HEATHER MILLER

Stânca pescărușilor

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

Capitolul 1

Soneria stridentă a ceasului deşteptător mă trezi din somn. Am deschis ochii şi m-am întins căscând leneşă, mai profitând câteva clipe de căldura patului.

Apoi am sărit în picioare pe mocheta uzată şi m-am îndreptat spre fereastra care dădea spre
^
mare. In această dimineaţă era calmă şi albastră sub cerul senin de noiembrie... Valuri mici udau uşor blocurile de granit pe culmea cărora era construit castelul. O cărare îngustă, tăiată în stâncă, permitea să se ajungă la o terasă bătută de vânt, care domina acel golf splendid şi sălbatic.

Arbuşti spinoşi cu flori galbene creşteau în landa care se întindea cât vedeai cu ochii. Pe aceste terenuri aride se puteau descoperi flori şi plante de o frumuseţe care-ţi tăia respiraţia.

Era de asemenea ascunzişul numeroaselor păsări de diferite specii, printre altele pescăruşi, iar primarul din Saint-Guillier, micul oraş la distanţă de câţiva kilometri, de care depindea castelanul, se gândea să facă anumite demersuri pentru ca acest loc să fie considerat parc naţional.

Acolo, câţiva pescari îşi scoteau plasele... Dacă aş fi avut binoclu, poate i-aş fi putut vedea cum îşi triau captura: peşti argintii scânteind în lumina dimineţii, sau diferite crustacee... Din păcate nu aveam binoclu, totuşi acesta era unul din visurile mele!

Dar un asemenea aparat costa prea scump şi nu era indispensabil. Dacă vom continua să trăim în acest mod aproape mizerabil, probabil nu voi avea niciodată în viaţă un binoclu!

Am oftat uşor şi am abandonat contemplarea peisajului superb care se întindea sub fereastra mea: trebuia să pregătesc micul dejun, să fac curat, paturile...

- Oh! am exclamat cu voce tare. Astăzi se întoarce Sabine!

Mi s-a părut că brusc, soarele s-a întunecat.

Verişoara Sabine locuia şi ea la Castelul roz, acesta era numele proprietăţii construită în secolul trecut, din granit roz. Dar dacă aveam norocul oarecum relativ să trăim într-un castel, eram departe de a duce o viaţă nobiliară! Fondurile familiei erau atât de scăzute, încât pentru a supravieţui a trebuit să ne transformăm casa în hotel.

Castelul roz devenise Grand Hotel de la Castel şi fiecare, după capacităţi şi bunăvoinţă, dăduseră o mână de ajutor.

In timpul verii, toate camerele erau ocupate, deoarece preţurile noastre erau

accesibile şi poziţia Grand Hotelului de la Castel destul de privilegiată, dat fiind apropierea de oraş şi de plajele mari de nisip care se întindeau de fiecare parte a fâşiei de pământ pe care se înălţa semeaţa construcţie.

Iarna, nu mai aveam multă lume, cu excepţia a patru francezi care veneau acolo în fiecare sezon şi care aproape făceau parte din familie.

Castelul aparţinea bunicului. Il cumpărase cu câteva zeci de ani înainte, după ce obţinuse o moştenire relativ importantă.

Tot ce avusese, fusese înghiţit de cumpărarea acestei proprietăţi mari şi a numeroaselor hectare de pământ care o înconjurau.

Fusese visul său dintotdeauna să aibă un castel izolat pe malul mării... Reuşise să-şi atingă scopul, dar o construcţie de această dimensiune cerea o anumită întreţinere, ori bunicul nu mai avea nici un ban pentru a pune

să se repare acoperişurile când cădeau ţiglelele, nici pentru a chema instalatorul sau zidarul când era necesar.

De-a lungul anilor, toată familia venise să i se alăture. Fiul său mai mare, Jean, fusese primul care se instalase aici în compania soţiei sale şi a celor două fiice: Sabine şi Ghislaine.

Apoi fusese rândul părinţilor mei şi al meu. Unchiul Jean îi chemase pe părinţii mei în ajutor când soţia îi murise de gripă prost tratată, lăsându-l singur cu două fete mici, dintre care mezina, Ghislaine, care fusese victima unei poliomelite, avea un mare handicap fizic. Unchiul Jean fusese inginer; avusese o situaţie destul de profitabilă şi ne ajutase pe toţi din punct de vedere material. Tata era agent de asigurări şi nu câştiga mare lucru...

Cât despre bunicul, era mereu gata să ceară bani pentru a repara un oblon rupt sau un jgheab găurit.

Când unchiul Jean a murit într-un stupid accident de maşină, mama a declarat cu brutalitate că nu se putea trăi din salariul mic al tatălui meu. Ea avusese ideea să deschidă un hotel.

Propunerea îl încântase pe bunicul care, fără să remarce realitatea meschină în care ne zbăteam, trăia din iluzii.
^

Işi imagina că are cel mai frumos castel din Franţa şi din Navarra şi acum, că acesta se transformase într-un hotel mai degrabă amărât, îl vedea ca pe unul splendid, de mare lux, de patru stele...

De fapt, aveam atâtea dificultăţi financiare, încât ne aflam în fiecare clipă în pragul falimentului.
^

In realitate, mama era cea care avea toate grijile pentru bunul mers al hotelului, dar nimeni nu-şi dădea cu adevărat seama, iar Sabine mai puţin ca oricine! Sabine... Da, din păcate astăzi se întorcea din vacanţă! Am

strâns buzele gândindu-mă la faţa urâtă a verişoarei mele. Pielea îi era cenuşie şi nu reuşea niciodată să prindă lumina, în ciuda straturilor groase de fond de ten pe care le întindea cu trudă pe obraji. Si ce păr lipsit de strălucire avea!

Totuşi, asta nu era din vina unei constante lipse de atenţie! Mama o sfătuise deseori să-i dea strălucire cu o soluţie de clătire aurie, dar refuza întotdeauna, pretinzând că ţinea să rămână naturală.

Fizic, Sabine nu avea nimic foarte atrăgător, ceea ce n-o împiedica să petreacă ore întregi în faţa
A
oglinzii. In schimb, sora sa, Ghislaine, era frumoasă. Sau cel puţin ar fi fost fără acea mină tristă care-i crispa permanent gura şi fără acea licărire ostilă care-i făcea privirea dură.

Avea un mare handicap; pentru o fată tânără, o asemenea infirmitate era grea şi

frustrantă şi trebuia să admit asta.

Oare n-aş fi fost la fel de tristă ca ea dacă aş fi fost în locul său?

Totuşi, din când în când, Ghislaine era extrem de instabilă, dificilă şi rea. Mama şi cu mine ne-am întrebat deseori ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă n-ar fi fost atinsă de paralizie.

- Oricum ar fi avut un caracter infernal, declarase într-o zi mama, cu sinceritatea sa. Soiul rău rămâne mereu soi rău! Este trist s-o spun, dar aşa este!

Mama era singura persoană din lume pe care o înconjuram cu respect şi admiraţie.

Dacă de bine de rău, Grand Hotel funcţiona era datorită ei...

Tot datorită ei aveam toţi un cămin călduros şi primitor şi pensionarii se simţeau la ei acasă, în loc să aibă impresia că sunt nişte clienţi cărora nu li se acordă atenţie decât când le este prezentată nota săptămânală...

Tata era un om foarte slab, neavând deloc simţul responsabilităţii şi bizuindu-se pe soţia sa îndată ce se ivea vreo problemă.

Practicase mai multe meserii în viaţa sa fără să reuşească vreodată şi acum, că actele oficiale îl numeau administrator al Grand Hotel de la Castel, se considera un hotelier prosper.

Dacă n-ar fi fost atât de dezolant, aş fi râs cu plăcere. Din fericire, aveam o fire optimistă, altfel aş fi fost incapabilă să trăiesc mult timp la castel.

Mi-am terminat rapid toaleta şi am coborât la
^
bucătărie. In fiecare dimineaţă, munceam în calitate de cameristă şi angajată la toate pentru hotel şi după-amiaza mă duceam la Saint-Guillier, unde aveam un post de stenodactilografă cu jumătate de normă, într-o agenţie imobiliară. Fără acest mic "job" care mă scotea din atmosfera uneori sinistră care

domnea aici, probabil aş fi înnebunit!

- Din fericire, Sabine a lipsit timp de o lună! am spus cu voce tare, încercând să văd partea bună a lucrurilor.

Sabine era singura din familie care beneficia de vacanţă. Din păcate, absenţa sa nu era veşnică şi totul va reîncepe!

Bunicul le răsfăţa exagerat pe Sabine şi pe Ghislaine. Le dădea bani de buzunar în timp ce mie nu-mi oferise niciodată vreun bănuţ - şi refuza ca ele să muncească asemeni mie.

- Mieluşelele mele blânde! le spunea cu tandreţe.

Mieluşele blânde!...

Asta ne amuza întotdeauna pe mama şi pe mine, deoarece aveau mai degrabă aer de lupoaice, decât de mieluşele!

Sabine se schimbase. Nu numai pentru că, de data aceasta, bronzul îi dădea o mină bună... Nici pentru reflexele aurii care străluceau în buclele blonde...

Era altceva.

Altceva care o transfigura şi o făcea să-şi îndrepte umerii ca şi când lumea îi aparţinea.

- Bună ziua, Anne, spuse ea, sărutându-mă uşor pe obraz.

Mă săruta dimineaţa şi seara şi uneori doream s-o resping, atât de ipocrit îmi părea gestul său. Am sărutat-o şi eu din vârful buzelor.

- Pari în formă deplină! am exclamat. N-are rost să te întreb dacă te-ai distrat bine!

- Nu, într-adevăr! declară cu un aer misterios.

M-a lăsat să-i iau cele două valize. Eram atât de
obişnuită să car valizele clienţilor hotelului, încât de-abia după un timp m-am gândit că nu eram servitoarea verişoarei mele.

- Ador Costa de Azur! exclamă Sabine cu afectare.

- Si mie mi-ar plăcea mult să văd Mediterana, am oftat cu o urmă de regret.

Sabine mă urma, cu mâinile în buzunare şi

poşeta de-a curmezişul pieptului, aruncată neglijent pe umăr.

- Oare ai găsit un logodnic la malul mării albastre? am întrebat-o, tachinând-o.

Sabine a roşit brusc.

- Am întâlnit un... bărbat foarte simpatic.

- Cum se numeşte?

- Jean-Pierre Verbier, a răspuns foarte repede.

Imbujorarea se intensifică în timp ce am izbucnit în râs.

- Doamna Jean-Pierre Verbier! Nu-i rău...

Sabine avea deja douăzeci şi şapte de ani şi, în
ciuda eforturilor sale, nu reuşise niciodată să intereseze un bărbat. Poate această idilă îi domolise caracterul şi de asemenea aspectul fizic?

- Ce face Ghislaine? m-a întrebat.

- Mereu la fel, evident... am murmurat. Săptămâna trecută s-a certat cu domnişoara

Salles şi de atunci stă îmbufnată...

Domnişoara Salles era una dintre pensionarele de la Grand Hotel.

- Ghislaine nu se va schimba niciodată! declară Sabine. Niciodată!

Se întinse.

- Călătoria asta m-a epuizat! Este cafea? Aş bea o ceaşcă...

"De-abia s-a întors şi deja începe să ceară ceva", m-am gândit cu resentiment. "Totuşi ştie că este ora prânzului şi că trebuie s-o ajut pe mama la bucătărie! Nu s-ar putea servi singură?".

Mama, care era aplecată în faţa cuptorului, se ridică în clipa când am pătruns în bucătărie. Obrajii îi erau îmbujoraţi şi îşi suflecase mânecile bluzei deasupra coatelor.

- S-a întors Sabine! am anunţat-o. Vrea cafea...

Mama ridică din umeri.

- După câte văd, domnişoara are mereu nevoie de servitori! De ce n-ai trimis-o la

plimbare?

- Pentru a evita problemele! am răspuns cu reţinere.

- Ai dreptate, sărmană Anne.

Fata aceasta ar fi în stare să învrăjbească pe toată lumea!

In timp ce vorbea, învârtea într-o cratiţă cu o lingură de lemn.

- Am impresia că a întâlnit bărbatul vieţii sale...

- Serios? se miră mama. Să fi reuşit Sabine să prindă pe cineva în plasă? Cu atât mai bine pentru ea... Dar când va afla Ghislaine, s-ar putea să înnebunească de furie şi de gelozie.

Ghislaine află vestea în timpul cinei.

Noi luam masa într-o încăpere învecinată bucătăriei. Pereţii fuseseră spoiţi cu var şi ferestrele erau înveselite de draperii din pânză de iută de culoare intensă.

Ne aşezam întotdeauna pe aceleaşi locuri în jurul mesei dreptunghiulare. Bunicul stătea

în capul mesei, iar mama în faţa lui. Tata se aşeza la dreapta soţiei sale şi eu la stânga sa, în timp ce Sabine şi Ghilsaine îl încadrau pe bunicul.

- Aşadar, spuse acesta cu vocea sa răguşită, ai petrecut o vacanţă plăcută, mica mea Sabine. Ai vizitat oare hotelurile de lux de pe Coastă?

- Evident că nu, bunicule! exclamă Sabine. In definitiv, trăiesc tot anul într-un hotel.

Mama izbucni în râs. Când râdea astfel şi când lumina făcea să-i strălucească părul blond, i-ai fi dat cu uşurinţă cu douăzeci de ani mai puţin...

- Sabine! Oare poţi compara Grand Hotel de la Castel cu hotelurile luxoase de la Nisa, Cannes sau Monte-Carlo?

- Louise!

Bunicul se ridicase pe jumătate de la masă, vărsându-şi paharul de vin pe faţa de masă din pânză.

- Louise, cum îndrăzneşti să vorbeşti astfel? Castelul roz este un castel minunat!

- Iartă-mă, tată, spuse repede mama. Castelul în sine îl găsesc foarte frumos, dar cinstit, cum se poate spune că pensiunea de familie pe care am făcut-o aici poate rivaliza cu hotelurile de mare
^
lux? Inţelegi ideea?

- Nu, explică bunicul brutal. Nu, nu înţeleg. Tata se amestecă brusc în discuţie, ceea ce i se
întâmpla rareori, deoarece rămânea în general tăcut în timpul meselor.

- Tata are dreptate, Louise, declară cu putere. N-ai apreciat niciodată acest castel aşa cum merită! Este o locuinţă veche foarte frumoasă şi îmi pare rău că pietrele vechi nu te impresionează...

Ghislaine îşi lăsă furculiţa.
^

- Intr-adevăr, mătuşă Louise, am remarcat deseori că rămâi insensibilă la frumuseţe!

Era pe cale să se înceapă o nouă ceartă de

familie.

Am încercat să schimb subiectul şi m-am adresat Sabinei:

- Vorbeşte-ne despre vacanţă şi despre acel... Jean-Pierre Verbier!

Sabine roşi profund, în timp ce bunicul ricană fără reţinere:

- Ah, ah! Să fi descoperit nepoata mea un Romeo pe Coasta de Azur? Se poate şti cu ce se ocupă?

Imbujorarea Sabinei se intensifică.

- Este... este un savant, bâigui. Un scriitor. Face cercetări...

- Este cercetător sau scriitor? întrebă mama, încruntându-se.

- Cred că amândouă, mătuşă Louise.

Mama şi cu mine am schimbat o privire complice. Ne era amândurora greu să credem că un bărbat cât de puţin cultivat poate să fie interesat de Sabine.

După cină, am ajutat-o pe mama să spele

vasele,
ă
apoi să aranjeze bucătăria. întotdeauna era ceva de făcut în această casă! Uneori, era exasperant...

Era aproape unsprezece seara când am hotărât să-mi acord câteva clipe de odihnă.

M-am dus să mă plimb prin grădină, cu paşi lenţi. Nu era frig, deoarece vântul se oprise după-amiază. Aerul mirosea plăcut a iod şi a plante.

Câţiva trandafiri - ultimii, cei care înfloreau până la primul îngheţ deoarece erau expuşi la soare şi se aflau adăpostiţi de un zid - înmiresmau persistent aerul. Florile mari de hortensii albastre se urcaseră; nimeni nu se gândise încă să le taie...

Valurile clipoceau în josul acelui gen de dig din granit pe care era construit castelul. Mi-am ridicat gulerul hainei groase din lână şi am respirat profund.

Am tresărit: n-am auzit-o pe Ghislaine

sosind. Se deplasa întotdeauna în linişte pe roţile din cauciuc ale fotoliului de invalidă...

- Tu eşti, Ghislaine? Credeam că te-ai dus să te culci.

Râse puţin strident.

- Cu cât mă văd mai puţin, cu atât este mai sănătos! exclamă cu răutate.

- De ce spui mereu lucruri neplăcute? am oftat.

Se lăsă tăcerea.

- Ce crezi despre idila romantică pe care a înnodat-o chipurile Sabine în vacanţă? întrebă brusc. Nu m-aş mira ca totul să se fi întâmplat doar în imaginaţia sa! Doar dacă n-a dat peste un domn bătrân chel şi burtos...

- Ghislaine! Multe fete tinere au întâlniri pasionante în timpul vacanţelor! De ce n-ar fi şi cazul surorii tale?

- Nu Sabine! declară fără ocol. Este prea urâtă! Dacă eu aveam picioare, sunt sigură că aş fi fost înconjurată de o mulţime de admiratori!

- Probabil, Ghislaine! Eşti atât de drăguţă...

Avu un sughiţ care putea fi în acelaşi timp şi de
râs şi de plâns.

- Dar cine dă oare atenţie unei invalide?

Ce bărbat şi-ar face pomană să-mi acorde într-o zi o privire?

Acum plângea şi m-a copleşit un val de milă.

- Nu fi tristă, Ghislaine, te rog! Poate într-o zi te va iubi un bărbat... Cine oare îşi ştie viitorul? Unele femei infirme au chiar copii...

- Crezi?

îşi ridică spre mine faţa mică. Clarul de lună îi lumina trăsăturile fine şi ochii plini de speranţă şi nelinişte.

- Crezi într-adevăr?

- Am citit o poveste de acest gen într-o revistă pentru femei, i-am explicat. Era o poveste adevărată: era vorba despre o tânără femeie care suferise de poliomelită şi, în ciuda infirmităţii, s-a căsătorit şi a avut doi copii.

Doi copii absolut normali.

I-am zâmbit.

- Voi căuta revista şi ţi-o voi da...

- Oh, da! Să nu uiţi, Anne, te rog!

Părea o fetiţă care speră la un cadou frumos şi m-am mirat s-o văd astfel. Oare cum putea fi în cea mai mare parte a timpului dură, rea, aproape crudă?

Işi întoarse cu agilitate roţile fotoliului şi am urmat-o spre casă. Lângă treptele de la intrare fusese construit special pentru ea un plan înclinat.

Il urcă fără greutate.

- Să nu uiţi să-mi împrumuţi revista aceea, Anne!

- Contează pe mine. Noapte bună Ghislaine. Somn uşor...

A doua zi, m-am suit pe vechea mea bicicletă ruginită pentru a merge la Saint-Guiller, unde lucram toată după-amiaza.

Imi adoram munca...

Patronul, Henri Raguenon, era un bărbat de aproximativ patruzeci de ani, a cărei ambiţie era de a transforma acea mică agenţie imobiliară într-o societate importantă, care să-şi întindă ramificaţiile în toată Franţa. Dar era departe încă de a-şi atinge obiectivul.

Mireille Garnier şi cu mine eram singurele două funcţionare ale agenţiei. Ne înţelegeam perfect şi Mireille, care lucra cu normă întreagă, se ocupa de repartizarea muncii care ne privea pe amândouă, rezervându-şi partea de contabilitate, deoarece eu nu prea avem înclinaţie spre cifre.

Am împins uşa agenţiei zâmbind. îmi făcea întotdeauna plăcere să regăsesc birourile luminoase şi spaţioase, decorate în nuanţe discrete, care mergeau de la bej luminos, la culoarea castanei.

Mireille înălţă capul şi-mi zâmbi.

- Bună ziua, Anne! Ai petrecut un weekend plăcut?

Mă studie o clipă şi făcu o grimasă uşoară.

- Nu s-ar spune... murmură.

Colega mea de birou era o femeie de patruzeci şi cinci de ani poate. Nu-i ştiam vârsta, pe care ţinea neapărat s-o ascundă...

Părul era vopsit în roşu ca flacăra şi faţa prea machiată...

Işi colora prea puternic pleoapele şi uita să-şi estompeze roşul care şi-l punea pe obraji. Rezultatul era uneori bizar, dar mă feream să râd de ea, deoarece ştiam că asta ar fi întristat-o.

- Trebuie să ştii să profiţi de ceea ce ai, declară când am remarcat cu timiditate că arcul sprâncenelor era desenat într-o manieră foarte exagerată.

- Anne! Eşti aici?

- Da, domnule!

- Poţi să vii? strigă domnul Raguenon din biroul său, a cărei uşă era întredeschisă. Am de lucru pentru dumneata!

M-am dus în biroul patronului, care-mi

dădu mai multe contracte de dactilografiat.

- Am lucrat în timpul acestui weekend! declară acesta frecându-şi mâinile. In timp ce voi vă odihneaţi, eu făceam prăvălia să funcţioneze!

Am râs fără bucurie.

- Cât despre odihnă... am protestat.

- Tot continui să te istoveşti pentru acest gen de
Â
hotel? Iţi prezic că te vei ucide cu munca!

- Este foarte posibil, am mormăit. Totuşi nu pot să plec şi să-i las pe ai mei să se descurce cum o da Dumnezeu...

M-am chinuit la maşina mea timp de mai multe
Â
ore, fără să găsesc timp să ridic nasul. In mod curios, această muncă monotonă mă odihnea, după activitatea neîncetată pe care o desfăşuram la Grand Hotel de la Castel.

Domnul Raguenon îşi făcu brusc apariţia în biroul pe care-l împărţeam cu Mireille.

- Am o veste mare să vă anunţ! declară. Mi-

am luat un asociat.

Am tresărit surprinsă, în timp ce Mireille deschise gura, apoi o închise, uluită şi ea.

- Am mai multe afaceri interesante şi nu voi reuşi niciodată să le duc la capăt singur...

Aşa că mi-am luat un asociat care îmi aduce, în afară de capital, experienţa sa incontestabilă în domeniul imobiliar, pentru că a a avut propria agenţie...

- Dacă avea propria agenţie, de ce oare preferă să lucreze la altele? am remarcat.

- Bună întrebare, draga mea! spuse domnul Raguenon cu jovialitate. I-am pus-o şi eu lui Bernard Leger, care mi-a explicat că, din motive personale, preferă să părăsească oraşul în care avea agenţia. Aşa că a vândut şi a venit aici să mă ajute...

- Ah, bun, spuse Mireille fără entuziasm. Oare când îl vom vedea?

- Probabil chiar mâine.

Domnul Raguenon nu zâmbea.

- Sunt sigur că-l veţi găsi simpatic!

Puse mâna pe paginile pe care le dactilografiasem deja şi dispăru în biroul său. Mireille şi cu mine ne-am privit şi brusc am izbucnit în râs.

- La urma urmei, ce importanţă are? spuse Mireille.

- Este adevărat, am adăugat. Ne-ar prinde bine să vedem şi un ins nou la agenţie.

Când am început să bat iar la maşină,

cadenţa era redusă... Mă gândeam la acel necunoscut care se va instala lângă noi şi pe care-l voi vedea în cea mai mare parte a zilei. Oare cum era? Ce vârstă avea? Era căsătorit, celibatar?

Brusc, am roşit. Nu mi se întâmplase deloc să-mi las mintea să bată câmpii. Dar cunoşteam atât de puţină lume, atât de puţini oameni tineri mai ales, încât faptul de a întâlni un necunoscut îmi trezea curiozitatea.

Bărbaţii care descindeau la Grand Hotel de la castel erau fie nişte domni bătrâni, fie toţi de familie, fie adolescenţi timizi şi plini de coşuri. Acest hotel nu are nimic din acel gen de loc în care veneau celibatari vioi!

Mireille, sugându-şi capătul stiloului, scoase un lung fluierat.

- Mireille, am exclamat şocată.

A

Incepu să râdă.

- Un asemena eveniment merită un fluierat aprobator, exclamă cu emfază.

- Aşteaptă să-l vezi pentru a te bucura!

Imi adresă un zâmbet misterios.

- L-am văzut deja...

Domnul Raguenon care revenise în biroul nostru, îi aruncă o privire mirată.

- L-ai văzut deja pe Bernard Leger?

- Da, explică Mireille. sau cel puţin presupun că eraţi cu el alaltăieri la barul Trei coroane.

- Foarte exact! De ce nu mi te-ai arătat, Mireille? Aş fi făcut prezentările.

- Oh! eram cu un... prieten, spuse Mireille fandosindu-se.

Avea o mulţime de "prieteni", în general văduvi sau celibatari convinşi. Dar nu se putuse încă hotărî să facă o alegere, aşteptându-l încă pe Făt-Frumos, de vreo cincisprezece ani...

Domnul Roguenon începu să râdă.

- Domneata şi "logodnicii" dumitale, Mireille! Când se va întâmpla să cânţi aleluia?

Prietena mea îşi scutură buclele roşcate.

- Am tot timpul! Ţin să am un maximum de garanţii înainte de a mă arunca în aventura căsătoriei!

- Anii trec repede, Mireille! oftă domnul Raguenon.

Sunt sigur că vei fi gata să eziţi şi la şaptezeci de ani între mai mulţi bătrâni curăţei.

Ne-am strâmbat toţi trei de râs la această evocare. Mireille nu fu ultima care să se lase pradă ilarităţii..

Capitolul 2

Când m-am întors acasă, m-am repezit imediat la bucătărie. Mama învârtea o lingură de lemn într-un sos alb, bine mirositor.

- Poţi să arunci o privire puilor care se frig, Anne, te rog.

- Desigur... Nimic special astăzi? Totul s-a desfăşurat bine?

Mama făcu un gest cu mâna.

- Ca de obicei. Oh, uitasem! Imaginează-ţi că Sabine a primit o scrisoare! Mă întreb dacă este vorba despre acel bărbat... Oare cum se numeşte?

- Jean-Pierre Verbier, am spus. Dar m-ar mira să-i scrie. Povestea lor romantică s-a încheiat odată cu vacanţa...

Este ciudat să constaţi cât te poţi înşela. Trei sute şaizeci şi cinci de zile ale anului pot trece fără să-ţi aminteşti în mod special de cutare sau cutare zi importantă... Si brusc, cele mai mici evenimente ale unei dimineţi se impuneau în asemenea măsură, încât îţi aminteai chiar şi detaliile nesemnificative.

A doua zi dimineaţă, mama, Sabine şi cu mine tocmai pregăteam camerele. Sabine

folosea aspiratorul în timp ce făcea observaţii acerbe în legătură cu scrumul pe care domnul Bevin îl împrăştia peste tot. Acest mare fumător de ţigări fuma probabil chiar şi dormind şi ne miram deseori că n-a dat foc patului...

- Este chiar şi pe perne! bombăni mama.

Scutură aşternutul pe fereastră, în timp ce eu
întorceam salteaua. In acea clipă, tata îşi făcu intrarea în cameră. Părea preocupat şi obosit şi totuşi sarcinile sale de la hotel nu erau deloc copleşitoare!

- Este un vizitator jos, anunţă. Un anume Jean-Pierre Verbier, care întrebă de tine, Sabine...

Sabine scăpă aspiratorul pe picior, dar părea că nici măcar nu observase. Devenise foarte îmbujorată si mâinile îi tremurau.

- Jean-Pierre! exclamă. Dumnezeule, dar nu pot să cobor acum. Nu sunt prezentabilă. Mă duc... să mă schimb!

O şterse în fugă si mama puse mâna pe aspirator.

- Nu mai trebuie să contăm pe ajutorul

verişoarei tale, în această dimineaţă, Anne!

- Este evident! Se pare că această aventură este altceva decât un simplu flirt! m-am hazardat.

- Sau acest bărbat îşi doreşte să stea în pensiune la un hotel nu foarte scump! spuse mama, aruncându-şi părul spre spate. Sper că nu este vorba despre o persoană care se invită la masa altora! Nu se ştie niciodată...

- Este adevărat! am aprobat-o

Jean-Pierre Verbier nu avea înfăţişarea unei asemenea persoane vulgare, departe de asta! Când am traversat holul în bluza mea înflorată, am observat un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum Prince de Walles, foarte sobru. Un impermeabil era aruncat neglijent pe un umăr şi o valiză din piele era pusă la picioarele sale.

Stătea în faţa unei ferestre şi admira priveliştea. M-am dus în întâmpinarea sa, zâmbind.

- Bună ziua, domnule.

Mi-a zâmbit la rândul său.

- Bănuiesc cine sunteţi! exclamă. Anne Bergeron!

Am schițat un salut.

- Foarte exact!

- Minunata Anne Bergeron... spuse cu emfază.

- "Minunata" este prea mult!

- Oh! După tot ce mi-a spus Sabine despre dumneavoastră, consider că epitetul este meritat! a afirmat.

L-am privit cu stupoare. Oare am auzit bine? Sabine m-a vorbit de bine? Iată ce mi se părea de necrezut...

- Probabil că aţi înţeles pe dos... am murmurat.

Apoi am schimbat subiectul conversaţiei.

- Presupun că o aşteptaţi pe Sabine? Va coborî din clipă în clipă... Toţi trebuie să dăm o mână de ajutor aici şi Sabine îşi are partea ei de responsabilitate, ca fiecare.

- Este normal, admise bărbatul, zâmbind din nou.

Era într-adevăr seducător. îmi plăcea modul în care-şi strângea ochii albaştri când zâmbea, ca şi gestul lipsit de afectare cu care îşi arunca spre spate părul negru...

- Veniţi să vă instalaţi în salon, i-am

propus.

Mă urmă. Era într-adevăr foarte înalt, deoarece
mă depăşea cu cel puţin un cap. Pe lângă el m-am simţit foarte mică.

- Ce pot să vă ofer? l-am întrebat. O cafea, sau mai bine un aperitiv? Doar dacă nu credeţi că este prea devreme pentru asta.

- Nu este niciodată prea devreme pentru lucrurile bune!

L-am făcut să intre în salonul particular al familiei, deoarece nu ţineam să-i întâlnească pe ceilalţi oaspeţi ai noştri, care stăteau probabil toţi patru în salonul mare, rezervat clientelei hotelului.

Era o încăpere mică, plăcută şi confortabilă, în care aveam obiceiul să ne aşezăm pentru a privi la televizor, în timp ce în şemineul mare, din marmură albă, ardea un foc vesel de lemne.

- Ce încăpere agreabilă! declară vizitatorul. Te simţi imediat confortabil în ambianţa călduroasă a acestei camere de zi.

- Mama s-a ocupat de decorare! am spus cu mândrie.

Eram mulţumită că făcusem puţină ordine aici înainte de a merge să curăţ camerele. Din fericire, soarele lumina ferestrele înalte şi nu se observa cât de uzat era covorul, nici în ce măsură aveau vopselele nevoie să fie spălate!

- Luaţi loc, domnule. Si spuneţi-mi ce doriţi să beţi...

- Un whisky mic cu gheaţă, vă rog.

Evident, trebuia să aleagă una dintre cele mai scumpe băuturi... Aprovizionarea dulapului cu băuturi îmi dădea întotdeauna coşmaruri! Totul era atât de scump şi nu îndrăzneam să majorăm preţurile în mod exagerat, urmând exemplul confraţilor noştri mai puţin scrupuloşi.

- Mă întorc imediat!

Când am împins uşa micului salon, l-am găsit din nou în contemplare în faţa unei ferestre.

- V-a spus cineva vreodată că beneficiaţi de o vedere extraordinară?

- Toată lumea ne-a complimentat pentru asta, i-am spus întinzându-i un pahar în care zornăiau cuburi de gheaţă.

- Mulţumesc...

îşi înmuie buzele în whisky.

- Sper că este pregătit după gustul dumneavoastră, m-am neliniştit. De obicei, tata se ocupă de asta, dar are treabă...

N-am precizat că directorul de la Grand Hotel de la Castel era actualmente pe cale să cureţe cartofi.

- Aveţi mulţi oaspeţi acum? întrebă fără o reală curiozitate.

- în timpul sezonului mort, nu avem niciodată mai mult de patru oaspeţi, mereu aceiaşi de câţiva ani.

Dar în timpul vacanţelor, hotelul este plin..

- Plin... repetă bărbatul. Asta înseamnă câte persoane?

- Avem zece camere rezervate clientelei. Putem merge până la douăsprezece dacă verişoarele mele şi cu mine ne instalăm în aceeaşi cameră... Dar nici una dintre noi nu apreciază asta... Presupun că Sabine v-a vorbit despre sora sa Ghislaine, care a fost victima poliemelitei şi a rămas cu picioarele paralizate?

- Da, sunt la curent, murmură bărbatul.

Trebuie să fie înspăimântător pentru o fată tânără...

Se lăsă tăcerea.

- Domnişoară Bergeron, reluă vizitatorul brusc. M-aţi putea caza pentru aproximativ o săptămână?

Am deschis gura dar negăsind nimic de spus am închis-o la loc, după ce m-am dojenit cu asprime: " Sărmană Anne, semeni probabil cu un crap!".

^

Intrebarea sa m-a luat pe nepregătite. Trebuia realmente să se intereseze de Sabine pentru a-şi dori să stea mai multe zile în pensiune la Castelul roz!

- Este uşor, am spus în sfârşit, pentru că cea mai mare parte a camerelor sunt în prezent libere. Dar trebuie să vă previn: acesta este un hotel simplu! Să nu vă aşteptaţi la serviciul din hotelurile de lux!

Bărbatul izbucni în râs.

- Draga mea, dacă mă atrăgea un mare lux, n-aş fi aici! Caut un loc fără pretenţii, în care voi putea să lucrez liniştit. Grand Hotel de la Castel pare să corespundă exact dorinţelor

nele...

- Să lucraţi? m-am mirat.

- Desigur.

A

în prezent fac cercetări asupra florei şi faunei coastelor franceze.

- Ah, da? Presupun că atunci când aţi întâlnit-o pe Sabine, tocmai studiaţi Coasta de Azur?

- Exact.

Am ridicat o sprânceană.

- Totuşi, după câte am citit - din nefericire n-am fost niciodată în sud - acolo sunt mai ales imobile din beton, terenuri de camping şi o mulţime de turişti...

Râsul său răsună din nou.

- Turiştii şi complexele turistice n-au reuşit încă să alunge păsările şi florile coastelor mediteraneene!

- Trebuie să fie o meserie pasionantă! am exclamat.

Făcu un gest cu mâna.

- Da, destul... Presupun că toate meseriile sunt pasionante, numai să te dăruieşti temeinic...

- Poate, am murmurat puţin convinsă.

I-am adresat cel mai călduros zâmbet. In definitiv, acest bărbat era un client şi un oaspete în plus nu putea decât să amelioreze bugetul nostru restrâns...

- Sunt sigură că veţi găsi multe plante interesante. Ştiţi oare că avem de asemenea şi foarte multe păsări rare? Se pune chiar problema să se transforme această regiune în rezervaţie naturală...

- Ştiu, fireşte, că se află păsări de mare de toate soiurile în jurul Saint-Guillierului! Dar n-am auzit niciodată menţionându-se formarea unui parc natural... Şi totuşi, cunosc persoane interesate de problemă, evident...

- Evident, am repetat ca un ecou. Primarul din Saint-Guillier îşi doreşte să protejeze fauna regiunii. Ar trebui să mergeţi să-l vedeţi: sunt sigură că vă va da multe indicaţii preţioase...

Bărbatul făcu o grimasă uşoară.

- Am obiceiul să lucrez singur, deoarece am tendinţa să nu mă încred în amatori...

- Amatorii îi enervează deseori pe profesionişti, am remarcat cu oarecare tristeţe.

M-am gândit la hotelul nostru şi la modul în care de considerau hotelierii din Saint-Guillier... Eram departe de a avea o bună reputaţie printre cei care ţineau restaurante şi printre hangii locului, care ne priveau ca pe concurenţi cu atât mai periculoşi cu cât considerau că nu avem cunoştinţe în materie. Cum stăteau lucrurile, nu greşeau întru totul...

- Mi-aţi putea arăta camera mea? întrebă brusc noul oaspete.

Am nişte valize în maşină.

I-am explicat că nici o cameră nu este gata, dar că i-o vom pregăti pe a sa într-o clipită,

când îşi făcu intrarea Sabine.

Ii trebuise aproape o jumătate de oră pentru a se pregăti, iar rezultatul nu era la înălţimea eforturilor. Nuanţa aurie a părului se estompa deja şi era aproape la fel de machiată ca Mireille, colega mea de birou... Purta pantaloni din catifea reiată şi un pulover mare alb, pe care nu-l ştiam. Nu m-am putut stăpâni să mă strâmb constatând că împrumutase pantofii mei noi! Totuşi m-am abţinut să fac vreo remarcă neplăcută.

- Jean-Pierre! exclamă verişoara mea. Ce surpriză plăcută! Sunt atât de încântată să te văd!

Se sărutară prieteneşte.

- Rămâi la prânz, nu-i aşa?

- Draga mea Sabine, am intenţia să stau un timp aici. Verişoara ta tocmai mi-a spus că se poate şi că mi se va pregăti o cameră... Sabine se îmbujoră puternic.

- Adevărat, bâigui ea.

Si, întorcându-se spre mine, întrebă:

- Ce cameră te gândeşti să-i dai?

- Pentru că este botanist, m-am gândit să-i

propun camera din colţ, cea care dă în acelaşi timp spre landă şi spre mare...

Sabine tresări uşor:

- Botanist?

Jean-Pierre îi zâmbi.

- Aşa m-a botezat verişoara ta... I-am explicat că mă interesează flora şi fauna coastelor franceze şi a interpretat asta prin "botanist"!

Sabine îmi adresă o privire severă.

- Jean-Pierre este mai ales scriitor, declară. Un foarte mare scriitor, care într-o zi va avea un succes enorm!

- Scriitor... Botanist... am spus cu indiferenţă.

Prietenul Sabinei îşi puse mâna pe fotoliul meu.

- Am o mulţime de centre de interes în viaţă, Anne! Din păcate, zilele nu au decât douăzeci şi patru de ore şi nu-mi dau posibilitatea să mă consacru tuturor celor ce aş vrea să le fac... Totuşi încerc să-mi umplu bine timpul!

Avea dreptate şi avea noroc să se poată dărui întru totul diferitelor lucruri care îl

Am oftat uşor.

- Mă duc să vă pregătesc camera, am spus. Vă las să evocaţi amândoi amintiri din vacanţă.

Puţin mai târziu, când am anunţat-o pe mama că aveam un oaspete în plus, acesta ridică braţele spre cer.

- Minunat!

Apoi adăugă pe un ton visător:

- Probabil este serios atras de Sabine, dacă a venit până aici!

Am izbucnit în râs.

- Am impresia că reuşeşte să împace totul: dragostea şi munca!

Am ajuns la birou cu o jumătate de oră întârziere în acea după-amiază, iar domnul Raguenon m-a întâmpinat fără căldură.

- Mi-ar plăcea să mă pot baza pe dumneata, Anne! Hotelul acela te preocupă prea mult.

- îmi pare rău, domnule. A sosit pe neaşteptate un nou oaspete şi a trebuit să fac curăţenie într-o

cameră în care n-a mai pus nimeni piciorul de cel puţin două luni! Voi recupera jumătatea de oră diseară...

- Eşti sigură că au într-adevăr nevoie de dumneata? întrebă, puţin tăios. Dacă Agenţia de pe Coastă se va extinde, cum prevăd, mi-ar trebui o angajată cu normă întreagă şi nu numai cu jumătate de normă! Am strâns buzele. Oare domnul Raguenon ar fi în stare să mă concedieze pentru a angaja o altă funcţionară? Sau se mulţumea doar să mă amenințe pentru că întârzierea mea îl indispusese? Oricum, nu-mi puteam abandona munca de la Grand Hotel de la Castel.

- Mă întreb cum reuşeşti să rezişti! bombăni patronul, aranjând hârtiile care-i acopereau biroul. Dacă aţi vinde construcţia asta imensă, aţi putea avea o mică avere şi aţi putea să trăiţi fără griji...

Vorbea deseori despre asta şi bănuiam că avea un client pentru Castelul roz. Era evident că vânzarea castelului şi a pământurilor care-l înconjurau ar fi reprezentat un comision important pentru agenţie!

Am oftat îndelung în timp ce puneam mâna

pe lucrările care stăteau teanc în coşul cu numele meu.

- Bunicul nu va accepta niciodată să vândă castelul, am declarat. Si nu trebuie uitat că aceasta este casa noastră şi că suntem şase care locuim acolo, dintre care o handicapată.

- Iţi spun că dacă aţi vinde, aţi avea toţi din ce să trăiţi fără griji, repetă patronul. Totuşi, îmi cunosc meseria! Stiu cât valorează Castelul roz!

- Bunicul a visat întotdeauna să trăiască într-un castel, i-am explicat încet. Acum este un bărbat bătrân şi ştiu că ar refuza să semneze actul de vânzare, cu cuţitul la gât...

- Nu este rezonabil... bombăni domnul Raguenon.

M-am gândit la această conversaţie în timp ce mă întorceam acasă pe vechea mea bicicletă ruginită care scârţâia să-şi dea duhul la fiecare învârtitură de roată.

Ploua. O ploaie urâtă şi măruntă, căreia nu-i trebui mult timp să mă ude din cap până în picioare deoarece, fireşte, uitasem să-mi iau impermeabilul. Picăturile îmi şiraiau pe faţă şi

mi se infiltrau pe gât. Pe partea laterală a drumului era noroi şi un miros puternic de pământ ud ajungea până la mine.

In timp ce continuam să pedalez, mi-am amintit că se presupusese ca astăzi Mireille şi cu mine să facem cunoştinţă cu noul asociat. L-am uitat, iar domnul Raguenon nu vorbise de el, dar nu m-a mirat. Uneori, patronul era foarte greu de înţeles... Totuşi, era curios că Mireille nu spusese nimic... Era mai degrabă expansivă şi guralivă şi nu rata niciodată să-mi raporteze ultimele bârfe...

O rafală de vânt mi-a biciuit faţa şi frunze veştede mi s-au lipit de păr în timp ce am trecut de grilajul castelului, pedalând ca şi când trebuie să câştig un sprint în Turul Franţei.

Intrând în hol, m-am mirat încă o dată de talentul de decoratoare al mamei. Din exterior, portalul mare părea să fie o poartă de închisoare, dar ajuns în interior te aflai într-o atmosferă caldă, în acelaşi timp caldă şi confortabilă.

Pereţii holului fuseseră la origine

lambrisați cu lemnărie de stejar. Acesta fusese foarte distrus pe doi pereţi şi mama îi ascunsese sub draperii din catifea de culoarea mierii. Cumpărarea materialului făcuse o gaură serioasă în bugetul nostru, dar era atât de frumos!

Flăcările unui foc din lemne dansau vesele în şemineul din marmură galben-deschis. Adunam lemnul din parc şi reuşeam întotdeauna să alimentăm şemineurile în timpul sezonului rece.

Un sentiment de pace profundă m-a curprins în timp ce am traversat holul. Eram acasă... Castelul era căminul nostru. Oare cum îndrăznea domnul Raguenon să sugereze să-l vindem?

Era deja târziu când am împins uşa bucătăriei. Pregătirea cinei era aproape terminată; mama frigea nişte cotlete de porc, în timp ce Sabine toca nişte pătrunjel, fără entuziasm.

- Ai fost reţinută la birou? m-a întrebat mama.

- A fost foarte mult de lucru şi cum am ajuns în întârziere, a trebuit să recuperez.

Sabine se înfăşurase într-un sort al mamei.

Pe dedesubt avea o rochie imprimată în roşu si negru, pe care o găsise la solduri, la Saint-Guillier. Rochia aceasta, de o croială demodată, o îmbătrânea teribil... Am observat că păstrase pantofii mei, dar mi-am reţinut remarca dezagreabilă care-mi veni pe buze.

- Eşti foarte elegantă, Sabine! am remarcat.

Aceasta îmi adresă o privire dură.

- Vreau să arăt bine. Oare este o crimă?

Am început să râd.

- Nu te supăra, Sabine! Dacă nu ţi se mai poate face un compliment...

- Nu-mi pasă de complimentele tale! exclamă ridicând din umeri cu iritare.

- Mereu amabilă, draga mea verişoară, am bombănit punând mâna pe farfuria lungă pe care mama aşezase salata de roşii, ornată cu rondele de ouă fierte tari.

M-am îndreptat spre sufragerie pentru a începe să servesc oaspeţii.

Sufrageria era o încăpere mare împodobită cu lambriuri vopsite în gri deschis şi cu oglinzi cu

rame aurii. În ea erau aliniate o duzină de mese mici, dar doar pe patru dintre ele erau tacâmuri.

Domnişoara Salles era aşezată la locul său; domnul Brevin se afla singur la o altă masă, iar domnul şi doamna Maillard stăteau faţă în faţă la a treia.

Am observat că-şi apropiaseră mesele de focul care ardea în vatră şi cele patru capete cărunte se legănau uşor urmărind mişcarea flăcărilor înalte.

Mama aşezase un tacâm pe o a patra masă, probabil pentru Jean-Pierre Verbier. M-am întrebat care-i va reacţia aflându-se absorbit de această atmosferă mai mult decât liniştită...

Spre marea mea surpriză, acest calm părea să-i placă. Se aşează la locul său, ca şi când îşi petrecuse toată viaţa aici şi părea că apreciază întru totul excelenta bucătărie a mamei.

După cină îi însoţi pe oaspeţi în salon şi discută liniştit cu ei. Sabine i se alătură, în timp ce eu m-am dus să-mi ajut părinţii să

tarmine spălatul vaselor.

Ştergând farfuriile, m-am mirat de ceea ce putea găsi atrăgător acest bărbat la verişoara mea.

— In sfârşit, este treaba sa! am declarat. Măcar de s-ar putea căsători şi să părăsească astfel castelul!

Mama oftă uşor şi nu răspunse. Totuşi, ştiam că gândeşte ca mine. Dacă Sabine pleca, n-am mai fi întreţinut-o, deoarece ajutorul pe care ni-l dădea cu condescendenţă, era practic nul...

Ghislaine îşi supraveghea sora cu aviditatea cu care o pisică pândeşte un şoarece. Gelozia o chinuia şi nu înceta să facă observaţii insultătoare, care o făceau pe Sabine să se îmbujoreze de mânie şi mă făceau şi pe mine să mă simt stânjenită.

A doua zi dimineaţă, în timp ce mă aflam în grădină, unde culegeam ultimele salate, Ghislaine veni lângă mine în fotoliul său rulant, ale cărui roţi lăsaseră urme adânci pe aleea cu noroi.

- Tipul ăla este complet nebun! exclamă cu dezgust. Ce poate vedea la Sabine, te întreb? Este la fel de urâtă ca o broască-râioasă şi la fel de proastă ca o gâscă...

M-am îndreptat scuturând din cap.

- N-ar trebui să spui asemenea lucruri, Ghislaine. Nu uita că Sabine este sora ta. Gândeşte-te la tot ce face pentru tine!

Verişoara mea rânji.

- N-a făcut niciodată nimic pentru mine!

Chipul său drăguţ era crispat de ură şi degetele
strângeau cu atâta putere barele cromate ale scaunului de infirmă, încât se albiseră la încheieturi.

- Oare cine a făcut vreodată ceva pentru mine, întrebă cu violenţă, în afară de mătuşa Louise şi de tine? Bunicul vorbeşte mult, dar nu te poţi baza pe el... Cât despre tatăl tău, nu ridică niciodată nici un deget pentru a-i ajuta pe ceilalţi. Dacă mătuşa Louise n-ar fi fost aici, aş fi fost moartă de mult!

Am privit-o surprinsă. Nu i se potrivea deloc să facă nişte complimente.

- Sunt mulţumită că spui asta, Ghislaine. Mama face atâtea lucruri aici fără ca nimeni să se gândească vreodată să-i spună mulţumesc! Dacă hotelul acesta funcţionează de bine de rău, este datorită ei şi aş vrea ca fiecare să-i fie recunoscător...

- Mătuşa Louise nu este nefericită, replică Ghislaine. Te are pe tine. Este norocoasă!

Şi brusc adăugă:

- Dacă aş avea o fiică, mi-ar plăcea să fie ca tine, Anne.

Am fost atât de uimită de această remarcă, încât n-am găsit ce să răspund.

Într-adevăr, Ghislaine era imprevizibilă.

Capitolul 3

Noul asociat apăru brusc în birou în timp ce eram în patru labe pe mochetă, pentru a aduna un teanc de hârtii care se împrăştiaseră. Era un bărbat de aproximativ treizeci de ani, ceea ce nu m-a putut împiedica să-l compar în minte cu Jean-Pierre Verbier.

Amândoi erau seducători, dar poate l-aş fi preferat pe Jean-Pierre pentru că avea ochi albaştri.

Â

încă de când aveam cincisprezece ani am hotărât că mă voi căsători cu un bărbat blond, cu ochi albaştri.

Jean-Pierre Verbier îndeplinea a doua condiţie, dar avea părul şaten. Şi de altfel, nu de mine era interesat, ci de verişoara mea!

Bernard Leger n-avea nici o şansă, deoarece era brunet şi pe faţa bronzată străluceau nişte ochi de culoare închisă. Totuşi, trebuie să recunosc că avea un anumit farmec...

Se lăsă în jos.

- Vă pot ajuta?

Fără să aştepte răspunsul meu, începu să

adunse hârtiile împrăştiate. Vocea îi era caldă, bine timbrată şi i-am admirat mâinile, în acelaşi timp puternice şi elegante.

M-am îndreptat şi am zâmbit.

- Este vina mea: eu le-am dat jos!

A

începu să râdă.

- Se întâmplă tuturor.

- Mă numesc Anne Bergeron, m-am prezentat. Lucrez aici cu jumătate de normă.

- Am bănuit... Henri Raguenon mi-a vorbit despre dumneavoastră. Sunteţi unul din stâlpii agenţiei.

Am roşit puternic. Complimentele mă făceau întotdeauna să-mi pierd cumpătul...

- Fac tot ce-mi stă în putinţă, am declarat ridicând din umeri.

Mi-a întins mâna.

- Bernard Leger... Sper să ne înţelegem bine amândoi...

Am fost incapabilă să găsesc nişte cuvinte inteligente să răspund. M-am mulţumit să dau din cap în timp ce simţeam că roşeaţa mea se intensifica.

Nu m-am simţit niciodată atât de stupidă...

Din fericire, noul asociat a dispărut în biroul domnului Roguenon, deoarece Mireille tocmai îşi făcuse apariţia încărcată cu dosarele pline de praf pe care se dusese să le ia de la arhivă.

- Nu-i rău noul nostru tânăr, nu-i aşa? îmi şopti cu ironie.

- Da, am spus cu răceală.

M-am instalat în faţa maşinii de scris şi am început să lucrez. Mireille continua să-i cânte osanale lui Bernard Leger pe care, în realitate, nu-l cunoştea mai bine decât mine.

- Oh, taci, Mireille! am exclamat cu mânie. Deja am tendinţa să mă încurc în cifrele acestui contract de închiriere! Nu-mi distrage atenţia lăudându-l pe acest bărbat despre care încă nu ştim nimic... De altfel, mărturisesc că-l găsesc destul de comun!

- Biata mea Anne! Nu eşti deloc romantică...

- N-am să-mi pierd capul de fiecare dată când întâlnesc un necunoscut! am declarat tăios.

Mireille tăcu, jignită. Nu era obişnuită să-i vorbesc cu asemenea brutalitate şi stătu îmbufnată tot restul după-amiezii.

Era foarte mult de lucru şi asta mi-a plăcut. Eram curajoasă şi o acumulare de sarcini diverse nu mă speria, nici pe departe! Când a venit ora să-mi acopăr maşina de scris şi să mă întorc la castel, am plecat aproape cu regret...

Pedalam reglat pe drumul care ducea spre castel, când o maşină lungă, cu caroseria gri-metalizat se opri lângă mine.

Nu cunoşteam mare lucru despre maşini, totuşi aceasta mi-a părut teribil de luxoasă. De obicei nu vedeam astfel de caroserii pe drumurile noastre mici.

Un geam se lăsă, comandat electric, şi apăru chipul lui Bernard Leger. M-am mirat destul de mult să-l văd la volanul unei maşini atât de rare.

- Bună seara! Vreţi să vă conduc? Bicicleta se poate pune în portbagaj... Locuiţi departe de aici?

N-am înţeles de ce gândul de a ajunge la castel într-o maşină atât de frumoasă îmi displăcea.

- Nu, mulţumesc. Am de făcut câteva cumpărături...

- Cumpărături? Oare de unde veţi face cumpărături când pe aici nu există decât pensiuni şi landă?

Am roşit în timp ce mă simţeam furioasă pe mine însămi. Acest bărbat avea darul să mă transforme în tomată, de câte ori îmi vorbea!

- Cumpărături... am bâiguit. Am probleme personale de rezolvat... Am observat din expresia feţei că nu credea nimic, dar n-a insistat.

- Locuiţi departe de aici? mă întrebă, părându-mi politicos.

- Acolo sus, i-am răspuns arătând cu un

deget silueta castelului.

- Acolo sus? a repetat. Este un hotel... L-am văzut ieri. Mi s-a părut situat remarcabil...

- Este adevărat, l-am aprobat. Castelul roz îi aparţine bunicului meu şi vederea este splendidă... Cel puţin asta spune toată lumea.

- Hotelul acesta vă aduce probabil o avere!

Am dorit să râd. Intotdeauna oamenii îşi imaginau că faptul de a avea un hotel nu-ţi producea nici o grijă, în timp ce adunai sume extraordinare...

- Grand Hotel de la Castel este departe de a fi un hotel de lux, domnule Leger, am declarat destul de tăios.

Este mai degrabă o pensiune de familie care ne permite să... trăim de azi pe mâine.

Am apăsat pe pedale.

- Bună seara.

- Bună seara, Anne! a strigat în spatele meu.

Din fericire, n-a încercat să mă ajungă din urmă.

M-am înfuriat puţin şi n-am înţeles din ce motive: de obicei nu eram nefiresc de susceptibilă. Si nu spusese nimic deosebit de

neplăcut...

Cei doi stâlpi din granit care încadrau grilajul ruginit al Castelului roz erau acoperiţi cu iederă. însuşi grilajul deformat în balamale, nu se mai închisese de ani de zile...

Toată proprietatea se deteriora încet, fără să avem vreodată mijloacele de a face reperaţii absolut necesare. ”într-o zi, m-am gândit cu amărăciune, Grand Hotel de la Castel va fi o ruină şi se va prăbuşi în mare”...

Am trecut pe la coteţe pentru a închide găinile care se culcaseră deja.

- Bună seara...

Am tresărit. Jean-Pierre Verbier se rezema cu spatele de grilajul care înconjura coteţul găinilor şi pe cel al iepurilor.

- Vă ocpaţi şi de păsările de curte? m-a întrebat.

Avea o anumită admiraţie în voce şi am râs fără
bucurie.

- Se presupune că bunicul are grijă asta, dar dat fiind că în cea mai mare parte a timpului uită să hrănească găinile şi iepurii, prefer să arunc eu însumi o privire... am

precizat.

Am tras zăvorul.

- Sunt vulpi în regiune, i-am explicat. Dacă vreuna reuşeşte să pătrundă în coteţ, ar fi un carnagiu! Ce pramatii vulpile astea! Consider că ar trebui omorâte toate!

M-a privit cu surprindere.

- Oare am auzit bine? Eşti chiar dumneata, Anne, o fată atât de fermecătoare, care emite asemenea argumente?

- Vulpile omoară zburătoare nevinovate! am protestat. In câteva ore, o vulpe este în stare să omoare cam cincizeci de găini!

Credeţi că are un asemenea apetit încât să le mănânce pe toate?

A început să râdă.

- Intr-un anumit sens ai dreptate, a acceptat. Haide, vino la căldură, trebuie să fii îngheţată... Iţi ofer un pahar!

O asemenea propunere n-a putut decât să-mi facă plăcere. L-am urmat în salon. Mă simţeam obosită, mă dureau picioarele şi

aveam mâinile murdare.

Probabil eram îngrozitor de ciufulită si fără nici o urmă de machiaj... Dar Jean-Pierre părea că nu se preocupă de cum arătam si nu aveam nici o oglindă în apropiere pentru a putea constata dacă eram atât de de urâtă cum îmi imaginam...

- Ei bine? întrebă mama. Sabine pare tot în al nouălea cer?

Tocmai bătea albuşurile spumă cu un tel mecanic pe care-l ştiam din copilărie. Nu aveam niciodată bani pentru a reînnoi utilajul de bucătărie, dar asta părea să n-o deranjeze pe mama, care toată viaţa bătuse albuşurile prin forţa încheieturii mâinii.

Cât de frumoasă era cu obrajii îmbujoraţi de efort! Aburul făcuse să i se încreţească şi mai mult părul şi-i invidiam şuviţele blonde. Cât aş fi dat să fiu la fel de încântătoare ca mama!

Părul meu era de un şaten lipsit de strălucire şi ochii - destul de mari, aveam slăbiciunea să recunosc asta - erau de un albastru închis, dar fără nuanţa rară de violet care îi făcea mai adânci pe ai mamei.

La ce bun să mă lamentez? Eram cum eram şi nimic nu se va schimba...

- Verişoara ta pare să radieze, declară mama. Dragostea este cel mai bun specialist în estetică facială, crede-mă!

Am început să-mi fac datoria de a spăla salata.

- Cu siguranţă ai dreptate, mamă. Totuşi, mă întreb dacă Jean-Pierre este sincer... Oare a venit într-adevăr pentru Sabine?

Mama începu să râdă, amestecând albuşurile spumă cu aluatul pentru sufleul cu brânză pe care-l pregătea.

- Nu ştiu nimic! Ar trebui să-l întrebi... Am aflat totuşi că este pe cale să scrie o lucrare despre flora bretonă...

- Găsesc uimitor că a ales luna octombrie pentru a studia flora din regiunea noastră! Mi se pare că primăvara ar fi fost o perioadă mai bună... Dar probabil ştie ce face!

M-am încruntat. Mama avea dreptate: toamna nu era mai ales sezonul visat pentru a studia plantele!

- Este adevărat... am murmurat. în acest

caz, oare de ce a venit aici?

Mama izbucni din nou în râs.

- Ei bine, pentru Sabine! Este evident!.

- Totuşi, nu este frumoasă, nici spirituală, nici inteligentă! am declarat cu oarecare ranchiună.

- Nu eşti amabilă, decretă mama. Şi totuşi, nu greşeşti întru totul...

- Nici măcar nu este bogată... am adăugat.

Punând sufleul la cuptor, mama declară:

- Privite din afară, unele căsnicii par nepotrivite.

Dar este greu să te pui în locul altora!

Am pus mâna pe un vraf de farfurii şi m-am îndreptat spre sufragerie. înainte de a ieşi din bucătărie, am exclamat:

- în tot cazul, dacă Sabine va putea părăsi castelul, n-o va regreta nimeni!

Am împins uşa înainte ca mama să aibă timp să se plângă de lipsa mea de inimă... De altfel, protestele ar fi fost doar de formă, deoarece eram convinsa ca in sinea sa gândea ca mine.

Tocmai aranjam mesele în sufrageria mare

destinată oaspeţilor, când doamna Maillard veni să mi se alăture.

Era o bătrână doamnă adorabilă, întotdeauna îmbrăcată în jerseu gri sau albastru deschis. Stătea în pensiune la Grand Hotel de la Castel cu soţul său de patru ani, şi practic nu-l mai părăsiseră niciodată, cu excepţia unor scurte sejururi la Paris.

La castel se simţeau puţin acasă şi aveam impresia că practic făceau parte din familie. O iubeam mai ales pe doamna Maillard care era atât de bună, încât nu vedea decât calităţile oamenilor. Chiar şi Ghislaine se avea bine cu ea. "Sărmană mică pasăre rănită", o numea deseori. Doream să-i replic că Ghislaine semăna mai mult cu un vultur decât cu o porumbiţă, dar evitam să discut asta cu doamna Maillard.

Florile se ofiliseră şi după ce le-am aruncat, m-am dus să culeg ultimii trandafiri din grădină pentru a decora fiecare masă. Toamna fusese precoce şi cei câţiva trandafiri pe care i-am descoperit nu mai erau frumoşi...

Tăiasem deja o duzină când am simţit o privire aţintită în spatele meu. M-am întos

prompt şi l-am zărit pe Jean-Pierre Verbier. Stătea sus pe cărarea care ducea spre golf şi-mi făcu un semn cu mâna, apoi începu să coboare până la mine. Nu puteam face altceva decât să-l aştept...

- Eşti fermecătoare cu aceşti trandafiri în braţe! declară pe un ton degajat.

Mi-am simţit obrajii devenind la fel de stacojii ca florile.

- Nu mai sunt frumoşi, am spus. Este sfârşitul sezonului...

Râse uşor.

- Pentru dumneata, Anne, primăvara este departe de a se fi terminat!

Am roşit din nou. Detestam complimentele... Nu ştiam niciodată cum să răspund într-o manieră

Greacă. Şi apoi deseori nici nu mi se păreau sincere.

- Am explorat împrejurimile. Cui aparţin toate aceste pământuri? întrebă Jean-Pierre.

- Sunt ale noastre. în sfârşit, vreau să spun ale bunicului...

- Fantastic... exclamă fluierând printre dinţi. Este enorm!

Oare câte hectare aveţi?

- Nu ştiu absolut nimic despre asta. Preuspun că pornind din clipa în care se întâlneşte o barieră oarecare, pământul încetează a mai fi al nostru...

- Fantastic! repetă bărbatul.

Părea un băieţel impresionat de o jucărie extraordinară.

- Pământul acesta nu are mare valoare, i-am explicat. Este mai mult landă şi stâncă. Dacă cineva ar vrea să-l cultive, ar avea o ocupaţie dură!

- Şi vederea! exclamă Jean-Pierre. Tatăl dumitale trebuie să fie foarte mândru că are o asemenea vedere.

- N-are nici o vedere, am reluat fără

amabilitate.

Si aşa cum v-am spus deja, castelul nu este al lui, ci al bunicului.

- Oare nu-i va reveni într-o zi tatălui dumitale?

Am făcut un gest vag. Nu mă gândisem deseori la
asta şi găseam deplasat să abordez un asemenea subiect.

- Presupun că după moartea bunicului, castelul va fi împărşit între tata şi verişoarele mele, deoarece tatăl lor a fost fiul mai mare al bunicului.

- Ah, da, înţeleg.

Mi-a zâmbit vârându-şi adânc mâinile în buzunarele mari ale hainei din stofă de lână.

- Nu adunaţi plante în timpul plimbărilor? m-am mirat.

Izbucni în râs.

- Am impresia că mă vezi ca pe un bătrân cercetător, cu o plasă de fluturi şi un ierbar... Timpurile s-au schimbat, Anne, aceste metode artizanale sunt complet învechite.

- Ah, bun! am făcut cu îndoială.

Am preferat totuşi să nu mă aventurez pe

un teren care îmi era complet necunoscut. Cu toate acestea, nu m-am putut stăpâni să-l întreb de ce nu lucrează mai degrabă primăvara...

- De exemplu, în mai... Pe câmpie sunt nişte flori extraordinare... De la floricelele pe care le striveşti cu piciorul fără măcar să le observi! Totuşi, îndată ce-ţi dai osteneala să le studiezi...

- Nu-mi spui nimic nou! spuse cu amabilitate.

Am roşit iar.

Din fericire, am văzut-o pe Ghislaine apropiindu-se de noi în fotoliul rulant ale cărui roţi le acţiona mai repede decât putea.

Jean-Pierre se duse în întâmpinarea sa şi vru s-o împingă.

- Nu! strigă aceasta cu voce stridentă. Sunt absolut capabilă să mă descurc singură! Am suficient antrenament!

Bărbatul păru surprins de această reacţie agresivă.

- Iartă-mă. Voiam să te ajut...

- N-am nevoie de ajutor, declară Ghislaine tăios. Sunt ani de zile de când mă aflu în

această stare. Te obişnuieşti să fii un monstru!

Jean-Pierre tresări si cu o voce lentă si foarte blândă, declară:

- Cum îndrăzneşte o fată tânără atât de frumoasă ca dumneavoastră să spuncă că este un monstru? Ştii că eşti încântătoare, Ghislaine?

Ochii verişoarei mele se animară şi chipul său frumos se îmbujoră. Mi-am spus pentru a mia oară că este prea nedrept să fie handicapată!

- Spuneţi prostii! replică Ghislaine.

Dar zâmbea.

- Sunt un bărbat care spune întotdeauna ce gândeşte! o asigură. Să mergem, vino, Ghislaine! Să mergem să facem înconjurul grădinii stând de vorbă...

Plecară împreună, fără să se mai ocupe de mine. Ghislaine îşi mânuia singură fotoliul, în timp ce Jean-Pierre mergea alături de ea.

Am ajuns la casă şi când am întors capul, i-am văzut îndreptându-se spre parc.

Sabine era în sufragerie. Plia şerveţelele şi le desfăcea ca pe evantaie în pahare. Era unul

din puținele lucruri pe care era în stare să le facă în mod corect si fără să se lamenteze că era împovărată de muncă...

Se machiase cu grijă, dar de o manieră puţin exagerată.

Genele false erau de prisos la această oră a zilei si ţinând cont de modul nostru de viaţă foarte simplu.

- L-ai văzut pe Jean-Pierre? m-a întrebat cu un aer bănuitor.

Am izbucnit în râs.

- Nu sunt însărcinată să-l supraveghez! Totusi, îţi pot spune că acum face o plimbare cu Ghislaine în parc...

- Cu Ghislaine?

Vocea îi devenise dură, aproape metalică.

- Sper că nu-i vorbeste la fel de tăios si lui Jean-Pierre, am remarcat.

- Mi se pare că tu nu esti Jean-Pierre! exclamă cu duritate. Asadar este cu Ghislaine?

- Poate îsi încearcă rolul de viitor cumnat, m-am hazardat.

M-a privit cu un aer atât de serios încât mi-a venit să râd, apoi am înţeles că subiectul o

frământa teribil...

- îţi baţi joc de mine? mă întrebă.

- Ba nu, Sabine! Aşa că încetează să fii atât de neîncrezătoare şi de agresivă!

înălţă capul cu un aer de îndoială. I-am zâmbit:

- Există la Grand Hotel de la Castel un tânăr botanist pe cale să studieze flora locală... Poate este pe cale să studieze de asemenea şi familia noastră, iar dacă face asta este pentru că se interesează de tine!

Sabine strânse buzele în timp ce ochii i se îngustară.

- N-am încredere în Ghislaine. Ce-i poate povesti oare?

- Când i-am părăsit, Jean-Pierre o copleşea cu complimente.

- Complimente? mă întrebă, neliniştită.

- Da, îi spunea cât este de frumoasă...

Sabine strânse pumnii.

- Este adevărat, este frumoasă. Iar eu nu sunt! Nu merită osteneala să mi-o aminteşti, Anne!

Am oftat uşor. O dată încercam să fiu

amabilă cu verişoara mea şi aceasta nu se arăta deloc cooperantă!

După cină ne-am instalat toţi în salonul particular, o încăpere în care oaspeţii nu aveau acces.

Sabine îl aduse pe Jean-Pierre şi i-l prezentă bunicului. Acesta îşi puse ochelarii pentru a-l examina mai bine pe nou-venit, pe sub sprâncenele groase şi stufoase.

Bunicul era un bărbat foarte în vârstă, care se pretindea surd, dar care avea o ureche extrem de fină când era vorba să prindă conversaţii care nu-i erau destinate.

- Dacă am înţeles bine, spuse în cele din urmă, adresându-se oaspetelui nostru, scrieţi cărţi consacrate florei şi faunei bretone?

- Scriu cărţi consacrate florei şi faunei din toate regiunile franceze, îl corectă tânărul bărbat.

- Ce ai găsit interesant pe aici?

Jean-Pierre se lansă într-o enumerare de nume latineşti atât de complicate încât am rămas toţi cu gura căscată.

- Regiunea aceasta este extrem de interesantă, a declarat în sfârşit.

Bunicul îşi drese glasul înainte de a întreba:

- Si ce crede soţia despre expediţiile dumneavoastră? Vă lasă să umblaţi în natură fără să protesteze?

Tânărul bărbat începu să râdă:

- Sunt celibatar, explică. Dacă eram căsătorit, mi-aş fi luat soţia cu mine.

Bunicul dădu din cap.

- Iată de ce nu sunteţi căsătorit la vârsta dumneavoastră! Nici o femeie n-a vrut să vă urmeze...

Jean-Pierre zâmbi amuzat.

- N-am decât treizeci şi doi de ani, domnule. Nu este prea târziu să-mi găsesc o soţie... Nu sunt atât de bătrân!

Sabine roşi şi Ghislaine aruncă una dintre săgeţile sale ascuţite:

- Poate nu prea bătrân, dar poate prea înţelept pentru a îndrăzni aventura unei căsătorii!

- Este un scump, nu-i aşa? mă întrebă Mireille în timp ce-mi scoteam impermeabilul.

- Cine?

- Bernard Leger, fireşte! îmi place! Dacă ai şti cât îmi place!

- Ei bine, mult noroc! am făcut ridicând din umeri şi instalându-mă în faţa maşinii de scris. Ti-l las cu plăcere, mie nu-mi plac bărbaţii bruneţi! Si apoi, îl găsesc puţin... "m-ai văzut?"

- De ce spui asta?

- Din cauza maşinii sale.

Mireille îşi împreună mâinile.

- Este splendidă! Pur şi simplu splendidă! Dacă ar putea să mă invite să fac o mică plimbare cu acest luxos automobil!... S-ar vorbi în tot Saint-Guillier!

Am oftat uşor.

- Mireille! Oare nu-ţi este ruşine? Bărbatul acesta are cel puţin cu zece ani mai puţin decât tine!

Umerii i se curbară şi păru brusc mai în vârstă. O lacrimă îi tremura în gene şi mi-a fost jenă că am vorbit fără să gândesc.

- Nu poţi înţelege, Anne! Eşti foarte tânără şi atât de frumoasă! în timp ce eu am atins vârsta maturităţii şi... mi-e teamă de viitor.

Acum îmi câştig viaţa în mod corect, dar ce se va întâmpla când voi fi bătrână? Trebuie să-mi găsesc un soţ!

Am privit-o cu stupefacţie.

- Mireille! Nu vorbeşti serios! Oare eşti realmente gata să te căsătoreşti cu primul venit? Nu crezi că eşti mai fericită singură, decât cu un bărbat...

M-am întrerupt o clipă înainte de a continua.

- Cu un bărbat care să nu fie cel care ţi se potriveşte întru totul, cu care să fii sigură că te înţelegi în cele mai mici detalii... Pe scurt, cu un bărbat făcut pentru tine!

- Aveam dreptate: nu înţelegi absolut nimic. Anii trec repede, Anne, şi brusc te găseşti strâns cu uşa... răspunse Mireille tăios, ridicând din umeri.

M-am înfiorat.

- Voi prefera mai degrabă să rămân de o sută de ori celibatară decât să mă arunc de gâtul oricui! Cu greu îmi imaginez petrecându-mi viaţa lângă un bărbat pe care l-aş detesta sau pur şi simplu nu l-aş stima!

- Si care este bărbatul pe care-l detestaţi

sau mai degrabă nu-l stimaţi? întrebă Bernard Leger care tocmai îşi făcuse apariţia în birou.

I-am aruncat o privire severă.

- Sunt mulţi.

Se apropie de mine şi îndreptă cu un deget neglijent florile pe care le aşezasem într-o vază improvizată, deoarece era de fapt vorba despre un buchet vechi din plastic.

- Nu ţi se potriveşte deloc să spui asemenea lucruri, Anne! declară cu un aer serios.

- Si totuşi este ceea ce gândesc! am replicat cu
o brutalitate care nu-mi era obişnuită.

M-am aşezat în faţa maşinii şi am început să bat cu putere, ca şi când de asta-mi depindea viaţa şi ca şi când speram să distrug această maşină de scris înaintea serii...

Bernard Leger se duse în biroul directorial, pe care-l împărţea cu domnul Raguenon. De fiecare dată când trebuia să intru în acea încăpere, îi simţeam privirea aţintită asupra mea şi această senzaţie îmi era neplăcută. Eram atât de stânjenită încât într-o zi m-am împiedicat de un covor pe care totuşi

obişnuiam să-l evit.

Bernard se grăbi să mă ajute să-mi regăsesc echilibrul. Probabil devenisem stacojie şi, după ce m-am eliberat din strânsoarea braţelor puternice, am părăsit încăperea. închizând uşa, l-am auzit râzând cu domnul Raguenon. Nu mă îndoiam că de mine râdeau şi m-am înfuriat.

Când am vrut să plec de la castel la începutul după-amiezii, am observat că unul din pneurile bicicletei era spart. N-aveam timp să-l repar şi am profitat de bătrânul 2CV al tatălui meu, care tocmai se ducea la Saint-Guillier pentru a face numeroasele cumpărături pentru care îi făcuse listă mama.

Dar nu trebuia să mă bazez pe 2CV pentru a mă întoarce acasă. Tata se întorsese de mult timp la Grand Hotel de la Castel şi dacă nu găseam un automobilist amabil pe drumul nostru cu circulaţie mai mult decât redusă, trebuia să fac pe jos cei şase kilometri care ne despărţeau de Saint-Guillier.

Asta însemna că voi ajunge târziu şi că mama va trebui să se ocupe singură de

pregătirea mesei, deoarece ajutorul Sabinei era practic nul. Accepta uneori să aranjeze mesele, dar uita mereu ceva: când nu era sarea, erau pâinea sau furculiţele... Câteodată mă întrebam dacă n-o făcea intenţionat pentru a scăpa de ceea ce considera drept o corvoadă.

Refuza de asemenea să servească şi considera această treabă ca nedemnă de ea. Tata acceptase să joace rolul de chelner timp de câteva luni, apoi se revoltase şi această muncă îi revenise doamnei Trovere, soţia unui muncitor agricol din împrejurimi, care era încântată să facă astfel nişte bani de buzunar. Din nefericire, era limba cea mai ascuţită din regiune şi oaspeţii o detestau.

Pe de altă parte, nu venea în mod regulat. în zilele în care lipsea, eu trebuia să-mi înnod în jurul taliei şorţul alb cu broderie englezească.

în seara aceasta, dacă doamna Trovere avea de îndeplinit o sarcină mai urgentă - de exemplu să supravegheze o vacă gata să fete sau să privească la televizor un program la

care ţinea în mod special - mama va fi cea care trebuia să se ocupe şi de bucătărie şi de servit! Din fericire, nu aveam acum decât cinci oaspeţi!

A

începuse să se înnopteze în timp ce mergeam pe drumul lung şi îngust mărginit de mărăcini şi ferigi. Brusc, lângă mine s-a oprit o maşină: frumoasa maşină a lui Bernard Leger.

- Vrei să te conduc?

Evident, propunerea sa îmi făcea un mare serviciu. I-am zâmbit.

- Da, cu plăcere. Mulţumesc.

M-am instalat alături de el, pe scaunul confortabil. Radioul cânta în surdină şi brusc m-am simţit relaxată.

- Ţi s-a rupt bicicleta? m-a întrebat.

- Un pneu spart. Tata m-a condus la Saint-Guillier în 2CV-ul său gata să-şi dea duhul şi iată mă întorc în maşina de lux a unul play-boy!

- Nu spune prostii, Anne! Nu sunt decât un modest agent imobiliar, n-am nimic dintr-un play-boy!

- N-am văzut niciodată un agent imobiliar care să aibă o maşină atât de luxoasă, am remarcat.

Oare de ce mă arătam atât de nesuferită cu Bernard Leger, care nu manifestase niciodată faţă de mine nici cea mai mică animozitate?

- Draga mea Anne, îmi spuse blând, maşina este tot ce am. N-am nici soţie, nici copii, nici casă... Trăiesc într-un hotel şi am două valize.

S-a întors spre mine şi mi-a adresat un zâmbet puţin trist.

- Iată! a declarat.

Dar dumneata?

Simplitatea cu care mi-a vorbit, m-a dezarmat.

- Oh, eu... am o familie, am bâiguit.

Zâmbetul îi dispăru, în timp ce mâinile i se strânseră mai tare pe volan.

- Asta este important, a spus cu o voce gânditoare. Am avut o soţie şi un bebeluş de câteva luni şi amândoi au murit într-un teribil accident de maşină. Drama s-a întâmplat acum doi ani, dar încă nu mi-am revenit.

Vorbise cu o voce fără inflexiuni, dar i-am simţit emoţia ascunsă. Brusc, am fost la fel de

tulburată ca el şi, instinctiv, mi-am pus mâna pe pumnul său.

Eram incapabilă să spun ceva şi am simţit că era preferabil să evit discuţiile. Am bănuit că Bernard Leger se destăuinia rareori şi faptul că mi-a vorbit despre tragicul eveniment care i-a distrus viaţa, însemna că mă considera o persoană căreia i se putea adresa cu seriozitate.

- Veniţi să cinaţi la noi, i-am propus iute. Asta vă va face bine. Sunt sigură că vă veţi simţi mai bine...

Zâmbi amar.

Niciodată nu mă voi simţi mai bine... a murmurat.

Capitolul 4

Ghislaine, care traversa holul în fotoliul său rulant, fu prima care m-a văzut intrând. îl cântări pe Bernard Leger măsurându-l din cap până în picioare, apoi făcu o grimasă uşoară.

- Ghislaine, i-am spus. Iată-l pe domnul Bernard Leger, asociatul domnului Roguenon la Agenţia de pe Coastă.

Vrei să ai amabilitatea să te ocupi o clipă de el, în timp ce mă duc la bucătărie?

Aceasta zâmbi, făcând gropiţe în obraji.

- Dar desigur! Veniţi, domnule Leger...

Dacă a părut surprins de această primire, nu a arătat nimic şi a urmat-o pe Ghislaine în salonul nostru particular, în timp ce eu mă alăturam mamei la bucătărie.

Doamna Trovere umplea farfuriile lungi cu fasole şi cartofi fierţi, în timp ce mama tăia friptura în sânge în bucăţi subţiri.

- Mamă, mi-am permis să-l invit la cină de asociatul domnului Raguenon... Am impresia că este un bărbat nefericit, care are nevoie de puţină căldură... Am să-ţi explic mai târziu!

Mama mi-a zâmbit.

- Ai făcut bine, draga mea! Acest domn va

cina cu noi; de data asta nu duc lipsă de carme!

M-am gândit cu recunoştinţă că mama nu se speria niciodată când apărea un eveniment neprevăzut. Găsea întotdeauna mijlocul de a ocoli dificultăţile şi de a propune soluţii practice...

M-am alăturat lui Bernard Leger şi Ghislainei în
Â
salon. îmi puteam acorda o clipă de odihnă, pentru că în această seară doamna Trovere ne-a făcut favoarea să vină să ne ajute!

Ghislaine se purtase ca o gazdă perfectă şi Bernard Leger părea deja mai puţin abătut.

- Iertaţi-mă, i-am spus. M-am temut că mama are nevoie de ajutor, nu suntem sprijiniţi deloc.

- Aveţi o viaţă foarte ocupată, a declarat Bernard fără s-o scape din ochi pe Ghislaine.

N-am fost surpinsă de evidenta sa admiraţie, deoarece verişoara mea era mai frumoasă decât de obicei.

După ce i-am oferit un aperetiv, am servit-o şi pe Ghislaine şi m-am întors la bucătărie.

- Descrie-mi invitatul nostru! mi-a cerut mama.

Chiar când era depăşită de treburi, găsea modul
de a se intersa de prietenii mei!

După ce m-am asigurat că doamna Trovere nu se afla în apropiere, i-am spus:

- Dacă am înţeles bine, este vorba de un văduv nefericit...

- Este în vârstă?

Am scuturat din cap.

- Oh, nu! Probabil că nu are mai mult de treizeci de ani... Dar mi-a povestit că soţia şi copilul au pierit într-un accident de circulaţie... După toate aparenţele, nu şi-a revenit încă.

- Sărmanul!...

- Deocamdată, am continuat, Ghislaine îi face conversaţie, ceea ce pare că nu-i displace!

Mama a ridicat o sprânceană.

- I-ai lăsat singuri? Nu te încrede în Ghislaine, draga mea...

Am zâmbit.

- Nu mă deranjează deloc! Dacă Sabine s-

ar putea căsători cu Jean-Pierre Verbier si Ghislaine
A
cu Bernard Leger, aş fi foarte fericită! îţi imaginezi cât de calmă ar fi viaţa, după plecarea lor...

Mama începu să râdă.

- Cum organizezi lucrurile... a spus gânditoare. După cină, în timp ce toată familia se afla în
micul salon, veni şi Jean-Pierre lângă noi. Luase masa în compania celorlaţi oaspeţi, ceea ce era logic - deoarece îşi plătea sejurul la Grand Hotel de la Castel - dar îşi petrecea în general seara cu noi.

Bernard Leger se întoarse spre bunicul

- Castelul roz are o istorie? îl întrebă.

Nu putea pune o întrebare mai bună. Bunicul se îndreptă cu mândrie... Adora să vorbească despre casa sa si era suficient ca cineva să se orienteze asupra acestui subiect, că se lansa într-un monolog interminabil.

Pentru noi era aceeaşi arhicunoscută poveste si nu-l mai ascultam pe bunicul care expunea cu lux de amănunte cum fusese

construit hotelul în ce perioadă şi care fuseseră modificările aduse după aceea...

- Sunt unele reparaţii de făcut urgent, a adăugat. Din nefericire suntem copleşiţi de impozite...

- Această regiune este o mină de aur pentru cine se interesează de natură, a declarat Jean-Pierre.

Bernard Leger îi aruncă o privire pătrunzătoare.

- Este preocuparea dumneavoastră, în afara profesiunii?

- Este meseria mea! declară cu mândrie Jean-Pierre.

Studiez flora şi fauna tuturor provinciilor franceze...

- Ar trebui să veniţi aici primăvara, declară bunicul. Sunt nenumărate flori de câmp... Nu-i aşa, Sabine?

- Da, ar trebui să vii primăvara! a repetat aceasta. Te-aş ajuta...

Ghislaine ricană:

- Ar fi un ajutor foarte util! Sabine este incapabilă să recunoască o floare-broştească şi o floare de păpădie.

Sabine a strâns din buze.

- Sora mea glumeşte! a exclamat tăios. Bunicul m-a învăţat o mulţime de lucruri în legătură cu plantele... Era aşezată lângă bunicul şi îşi puse mâna pe umărul sau, ca şi când ii cerea sa o sprijine în ceea ce tocmai spusese. Acesta nu se lăsă rugat...

- Desigur! a exclamat. Când trăieşti într-un loc atât de minunat, domnule Verbier, te captivează să-i descoperi toate frumuseţle...

Era pentru prima dată când îl auzeam pe bunicul vorbind despre plante! Nu-l văzusem niciodată interesându-se decât de varza de Bruxelles sau de mazărea din grădină!

După toate aparenţele, nepoata îi ceruse să i se alieze şi s-o ajute să-l atragă în plasă pe tânărul bărbat...

Nu m-am putut împiedica să-l plâng pe Jean-Pierre, în ciuda dorinţei mele de a o vedea pe Sabine părăsind castelul. Bărbatul care o va lua de soţie va avea, cu siguranţă, o surpriză neplăcută după luna de miere...

Mi-am amintit de fasoanele pe care le făcea

i se cerea o mână de ajutor...

Bernard Leger şi-a luat rămas-bun şi, după ce le-a mulţumit părinţilor mei pentru ospitalitate, s-a apropiat de bunicul.

- Sper că într-o zi mă veţi putea duce să vizitez castelul, domnule. Ador casele vechi...

Bunicul i-a adresat un zâmbet cuceritor.

Bernard Leger şi Jean-Pierre Verbier căutau să atragă simpatia bătrânului bărbat. Oare cine îl va complimenta mai mult? în ce scop?

A doua zi dimineaţă era frig şi umezeală. Vântul sufla puternic, smulgând ultimele frunze şi scuturând obloanele prost fixate.

- S-ar crede că este deja iarnă! a exclamat mama înfiorându-se. Sper că anul acesta nu va fi prea frig: combustibilul lichid este atât de scump şi casa asta atât de greu de încălzit. Aş vrea ca admiratorul Sabinei să rămână mult timp aici: ceea ce ne plăteşte pentru pensiunea sa ne ajută să facem faţă cheltuielilor! {tiu bine că ar trebui să măresc preţurile, dar nu îndrăznesc să cer mai mulţi

bani vechilor noştri clienţi...

S-a aşezat pe un tamburet în bucătărie.

- Măcar dacă bunicul tău ar consimţi să vândă acest castel! Asta ne-ar permite să trăim...

A ezitat o clipă înainte de a adăuga:

- ... ca toată lumea!

Am privit-o cu uimire.

- Este ciudat că vorbeşti astfel, mamă! Domnul Raguenon a spus acelaşi lucru... Pretinde că bunicul ar face o afacere excelentă...

Mama a ridicat o sprânceană.

- Curios că a abordat acest subiect... a remarcat cu rezervă. Mă întreb de ce...

- Este evident, mamă! Castelul este foarte bine situat! Vederea este superbă, toată lumea o spune!

- Nu se poate trăi din peisaj, a declarat mama
^
sentenţios. încep să mă satur să văd marea rostogolindu-şi valurile şi luându-ne cu asalt ferestrele... Aş da cu plăcere castelul şi hectarele sale de landă pentru un mic

apartament în centrul Parisului!

Am izbucnit în râs.

- Nu te cred! în sufletul tău eşti bretonă!

- Deloc. Nu uita că sunt născută la Paris şi că acolo mi-am petrecut toată tinereţea! Dacă nu-l cunoşteam pe tatăl tău, probabil că aş fi fost încă acolo! N-am fi aici...

- Nici eu n-aş fi aici! am obiectat.

A fost rândul mamei să râdă.

- în tot cazul, a reluat, nu l-am fi tras pe dracu de coadă ca nişte sărmani nenorociţi...

- Cine este sărman nenorocit? a întrebat tata, care tocmai şi-a făcut intrarea în bucătărie.

Nu l-am auzit venind: mergea atât de silenţios pe tălpile de crep...

- Noi suntem nişte sărmani nenorociţi, Anne şi cu mine, a declarat mama. îmi spun deseori că dacă tatăl tău ar accepta să scape de povara aceasta enormă, pe care o reprezintă Castelul roz...

Tata tresări şi zâmbetul i se transformă în grimasă.

- Să vândă castelul! Draga mea Louise,

eşti nebună! Oare nu ştii cât de mult ţine tata la această proprietate? Este mândria şi bucuria sa... şi moştenirea noastră.

Mama a ridicat ochii la cer.

- S-ar spune că-ţi aperi leagănul familiei! Dar nu eşti născut aici şi această proprietate nu aparţine familiei Bergeron de secole şi secole... Dacă tatăl tău n-ar fi obţinut acea moştenire neaşteptată, ar fi fost incapabil să cumpere castelul roz şi ar fi acum
^
retras într-un mic pavilion fără pretenţii... îşi închipuie că a devenit mare senior şi afectează maniere aristocratice, deşi în realitate nu este decât un biet bătrân cu fasoane pe cât de înduioşătore, pe atât de ridicole...

S-a oprit cu respiraţia tăiată. Era prima dată când se lansa într-o asemenea critică violentă şi mi-am spus că trebuie să fie foarte obosită şi demoralizată pentru a îndrăzni să-şi dezvăluie cele mai ascunse gânduri.

- Louise! a exclamat tata şocat. Oare cum poţi să vorbeşti astfel? Tata este un bărbat excepţional... Adoră Castelul roz şi eu de

asemenea! Când va muri, voi fi mândru să devin proprietarul acestei locuinţe superbe şi după moartea mea, sper s-o moştenească Anne, iar apoi copiii săi...

Mama s-a mulţumit să ofteze.

- Curând, nu vom mai avea destui bani pentru a rămâne aici... Atunci va trebui să vândă...

- îmi doresc din tot sufletul ca asta să nu se întvmple cât trăieşte tata. L-ar omorî.

Si a adăugat, melodramatic:

- Asta m-ar putea omorî şi pe mine!

- Oh, nu-mi fac griji pentru tine! a exclamat mama cu amuzament. Ti-ar trebui mai mult ca să mori... Aşa că încearcă să fi realist, dragul meu!

Puţin ofensat, tata a părăsit bucătăria bombănind.

- Te supără oare să pui un buştean în plus în şemineul din salon? a strigat mama în urma lui.

Tata s-a mulţumit să scoată un mormăit uşor în loc de răspuns şi mama s-a întors spre mine, scuturând din cap.

- Sper că tatăl tău nu va deveni ca propriul lui tată, îmbătrânind...

- Oh, este mult prea leneş pentru asta, am declarat.

Mama a oftat uşor.

- Poate ar trebui să facem puţină curăţenie în salonul mare, a sugerat.

Am pus mâna pe o cârpă de praf şi o mătură şi m-am îndreptat spre acea încăpere care era rezervată oaspeţilor de la Grand Hotel de la Castel.

Doamna Maillard, aşezată lângă foc, tricota cu ardoare. Ochelarii îi alunecaseră pe vârful nasului şi-i ridică pe frunte când am intrat în încăpere.

- Bună ziua, mica mea Anne! Ar trebui să mergem să vedem o casă situată la circa cincizeci de kilometri de aici, dar este atât de frig încât chiar nu-mi vine să mă mişc...

Familia Maillard îşi alesese de ani de zile domiciliul la castelul roz şi bătea regiunea în lung şi-n lat în căutarea casei visurilor lor. Până acum nu reuşiseră să descopere casa ideală şi mă întrebat dacă vor reuşi într-o zi.

Evident, dacă o descopereau, asta însemna

plecarea lor şi o pagubă pentru noi... Dar cei doi Maillard nu mai erau tineri şi mă temeam să nu devină neputincioşi şi să nu fie întru totul în grija noastră.

Cei patru oaspeţi ai noştri, domnul şi doamna Maillard, domnişoara Salles şi domnul Brevin, erau toţi în vârstă şi asta mă speria.

Uneori aveam impresia că ar fi la locul lor într-un azil...

Eram cu adevărat prinşi într-o pânză de păianjen şi o clipă mi l-am imaginat pe bunicul aşezat în centrul acesteia, trăgând de firele paiaţelor pe care le acţiona după voia sa, cu un aer protector, încântat de el însuşi şi de ceea ce poseda.

- Nu este decât toamnă, i-am spus doamnei Maillard. Poate mâine vom vedea soarele... Uneori sfârşitul toamnei este foarte frumos pe aici. Dacă se face frumos, vă veţi putea duce să vedeţi casa aceea în timpul săptămânii...

Chipul i s-a luminat.

- Sper. Mi-ar plăcea atât de mult să mă ocup de propriul cămin...

De patru ani nutrea această dorinţă şi mă îndoiam că va reuşi să şi-o realizeze vreodată. Era atât de bine la Grand Hotel de la Castel, cu soţul
ă
său... îşi făcuseră micile lor obiceiuri şi duceau realmente o viaţă realmente inactivă, petrecându-şi zilele în faţa focului în timpul anotimpurilor reci şi în parc, îndată ce vremea era bună.

Am părăsit-o pe doamna Maillard pentru a mă duce în camera Ghislainei. Era ora să se îmbrace şi cu toate că era treaba Sabinei, aceasta nu se îngrijea niciodată.

- Am întârziat puţin, i-am spus. Dar au fost multe de făcut în această dimineaţă...

- Unde este draga mea soră mai mare? Pe urmele lui Jean-Pierre? a întrebat în timp ce o îmbrăcam rapid, evitând să-i privesc picioarele atât de plăpânde, fără culoare si fără viaţă...

- Pune-mi rochia albastră, te rog, Anne. Cred că este cea care-mi vine cel mai bine; vreau să plac astăzi!

- Ah, bun! am spus.

- Nu crezi că l-ar putea interesa pe Jean-Pierre Verbier? m-a întrebat strângând din ochi.

- De ce nu? i-am răspuns sec.

- Sabine ar fi furioasă! a replicat în timp ce-si freca mâinile cu un aer încântat.

N-am făcut comentarii.

La ce bun să angajez o conversaţie pe un asemenea subiect?

Am vrut să-i pun papucii, dar a refuzat.

- Dă-mi mai degrabă pantofii din lac negru!
A

M-am supus. învăţasem de mult că era inutil să discut cu Ghislaine, deoarece reuşea întotdeauna să aibă ultimul cuvânt.

Apoi i-am întins un pieptene şi s-a coafat singură, aşezată în fotoliul rulant pe care şi-l adusese în faţa oglinzii mari în care se putea vedea începând de la talie.

- Chiar sunt o fată frumoasă! a decretat. Nimeni n-ar putea spune altfel.

Când a aflat că Bernard Leger venise să cineze acasă, Mireille a vrut să ştie în cele mai mici amănunte cum se petrecuse totul.

N-am avut timp să-i vorbesc, deoarece

Bernard Leger îşi făcuse deja intrarea în biroul nostru, cu braţele încărcate de dosare. M-a tratat cu oarecare răceală şi mi-am spus că regreta foarte mult că mi se destăinuise...

Cât despre Mireille, o ignoră complet. Aceasta n-o supără: hotărâse că era vorba despre un bărbat foarte misterios ale cărui gesturi aveau toate semnificaţii ascunse.

N-am mai avut timp să flecărim, deoarece în acea după-amiază am avut foarte mult de lucru. Atât de mult, încât domnul Raguenon mi-a cerut în mod excepţional să vin a doua zi să lucrez toată ziua. Cu greu puteam refuza, dar mă frământa gândul că mama va fi supraîncărcată de treburi.

La ora prânzului, Mireille mă luă cu ea:

- Vino!

Să mergem să mâncăm un sandviş...

Ne-am instalat într-o cafenea mică şi am comandat două beri şi sandvişuri cu unt şi jambon. Când sosiră, nu mi-am putut stăpâni o strâmbătură. Pâinea era veche şi când am vrut să verific ce era în interior, am observat un strat subţire de unt şi o felie fină de jambon, pe jumătate uscată.

- Esti foarte dificilă! mormăi Mireille care muşcă din propriul sandviş cu poftă.

- Trebuie să recunosc că este o schimbare faţă de bucătăria bună mamei! am exclamat.

- Eşti prea răsfăţată, draga mea! a declarat Mireille pe un ton sentenţios. Eu găsesc sandvişul foarte bun de mâncat...

Â

într-o zi, mi-am promis, o voi invita pe Mireille acasă şi va afla ce înseamnă o masă bună!

- Nu mănânci? se miră aceasta.

- Nu-mi mai este foame.

Â

îşi terminase deja sandvişul şi-l luă pe al meu.

- Nu vom lăsa asta să se piardă!

Am privit-o cu groază.

- Mireille! Deja nu eşti prea slabă... Dacă mănânci cât doi, vei deveni enormă!

Aceasta a ridicat din umeri arătând prin asta că puţin îi păsa.. M-am uitat la ceas: îmi mai rămăsese un sfert de oră pe care-l puteam petrecere la biblioteca municipală să aleg câteva cărţi pentru doamna Maillard.

Adora poveştile poliţiste cât mai

îngrozitoare şi sângeroase şi am luat două cărţi de spionaj care păreau să îndeplinească întru totul aceste condiţii.

M-am mirat întotdeauna cum doamna Maillard, atât de blândă şi de liniştită, putea fi pasionată de drame atât de înspăimântătoare.

Ieşind din bibliotecă, am dat nas în nas cu Bernard Leger.

- Ia te uită, Anne... Aşadar, eşti o cititoare asiduă? Am scuturat negativ din cap.

- N-am deloc timp să mă consacru lecturii, din păcate. Cărţile acestea sunt destinate uneia dintre clientele noastre.

Mi-a zâmbit. Părea că-i dispăruse proasta dispoziţie din ajun.

- Vrei să cinezi cu mine diseară? mi-a propus brusc.

- Vă mulţumesc, dar este imposibil: în fiecarea seară trebuie s-o ajut pe mama.

A oftat.

- Se pare că asta ne micşorează posibilităţile!

- Complet...

Cele două săptămâni care au urmat au trecut fără incidente. Jean-Pierre Verbier nu

părea să se gândească să plece... si asta ne bucura, căci suma plătită pentru pensiunea sa ne era foarte necesară, acum când anotimpul rece părea să se fi instalat devreme si când trebuia încălzit castel ca în plină iarnă.

Domnul Raguenon a hotărât să mă premieze si am înmânat în întregime mamei salariul, încercând să uit acel taior cu pantalon frumos, pe care-l văzusem într-o vitrină în Saint-Guillier...

Bunicul părea mai mulţumit ca niciodată. Jean-Pierre reprezenta pentru el un auditoriu, care nu se plictisea niciodată ascultându-l. Tânărul bărbat îl asculta fără să râdă, chiar când îi povestea întâmplări care nu ţineau de început...

Ii plăcea să povestească isprăvi imaginare si vorbea deseori de drame pe care tocmai le citise în ziare, ca si când acestea i se întâmplaseră personal.

Sabine înflorea cu fiecare zi mai mult. Devenise aproape drăguţă... Dar caracterul nu i se îmbunătăţise. Considera nedemn de ea să

efectueze o cât de mică sarcină la castel. Refuza chiar să şteargă vesela...

- Mă întreb cum se va termina totul, a spus într-o zi mama. Bunicul va povesti în curând că a fost cel mai bun prieten al generalului de Gaulle... sau că a fost primul care a traversat Pacificul înotând! Iar Sabine va vrea să i se vorbească la persoana a treia!

In mod ciudat, Jean-Pierre fu cel care curmă această stare de aşteptare în care ne adânciserăm toţi. Intr-o dimineaţă când mă aflam la subsol umplând maşina de spălat, veni să mi se alăture.

- Ah, aici eşti! a spus.

- Da. In rufărie murdară, până la gât... Vreţi să mă ajutaţi?...

A început să râdă.

- Nu, mulţumesc. Aş vrea să-mi achit nota de plată...

L-am privit surprinsă.

- Dar ne-aţi dat un cec joia trecută...

- Exact. Aş dori să plătesc ce mai datorez, deoarece trebuie să vă părăsesc!

Inima a început să-mi bată mai tare. Nu pentru că nutream o pasiune ascunsă pentru oaspetele nostru, ci pentru că mama va trebui să se descurce fără să mai primească cecul său săptămânal...

- Iată o decizie neaşteptată...

A făcut un gest cu mâna.

- Sunt aşteptat la Paris, a spus cu un oftat uşor. Să ştii că timpul meu nu-mi aparţine...

Â

îmi imaginasem că cercetătorii şi scriitorii - şi dacă înţelesesem bine, Jean-Pierre practica aceste două activităţi în acelaşi timp - erau fiinţe care lucrau doar când doreau.

- Credeam că vă veţi petrece iarna aici. Si Sabine...

Nu mi-am încheiat fraza, iar el evită să descopere ultima parte.

Â

- îmi pare rău, dar trebuie să plec. Desigur, voi plăti pensiunea până joia viitoare... Mi se pare normal!.

- Oh, nu! Mama n-ar accepta asta niciodată!

S-a lăsat o tăcere pe care am întrerupt-o brusc.

- O să ne lipsiţi!

- Si mie îmi veţi lipsi toţi, a declarat cu amabilitate. Mai ales bunicul... Este un povestitor minunat!

Nu m-am stăpânit să zâmbesc.

- Este adevărat. Povesteşte întâmplări frumoase...

Jean-Pierre îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor din flanelă gri.

- Ei bine, Anne, mă pot baza pe dumneata pentru a-mi pregăti nota? In acest timp îmi voi lua rămas-bun...

- Rămâneţi la prânz?

- Nu, am intenţia să plec în cursul dimineţii. Asta nu era o altă veste bună, deoarece m-am temut că mama îl inclusese în porţie.

Anunţul plecării celui mai tânăr oaspete al nostru avu efectul unei bombe. Am crezut că Sabine va leşina...

Dar a avut destul 'mândrie pentru a-şi reveni şi a nu arăta cât de disperată era.

Totuşi, îndată ce maşina tânărului cercetător a dispărut după prima cotitură a

ochii mari, se prăbuşi pe o treaptă de la intrare suspinând de ţi se rupea inima.

- Bine a făcut, declară Ghislaine care rămăsese pe palierul treptelor. Bine a făcut! O fată ca tine nu poate spera să reţină un asemenea bărbat mult timp!

Zâmbea mulţumită.

- Sunt sigură că m-a găsit mai frumoasă ca tine!

- Ghislaine! am exclamat. Nu este momentul să vorbeşti astfel. Nu poţi arăta puţină înţelegere?

Ghislaine izbucni în râs.

- Bine a făcut! a repetat cu o voce foarte stridentă. De altfel, am remarcat că o privea mai ales pe Anne. He, he. Nu m-ar mira ca între el şi Anne...

Mama şi-a pus mâna pe umărul nepoatei sale.

- Ridică-te Sabine. Haide, n-ai să rămâi aici toată ziua. Puţin curaj... Ce vor crede oaspeţii noştri dacă te văd în starea asta?

Mama a susţinut-o până la uşă. în acea clipă a sosit tata - ca întotdeauna prea târziu -

şi mi-a pus o droaie de întrebări pentru a cunoaşte movicul acestei drame...

Împingându-şi fotoliul în hol, Ghislaine râdea ca o isterică.

- Ah, ce familie! am oftat îndreptându-mă spre bucătărie, unde erau atât de multe lucruri de făcut.

A

In acea după-amiază, biroul mi s-a părut mai primitor ca niciodată.

Mireille a ghicit imediat că am avut necazuri.

- Să nu-mi spui că familia ta a făcut iar trăsnăi!

Am ridicat din umeri şi m-am grăbit să-mi scot
impermeabilul şi fularul. Apoi m-am aşezat în faţa ei.

- Dacă nu mă destăinui cuiva, voi înnebuni! am spus cu tristeţe.

I-am povestit ce s-a întâmplat acasă de dimineaţă. Mireille dădu din cap compătimitoare.

- De ce a plecat? m-a întrebat când am terminat. Ţi-a dat vreun motiv plauzibil?

- Nu, nu chiar. A pretins că este nevoie de el la Paris... Mă întreb dacă nu datorită

faptului că Sabine îl călca pe nervi! Nu l-a lăsa liniştit nici o clipă.

- Poate se va întoarce, a făcut Mireille cu optimism.

Am scuturat negativ din cap.

- M-ar mira. Imaginează-ţi că Ghislaine a sugerat că nu-i eram indiferentă. Pe moment, Sabine n-a reacţionat, dar când se va mai gândi la această conversaţie, cuvintele surorii sale îi vor reveni în minte. S-ar putea ca acestea să fie la originea unor noi drame.

Domnul Raguenon şi-a făcut intrarea în birou şi n-am avut posibilitatea să continuăm.

Cât aş fi vrut să fug departe de Castelul roz şi de verişoarele mele! Departe de munca pe care o făceam pentru a întreţine această locuinţă prea mare şi acest hotel de doi bani... departe de griji, departe de necazuri...

Din păcate, trebuia să rămân. Pentru mama...

Capitolul 5

În acea seară, cina fost mai bună ca de obicei şi oaspeţii noştri au fost încântaţi.

Doamna Maillard m-a oprit în timp ce mă pregăteam să pun un buştean pe foc.

- Aş vrea să-ţi vorbesc, Anne...

Vocea îi tremura puţin şi am realizat brusc, că era foarte în vârstă. De câteva luni, ridurile care-i acopereau faţa se accentuaseră, părul părea că i se răriseşi mâinile îi erau acoperite de pete brune.

S-a aşezat pe braţul unui fotoliu şi am înţeles că avea un lucru foarte dificil să-mi spună...

Intotdeauna se instala astfel când voia să-mi povestească greutăţile pe care le avea în a găsi casa visurilor sale...

- Sper că nu-mi vei reproşa dacă îţi vorbesc cu inima deschisă, mica mea Anne... Dar te cunosc de atât de mult timp!

I-am zâmbit cu un aer încurajator, în timp ce mă întrebam cu puţină îngrijorare ce va urma.

- Este în legătură cu Sabine...

Am oftat. Oare ce-a mai putut face sau spune?

- Da, doamnă Maillard.

- Copila asta sărmană! Este realmente foarte îndrăgostită de domnul Verbier! Nu

trebuie decât s-o priveşti pentru a înţelege.

- Este adevărat, am spus.

- Si el a plecat? a întrebat doamna Maillard.

- A trebuit să se întoarcă a Paris din motive de ordin profesional. Doamna Maillard îşi puse mâna plăpândă pe încheietura mea.

- Dar se va întoarce?

- Nu ştiu, doamnă Maillard. Cred că are de lucru...

Poate a adunat aici toate elementele care i-erau necesare în redactarea lucrării sale.

Doamna Maillard a rămas tăcută. Părea adâncită
în gânduri...

- Acest bărbat este sărac? a întrebat brusc.

Am bănut că tot căuta un motiv al plecării lui Jean-Pierre. Nu i-a venit în minte decât că acesta din urmă a fost pur şi simplu obosit de permanentele atenţii ale Sabinei şi că a şters-o înainte de a fi prea târziu.

- Nu părea să aibă probleme materiale, am declarat.

Doamna Maillard îşi duse o mână tremurătoare la buze.

- Sărmana micuţă Sabine!

M-am temut o clipă să nu înceapă să plângă.

- Sărmana inimioară!

Mi-a venit să izbucnesc în râs. Când eram adolescentă, aveam obiceiul detestabil de a râde în momente nepotrivite, ceea ce o scotea pe mama din sărite. Credeam că râsetele mele nestăvilite şi necontrolate de adolescentă îmi trecuseră şi iată că mă apucau din nou auzind-

o pe doamna Maillard spunându-i Sabinei "inimioară".

Nici un epitet nu ar fi fost mai nepotrivit pentru verişoara mea!

- Mi-e teamă pentru ea! şopti doamna Maillard care, din fericire, n-a remarcat că mă luptam cu disperare împotriva unei ilarităţi imposibil de stăpânit.

A oftat.

Unele fete tinere fac mari prostii, Anne! Ar trebui s-o supraveghezi pe verişoara ta!

- Sabine nu este genul de a se lăsa pradă la nesfârşit disperării, am spus cu siguranţă.

Doamna s-a îndreptat.

- Anne, acum sunt mai mult de patru ani de când trăiesc la Grand Hotel de la Castel! Patru ani... Poate este prea mult, dar încă n-am găsit casa ideală în care ne-ar plăcea să ne sfârşim zilele... Si apoi, mama ta este atât de fermecătoare!

I-am zâmbit, întru totul de acord cu acea părere măgulitoare.

- Toţi vă iubim mult, doamnă Maillard.

Este ca şi când faceţi parte din familie...

- Am învăţat să vă cunosc bine, a continuat

bătrâna doamnă, mai ales pe Sabine. Este o tvnără fată frustrată, care are nevoie să-şi clădească viaţa lângă un bărbat simpatic şi înţelegător!

Simpatic? Da, Jean-Pierre Verbier era. Dar nu eram sigură că era capabil de foarte multă înţelegere!

- Sabine şi Ghislaine mă îngrijorează, a mai spus doamna Maillard. Sărmana Ghislaine trăieşte într-o lume de vis... Dar Sabine, care a avut norocul să întâlnească dragostea şi care acum se vede părăsită, este în stare să facă orice! De aceea, te sfătuiesc s-o supraveghezi, Anne!

M-am încruntat.

- Vreţi să spuneţi că Sabine s-ar putea duce la Paris pentru a încerca să-l găsească? am întrebat.

Doamna Maillard stătea cu ochii plecaţi.

- Nu, a murmurat. Mă tem ca Sabine să nu se lase pradă unui act de violenţă...

S-a întrerupt brusc.

- Cum asta? am insistat fără să înţeleg.

- Si dacă se sinucide?

Această sugestie mi s-a părut ridicolă.

Sabine ţinea prea mult la viaţă pentru a atenta la zilele ei!

Doamna Maillard a ridicat în sfârşit ochii şi m-a învăluit într-o privire pătrunzătoare.

- Am crezut întotdeauna că eşti o tânără fată perspicace şi sensibilă, Anne! a declarat pe un ton acuzator.

M-am simţit roşind.

- Te asigur că ar trebui să-mi iei avertismentul în serios, Anne! Poate îţi imaginezi că nu observ nimic, dar nu-mi scapă mare lucru din ceea ce se întâmplă în casa aceasta... Să nu uiţi că-mi petrec cea mai mare parte a timpului aşezată cu tricotajul meu, într-un colţ al salonului. Lucrul cu andrelele dă completă libertate minţii!

Degete i s-au crispat pe mâna mea.

- Sabine este disperată! Dacă este ajutată să treacă de acest moment greu, poate îşi va recăpăta curajul...

Dar permite-mi să-ţi dau un sfat: zilele astea n-o pierde din vedere...

In acea clipă şi-a făcut apariţia Ghislaine în fotoliul său rulant.

- Anne, te rog, încearcă s-o faci pe Sabine

să tacă! Nu înceteaz să plângă şi asta mă calcă pe nervi într-un hal!

A strâns din buze.

- Dacă ar fi avut cât de puţin bun-simţ, ar fi înţeles că Jean-Pierre nu ţinea s-o atingă... Nici chiar cu penseta! Eu i-am plăcut mai mult! a adăugat cu insolenţă.

Doamna Maillard a pălit şi s-a prăbuşit pe un scaun.

- Ghislaine! a exclamat cu voce slabă. Cum poţi oare?

Am ridicat din umeri.

- Jean-Pierre nu s-a interesat mai mult de tine decât de Sabine! am declarat cu asprime. Tot ce l-a pasionat a fost flora regiunii! Atâta tot, punct!

Incepusem să mă satur de aceste discuţii interminabile, care nu duceau la nimic!

Ghislaine ricană.

- El, un specialist în flora şi fauna regională?

Sunt sigură că ne-a spus basme...

Si, coborând vocea, a adăugat:

- Probabil a venit să se instaleze aici pentru

a se ascunde după o lovitură nereuşită!

- Ce imaginaţie, sărmana mea Ghislaine!

Ricană din nou. Niciodată nu am auzit un râs
atât de neplăcut, în acelaşi timp amar şi crud!

Enervată, am părăsit încăperea fără să adaug o vorbă şi m-am dus să mă alătur mamei la bucătărie. Tocmai jumulea o raţă şi pentru prima dată am remarcat cearcănele care-i făceau ochii mai mari.

- Eşti obosită, mamă?

Mi-a adresat o privire tristă.

- Uneori îmi spun că mi-ar plăcea mult să am o zi de odihnă din când în când... Chiar dacă n-ar fi decât din trei în trei luni, ar fi minunat!

- Oh, mamă! Am sărutat-o cu tandreţe. Era atât de rar demoralizată, încât faptul de a o vedea abătută mă îmbolnăvea.

- Biata mamă !

- Măcar dacă ar accepta bunicul tău să vândă şandramaua asta ! Am putea toţi respira...

Fără să mă gândesc mult timp, m-am dus în camera bunicului, pe care acesta o numea

compus biroul său pentru că o enormă masă de lucru din perioada Eupire ocupa unul din colţuri.

Era o încăpere imensă, situată la etajul întâi, ale cărei ferestre dădeau spre mare. Pescăruşi planau de la înălţime şi se aşezau pe stânci cu strigăte răguşite care aminteau de râsul bunicului...

Acesta stătea într-un mare fotoliu Voltaire. Muşca din muştiucul unei pipe stinse, în timp ce contempla o barcă de pescari care se legăna pe suprafaţa apei.

- Bunicule, am ceva foarte important să-ţi spun!

- Te ascult ! făcu marele senior, arătându-mi un taburet mare din apropierea fotoliului.

Am rămas în picioare.

- Este foarte important, am repetat.

- Sunt convins de asta ! a spus râzând uşor.

Niciodată nu m-a luat în serios şi brusc îmi apăru enormitatea sarcinii mele.

- Bunicule, mama este epuizată ! Hotelul nu aduce practic nimic, în afară de multe griji şi muncă... Dacă ai vinde Castelul roz, am avea destui bani pentru a duce o viaţă

normală.

Mi-am tras respiraţia înainte de a continua.

- Nu vorbesc pentru mine: muncesc şi mă pot descurca şi singură. Sabine ar putea face la fel dacă ar avea puţin curaj ! Dar mă gândesc la restul familiei. Din păcate, tata nu mai este bun de mare lucru. Cât despre Ghislaine, să nu mai vorbim... Totul se sprijină pe umerii mamei şi ea nu mai poate ! De ce să nu vindem ?

Chipul i s-a înăsprit . îşi puse pipa pe o masă mică şi-şi încrucişă braţele.

- Oare ai innebunit ?

Ochii îi aruncau fulgere şi am înţeles că demersul meu îi părea întru totul deplasat.

- Avem un castel splendid ! Cel mai frumos din Franţa, probabil cel mai frumos din ...

Am terminat pentru el.

- Cel mai frumos din lume, de ce nu ? am exclamat eu cu amărăciune.

- Un castel încărcat de istorie, în care fiecare piatră, dacă ar putea vorbi, ne-ar spune o mulţime de lucruri ! Am avut buna idee să instalăm un hotel în acest castel, unde

primim oaspeţi aleşi, care beneficiază de un serviciu de calitate ! Si ai vrea să-l vând ?

Si-a strâns pumnii.

- N-ai minte nici de doi bani, micuţo ! Oare nu ştii că iubesc acest castel ? La fel tatăl tău şi verişoarele tale, care au mai mult suflet decât tine!

Furia îl sufoca.

- Micuţă fără inima ! Oare nu gândeşti mai mult de lungul nasului ? Vrei să faci viaţa imposibilă la toată lumea de aici ? Nu ţi-a fost de-ajuns că i-ai zdrobit inima sărmanei Sabine ?

- Ce ? am exclamat stupefiată.

- Sunt la curent ! Mi s-a spus că ai desfăşurat un joc mare pentru a-l seduce pe acel bărbat care a venit aici pentru Sabine ! Dacă n-ai fi fost aici, acum verişoara ta ar fi fost căsătorită !

Dacă această acuzaţie n-ar fi fost atât de incredibilă, aş fi izbucnit în râs.

- Bunicule, am spus, străduidu-mă să rămân calmă. Nu ştiu cine ţi-a povestit o asemenea minciună ! N-a fost nimic între mine şi Jean-Piere Verbier, pot să-ţi jur !

Presupun că este vorba aici de calomniile dragei tale Ghislaine ! Jean-Piere Verbier a spus că pleacă la Paris pentru munca sa, dar poate se va întoarce !

Chipul bunicului se decontractă brusc şi începe să râdă.

- Poate ai dreptate, se va întoarce ! Aşadar, n-a fost nimic între tine şi el ? Nici măcar un mic sărut în spatele parcului ?

încă rânjea şi am înţeles de unde aveam simţul umorului deseori deplasat.

- Nu-mi voi vinde niciodată Castelul roz, draga mea, a declarat brusc, cu blândeţe. Când ai avut norocul să-ţi vezi unul din visuri că se realizează,
nu-i poţi spune adio. înţelegi ?

- într-un anumit sens, da.

A trebuit să recunosc.

La ce bun să mai discut? Bunicul era cel mai încăpăţânat barbat din lume şi tot ce i-aş fi putut spune era inutil.

Mi-am dat seama prea târziu...

Intorcându-mă acasă a doua zi seara, am găsit-o pe mama aplecată peste maşina de

gătit cu obraji îmbujoraţi de căldură şi faţa însufleţită de încântarea pe care i-o pricinuia experimentarea unei reţete noi: bibilică umplută cu nuci şi stafide.

Accesul de descurajare din ajun părea complet uitat şi niciodată nu mi se păruse aşa frumoasă...

Munca nu reşea s-o urâţească şi hainele ei rămâneau mereu impecabile. Nu-i semănam deloc! Imediat ce aprindeam un foc, deveneam un fel de vrăjitoare cu unghii negre şi haine murdare...

- Bună seara, draga mea! a exclamat zâmbind. Ai petrecut o după-amiază plăcută?

Aşa şi aşa, am mărturisit. Domnul Raguenon este într-o dispoziţie îngrozitoare! Are o afacere în curs la Paris... Nu ştiu despre ce este vorba, dar pare important! Cineva va trebui să meargă la faţa locului!

- De ce nu tu? a întrebat zvântând salata într-o cârpă.

- Eu? am exclamat cu un hohot de râs. Nu sunt decât o biată funcţionară de birou... N-am nici greutatea necesară, nici capacităţile cerute pentru a duce la capăt o afacere de

acest gen!

Mama a oftat uşor:

- Deseori m-am gândit că ar trebuit să urmezi studii pentru a obţine o calificare oarecare...

Întotdeauna este util să ai o diplomă!

- Da, fireşte! Dar eu nu mă consider foarte înzestrată pentru studii superioare. Nu voi face avere datorită muncii mele, voi deveni bogată dacă mă căsătoresc cu un milionar... Nu este altă soluţie.

- Nu se plimbă mulţi milionari în jurul Castelului roz, a remarcat mama. După spusele Ghislainei, Jean-Pierre Verbier era foarte bogat, dar Sabine n-a reuşit să-l reţină...

Am oftat şi am început să lăcrimez tăind în felii subţiri o ceapă mare.

- De unde ştie Ghislaine asta? M-ar mira să-i fi povestit el!

Mama a strâns buzele.

- Scotoceşte peste tot, a spus aproape cu regret.

Probabil ţi-ai dat singură seama... într-o zi, am găsit-o chiar în camera domnului Brevin! A

pretins că mirosea a ars şi că s-a temut ca aceasta să nu fi uitat să stingă una din enormele sale ţigări...

- Era foarte posibil! am remarcat.

Am refuzat să cred că Ghislaine era capabilă de asemenea indiscreţii...

- M-ar fi mirat ca domnul Brevin să fi lăsat o ţigară aprinsă în sertarele închise cu cheia!

- Ghislaine se uita într-un sertar încuiat cu cheia? am exclamat cu neîncredere.

Mama a schiţat un zâmbet amar.

- Verişoara ta este foarte pricepută în mânuirea pilei de ughii.

Cu o pilă de unghii şi cu un ac de păr, este în
Ă
stare să facă minuni... Intr-o zi, când am pierdut cheia, a reuşit să deschidă pentru mine dulapul de farmacie...

- Oh! am oftat prăbuşindu-mă pe un taburet. Si mai ce?

- Mai ce? Nimic... Haide, Anne, nu face mutra asta! Du-te mai degrabă să aduci nişte roşii de pe fereastra din verandă!

I-am servit pe oaspeţi, apoi ne-am instalat pentru propria noastră cină. Sabine a sosit cu capul plecat si când s-a aşezat era atât de

încovoiată, încât părul îi cădea în farfurie.

Avea o mutră de speriat. Faţa îi era răvăşită şi ochii atât de umflaţi, încât pupilele se vedeau în mijlocul a două fante minuscule.

Nu a mâncat nici o bucăţică, mulţumindu-se să se joace cu vârful furculiţei, cu ceea ce se afla în farfurie.

- Sabine! a exclamat mama. Mănâncă ceva sau îţi iau farfuria!

Aceasta a izbucnit în plâns.

- Puţin vă pasă de ce mi se întâmplă! Nimeni nu se ocupă de mine... Jean-Pierre n-ar fi plecat niciodată dacă Anne nu i s-ar fi aruncat de gât... Totul este din vina sa...

- Nu spune asemenea prostii! am exclamat. Nu i-am acordat niciodată nici cel mai mic interes lui Jean-Pierre Verbier!

Si fără să fiu atentă la ce spuneam, am adăugat misterioasă:

- Există cineva care mă interesează mult mai mult...

Toate privirile s-au îndreptat spre mine. Chiar şi Sabine a înălţat capul. Apoi Ghislaine a declarat cu o voce caustică:

- Evident! Acesta este Bernard Leger!

- De ce nu?

Indată ce am spus asta, m-am simţit ridicolă! N-am reuşit să înţeleg motivele care m-au îndemnat să vorbesc astfel... Mama mă privea cu stupefacţie, în timp ce bunicul izbucni în râs.

- Iată aşadar de unde bate vântul! Bravo, Anne, este un bărbat simpatic! Are o meserie bună şi bani, cel puţin aşa presupun după ce i-am văzut maşina! Este văduv, nu?

- Da, am răspuns. Dar prefer să nu vorbesc despre el.

- Ba da! murmură Ghislaine, numai miere. Am citit undeva că nulte poveşti de dragoste încep la birou... Bunicule, aş vrea să lucrez şi eu! Sunt cel puţin la fel de inteligentă ca Anne şi aş putea găsi o situaţie interesantă!

- Desigur, draga mea! Dar ţi-e mai bine cu noi toţi, la Castelul roz.

Mama s-a ridicat şi a început să strângă masa. M-am dus s-o ajut şi când m-am aflat singură cu ea în bucătărie, s-a întors spre mine:

-- Este adevărat, Anne? Eşti îndrăgostită de

acest bărbat?

- Bineînţeles că nu, mamă! Dar trebuia să inventez ceva pentru ca Sabine să înceteze să creadă că am pus ochii pe dragul său Jean-Pierre!

Am pus un vraf de farfurii în chiuvetă şi am declarat sincer:

- Nu iubesc pe nimeni! Pe nimeni! am repetat accetuând silabele.

- Ei, cu atât mai bine, a oftat mama. Acest Bernard Leger este simpatic, dar nu pare să-şi fi depăşit drama care i-a tulburat viaţa... Te văd cu greu ca infirmieră de inimi frânte, mica mea Anne!

în acea noapte am adormit greu şi, curios, am început să mă gândesc la Bernard Leger. Oare de ce am declarat brusc că sunt îndrăgostită de el? I-am povestit mamei că fusese doar pentru a înlătura bănuielile Sabinei, dar la început, când am vorbit, a fost fără măcar să mă gândesc... S-ar fi crezut că o altă persoană se exprimase prin gura mea.

Oare asta însemna că în mod inconştient eram îndrăgostită de noul asociat al domnului Roguenon?

Îmi plăcea, evident. Il consideram simpatic, dar asta nu avea nimic de-a face cu dragostea!

De-abia am adormit, când m-au trezit strigătele Sabinei. Era pradă unei veritabile crize de isterie şi se răsucea urlând în pat,. Toată familia a alergat până în camera sa şi am încercat s-o potolim.

Mama a reuşit asta, aplicându-i un prosop ud pe faţă şi sufocând-o pe jumătate, până când în sfârşit a tăcut. Când s-a calmat şi-a lăsat capul pe spate, pe perne.

Avea o mină îngrozitoare şi mama a părut îngrijorată.

- Mâine va trebui să chemăm un medic, a declarat. Asta nu poate continua, este iritată şi ne înnebuneşte pe toţi!

A dat din cap.

- Sper că nu i-a trezit pe oaspeţi! Din fericire, sunt cazaţi departe de aici! în asemenea condiţii sunt de apreciat casele vaste...

Da, m-am gândit, nu ne lipseşte spaţiul la Castelul roz. Poate era singurul avantaj al

acestei construcţii enorme!

A doua zi dimineaţă, Sabine se simţea mult mai bine şi n-a mai fost nevoie să chemăm un medic. Crizele de disperare păreau că s-au terminat şi mergea de colo-colo ca o somnambulă. Cel puţin nu mai plângea şi probabil că redevenea ea însăţi.

Dimineaţa a trecut fulgerător. Erau atât de multe de făcut... Alergam dintr-un loc în altul întrebându-mă dacă voi reuşi să termin toate treburile ce-mi erau destinate în puţinul timp pe care mi-l acordasem.

După ce am mâncat de prânz în zece minute, am urcat repede pe vechea mea bicicletă şi pedalând spre Saint-Guillier mi-am putut trage răsuflarea.

Mireille, aşezată în faţa maşinii de scris, se contempla într-o oglindă mică. Am tresărit văzându-i părul, care era colorat într-un roşcat mai strălucitor decât de obicei, asemănător morcovului...

- Ce crezi despre această nuanţă? m-a întrebat înfăşurându-şi o şuviţă lucitoare pe degete.

- Hm... Este destul... de bătătoare la ochi,

am hâiguit.

- Dar este foarte veselă!

- Poate, am făcut cu îndoială.

N-am îndrăznit să ridic fruntea şi mă întrebam cum s-o fac să admită că această culoare era într-adevăr prea brutală!

- Ai venit mai devreme, a remarcat. De-abia m-am întors...

Si-a pus mâna pe stomac şi s-a strâmbat.

- Sandvişul nu mi-a căzut bine! Ai o aspirină?

- Nu, dar pentru că am venit mai devreme, mă duc să-ţi iau. Stii, Mireille, s-ar putea să faci un ulcer dacă vei continua să mănânci în fiecare zi sadvişuri în bistroul în care m-ai dus în acea zi!

- Asta nu mă costa prea scump! Si fac economii pentru a pleca vara viitoare în Mexic.

- în Mexic! Ei bine...

- Vrei să vii cu mine?

Am ridicat din umeri.

- N-am avut vacanţă niciodată în viaţa mea! Nici măcar pentru a merge într-un colţ uitat

de lume... Cum îţi imaginezi aşadar pentru mine nu se pune problema unor călători mari, departe!

Domnul Raguenon m-a chemat puţin mai târziu şi m-am dus în biroul său cu blocnotesul şi un creion.

- Ascultă, Anne, mi-ar plăcea să-l însoţeşti pe Bernard Leger la Paris! Avem de descurcat o afacere complicată şi Leger va avea nevoie de cineva lângă el pentru a lua notiţe şi a le trece apoi pe curat.

Nu mă pot despărţi de Mireille, în consecinţă, trebuie să pleci neapărat!

Am făcut un gest cu mâna.

- Nu este posibil, am oftat. Nu pot s-o las pe mama singură...

- Oh! Hotelul ăla blestemat! a exclamat furios.

A lovit cu palma în birou.

- Anne, va trebui totuşi să înţelegi: lucrezi pentru mine şi te plătesc! Dacă mă laşi baltă când îţi cer ceva, nu va mai fi posibil! Sau pot conta în mod serios pe dumneata, sau...

L-am întrerupt, terminând fraza în locul lui.

- Sau pot să fiu concediată?

Dar aveam nevoie cu disperare de această slujbă... O dată pentru salariu, care era foarte util acasă, şi pentru că n-aş fi putut să petrec toate zilele la Castelul roz: m-aş fi simţit foarte repede prizonieră... Pe de altă parte, ştiam că în Saint-Guillier nu se găseau funcţionari pe toate drumurile! Iar funcţionari cu jumătate de normă şi mai puţini decât cei cu normă întreagă.

In consecinţă, trebuia să fac tot ce-mi stătea în putinţă pentru a-mi păstra serviciul.

- Ei bine? a întrebat domnul Raguenon.

Mânia îi trecuse şi zâmbea uşor.

- Ei bine? a repetat.

Am oftat. "Foarte bine, voi merge la Paris. Nu ştiu ce va face mama fără mine, dar cu atât mai rău..."

- Nimeni nu este indispensabil, Anne, a spus cu blândeţe domnul Raguenon.

- Nu sunt atât de sigură, am mormăit. Cât timp va dura această expediţie?

- Nu mai mult de două sau trei zile. Mireille vă va rezerva camerele, dar să nu te aştepţi la un hotel de mare lux... Am ridicat

din umeri, era cea mai mică dintre grijile mele. Eram obişnuită să mă mulţumesc cu puţin şi deja entuziasmul acestei călătorii neaşteptate îmi îmbujorase obrajii.

- Si biletele pentru tren? Trebuie să mă ocup de asta? am întrebat. Domnul Raguenon mi-a aruncat o privire curioasă.

- Bernard Leger te va lua cu siguranţă cu maşina...

Â

îmbujorarea mi s-a intensificat. Cu toată surpriza tulburării obiceiurilor mele, uitasem că nu voi face această călătorie singură.

Va fi plăcut cu Bernard Leger...

Capitolul 6

Mă neliniştea foarte mult s-o anunţ pe mama că trebuia să plec la Paris. Plecarea mea însemna un surprlus de muncă pentru ea, cu toate că era deja depăşită de treburi.

Dar chiar mă simţeam obligată să plec, deoarece nu voiam să-mi pierd slujba. Nu eram sigură că domnul Raguenon şi-ar fi pus în practică ameninţarea, totuşi exista posibilitatea de a mă înlocui şi nu voiam să-mi asum riscul.

Si apoi, practic nu cunoşteam Parisul. Fusesem numai o dată, cu mulţi ani mai înainte, când eram încă în liceu. Fusese o călătorie organizată pentru elevi şi participasem la ea cu colegii mei de clasă. Am păstrat o amintire minunată.

Am greşit frământându-mă; în loc să încerce să mă reţină, mama m-a îndemnat să plec.

- Fireşte, trebuie să te duci acolo, draga mea! Chiar dacă este vorba de o absenţă de două zile, sunt sigură că-ţi va face enorm de bine... La vârsta ta, ai nevoie de un orizont nou!

- Dar hotelul? Oaspeţii?

Mi-a zâmbit.

- Mă voi descurca, n-ai nici o teamă! Dacă insist, Sabine mă poate foarte bine ajuta şi chiar Ghislaine este capabilă să-mi dea o mână de ajutor la bucătărie, pentru a curăţa legumele, de exemplu... Sau pentru pregătirea ruladelor cu carne...

Încurajările mamei mi-au risipit remuşcările pe care le mai încercam încă. Avea dreptate. Sabine şi Ghislaine, care de obicei se mulţumeau să se lase servite, puteau foarte bine să lucreze şi ele puţin!

Stiam sigur că mă duceam la Paris să-l ajut pe Bernard Leger. Totuşi, mă legănam cu speranţa că nu va avea nevoie de mine douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi că voi avea timp să hoinăresc în capitală după bunul meu plac.

In dimineaţa plecării, Bernard Leger a venit să mă ia de la Castelul roz în maşina sa luxoasă. Valiza îmi era gata din ajun şi, după ce a pus-o în portbagaj, cu maşina de scris portabilă pe care mi-o încredinţase domnul

Repede, ne-am instalat alături. O perdea s-a mişcat imperceptibil. Cea de la camera Ghislainei. Alta s-a ridicat, mai direct de data aceasta: Sabine mă spiona!

- Sunt mulţumit că te-ai putut descurca pentru a veni, Anne, a spus Bernard Leger cu amabilitate. Vor fi multe notiţe de luat şi m-am temut să nu fii reţinută la Grand Hotel de la Castel.

- Am aranjat, am declarat.

- Imi pare rău că te răpesc provizoriu dragei dumitale Bretanii, a declarat apăsând pe acceleraţie.

A pornit radioul, şi înţelegând că dorea să se consacre condusului şi că nu părea să vrea să discute, am profitat pentru a adormi.

Am dormit aproape tot timpul drumului, trezindu-mă de-abia când Bernard s-a oprit la o staţie benzină pentru a alimenta.

- Vrei un sandviş, Anne? Nu vom pierde timpul cu masa, nu-i aşa?

- Nu mi-e foame, mulţumesc.

Bernard şi-a mâncat sandvişul şi a băut o sticlă de bere în mai puţin de cinci minute

înainte de a lua loc la volan.

- Iată Parisul, Anne!

Am tresărit şi am deschis ochii. Rulam pe drumul pe mal, aproape la nivelul Senei! O ambarcaţiune uşoară urca împotriva curentului şi pe celălalt mal Turnul Eiffel îşi ridica scheletul subţire şi cenuşiu pe un cer fără nori.

- Oh! am putut doar să spun.

Aveam impresia că visez... Călătoria mi-a părut scurtă şi mi se părea că de-abia am părăsit Castelul

A

roz. în schimb, mă simţeam foarte odihnită după acele ore de somn...

- Ai dormit bine?

- Foarte bine, mulţumesc! am spus roşind.

S-a lăsat tăcerea.

- Iertaţi-mă, am bâiguit.

- De ce? s-a mirat Bernard.

- Pentru că... am dormit buştean!

- Ai avut perfectă dreptate. Crede-mă, dacă aş fi avut posibilitatea, te-aş fi imitat!

A

Işi înscrise cu abilitate maşina mare într-o circulaţie înnebunitoare.

- Suntem cazaţi într-un hotel confortabil de pe maul stâng a declarat.

Fără falsă ruşine, i-am mărturisit că eram incapabilă să deosebesc un mal de altul şi Bernard se lansă în explicaţii care au durat până când am ajuns în faţa hotelului relativ important situat în al şaptelea arondisment.

- Domnul Raguenon mi-a spus să nu mă aştept la un hotel de lux! am spus cu oarecare admiraţie. Totuşi, pentru mine, acest hotel este unul de lux, dacă îl compar cu Grand Hotel de la Castel!

Bernard Leger a zâmbit fără să răspundă.

- Nu este şi părerea dumneavoastră, domnule? am întrebat.

N-am vrut să-şi imagineze că eram la fel de pretenţioasă şi mândră de mine ca bunicul şi verişoarele mele, pentru care nimic nu putea fi superior Castelului roz...

Evitând întrebarea mea referitoare la hotelul nostru, s-a mulţumit să răspundă:

- Te rog, nu-mi mai spune domnule! îmi cunoşti numele, de ce nu-l foloseşti?

- Nu este şi părerea dumitale, Bernard? am întrebat iar.

Mi-a zâmbit din nou şi evită iar întrebarea.

- Iată că este mult mai bine! Detest protocolul şi cred că şi dumneata la fel! Oare mă înşel?

- Deloc! l-am asigurat din toată inima.

A avut norocul să găsească un loc de staţionare puţin îndepărtat de hotelul unde ne-am dus cărându-ne bagajele.

Am fost conduşi în camerele noastre, care se aflau la etaje diferite. Mi-am admirat domeniul cu un entuziasm aproape copilăresc... Aveam o cameră mică, decorată în tonuri de bej şi brun şi o baie minusculă în continuare.

Am făcut un duş interminabil... La Castelul roz economiseam apa, pentru că era scumpă şi de asemenea pentru că aparatul de încălzit avea

A

capacitate redusă... In timp ce aici, pentru prima dată în viaţa mea, puteam să stau sub duş cât doream!

După ce m-am machiat uşor, m-am rezemat cu coatele de fereastră. Nu era foarte frig, soarele strălucea şi trecătorii păreau să-şi

încetinească paşii pentru a profita mai bine de această zi frumoasă.

Am privit spre telefon cu un aer nehotărât. Să-l sun eu pe Bernard Leger sau trebuia să aştept să-mi dea el un semn? Nu-mi dăduse programul şi nici nu-mi spusese când se presupunea să începem munca.

Imi doream la nebunie să cobor şi să mă plimb, dar nu aveam dreptul, nu eram în vacanţă.

Chiar în clipa în care îmi spuneam asta, l-am văzut pe Bernard ieşind din hotel şi mergând în pas rapid. Eram la etajul al treilea şi n-am îndrăznit să-l strig.

Pe de altă parte, mergea atât de repede, încât era deja departe şi probabil nu m-ar fi auzit!

A dat colţul primei străzi la stânga şi a dispărut. Ezitările mi-au dispărut pe loc. Dacă patronul şi-a acordat dreptul să iasă, de ce oare să nu-l imit?

Câteva clipe mai târziu eram afară şi hoinăream cu nasul în vânt... Mergeam la

întâmplare, fără să prea ştiu unde mă duceau paşii. Am ajuns pe chei şi m-am rezemat de parapet, pentru a privi Sena. Un vaporaş plin cu turişti aluneca pe firul apei şi mi-am promis să-mi ofer o astfel de excursie...

La Gara Orsay am descoperit apoi Sala Dronot şi am rătăcit prin sălile în care evaluatorii expuneau ce va fi trimis la licitaţiile din zilele următoare. Era pasionant! Adoram mobilele vechi şi tablourile şi mă simţeam întru totul în largul meu în această ambianţă animată.

Brusc, mi-am privit ceasul: era deja aproape ora şaptesprezece şi ar fi trebuit să mă întorc de mult la hotel! Si dacă Bernard a avut nevoie de mine? Nu mă aflam aici pentru a mă plimba prin sălile de vânzare pariziene, ci pentru a munci!

Simţindu-mă vinovată, am făcut semn unui taxi

- măcar o dată la naiba cu economiile - şi i-am dat adresa hotelului, pe care în ciuda zăpăcelii mele m-am gândit s-o reţin.

A

In timp ce rulam cu toată viteza de-a lungul

unui bulevard larg, privirea mi-a fost atrasă de o pereche oprită în faţa unei treceri de pietoni.

Am tresărit: tocmai l-am recunoscut pe Jean-Pierre Verbier. La braţul său se afla o fată foarte frumoasă, cu bucle blonde mătăsoase, cocoţată pe nişte sandale cu tocuri incredibil de înalte.

Nu, nu m-am înşelat! Era chiar Jean-Pierre. Renunţase la ţinuta sportivă pe care o purtase la Grand Hotel de la Castel, pentru un costum foarte citadin...

Amândoi discutau râzând, fără să se scape din ochi. Păreau foarte, foarte îndrăgostiţi...

Taxiul îşi continuă drumul şi n-am avut timp să-i studiez mai mult. "Aşadar, iată treaba urgentă care-l aştepta la Paris!", m-am gândit cu oarecare ironie.

Această întâlnire întâmplătoare m-a făcut să uit complet de Bernard Leger, care mă aştepta în holul hotelului.

După privirea pe care mi-a aruncat-o, am înţeles imediat că am greşit lipsind fără să-l anunţ.

- Am crezut că te-ai rătăcit, a declarat

tăios.

- îmi pare într-adevăr rău! am exclamat. Am vrut doar să fac o mică plimbare şi apoi am pierdut noţiunea timpului... Sunt atâtea lucruri frumoase de văzut...

- Ai căscat ochii la vitrine?

- Nicidecum! Am hoinărit la întâmplare pe străzi, apoi am visat în faţa Senei şi în cele din urmă am întârziat la Hotelul Drouot... Vânzările la licitaţie m-au fascinat întotdeauna!

I-am adresat un zâmbet prietenesc, încercând să-l îmbunez.

- Când începem să lucrăm?

A făcut o grimasă.

- Imaginează-ţi că eu am început deja! Binevoieşte să mă însoţeşti în camera mea, am foarte mult de dictat...

- Desigur... Mă duc să-mi iau blocnotesul...

Am lucrat timp de aproape două ore şi am fost
uimită să constat cât de activ era Bernard. Acoperise cu notiţe de neînţeles o duzină de foi de format mare şi jongla cu cifrele şi

estimările dând dovadă de o competenţă uimitoare.

Brusc, s-a ridicat.

- Gata! S-a terminat...

- Voi dactilografia toate acestea, am declarat. Muream de foame, dar după escapada de
după-amiază am considerat că acum trebuia să las munca să treacă înaintea stomacului...

- Mai întâi mergem să cinăm şi te vei putea instala după aceea în faţa maşinii de scris. {tiu un mic restaurant plăcut, nu departe de hotel... Vrei să ne întâlnim într-un sfert de oră în hol?

A

- Intr-un sfert de oră? Foarte bine, domnule...

- Spune-mi Bernard! Ti-am mai cerut-o deja!

- Foarte bine, Bernard...

M-am îndreptat spre uşă şi am adăugat:

- Am crezut că eşti prea supărat pentru a îndrăzni să mă arăt atât de familiară...

A izbucnit în râs. Acum, că am îndeplinit toată acea muncă, proasta dispoziţie îi

dispăruse.

Nu dispuneam decât de un sfert de oră pentru a mă machia şi a îmbrăca singura rochie elegantă, o tunică din crep negru, brodată cu strasuri la răscroială, pe care o purtam la Castelul roz în ocazii speciale.

Doream să fiu foarte frumoasă în acea seară! Voiam ca Bernard să descopere că eram o tânără fată seducătoare şi nu un robot, cum credea, se pare!

Dar vai! eforturile mele de eleganţă nu au obţinut scopul căutat. Patronul meu nu se gândea decât la afacerea care ne adusese la Paris şi în tot timpul mesei n-a încetat să-mi vorbească despre întâlnirea pe care o avusese în această după-amiază cu unul dintre responsabilii societăţii cu care trebuia să trateze Agenţia de pe Coastă pe care se presupunea că o reprezentăm.

N-am îndrăznit să mă destind cum aş fi dorit şi n-am apreciat cum fi trebuit mâncărurile suculente din acel mic restaurant cu firma Perigord Noir.

Totuşi, nu-l ascultam pe Bernard... Nu mă interesa deloc ce-mi povestea şi am preferat

să îl privesc.

Avea în colţul ochilor nişte riduri mici, care se încreţeau când zâmbea... şi o şuviţă din părul de culoare închisă arăta neîncetat o dorinţă de independenţă; îi aluneca pe frunte şi Bernard o arunca spre spate cu o mişcare a capului care îi era familiară.

- Vrei o cafea? m-a întrebat în timp ce tocmai am terminat profiterolul.

Am bănuit că dorea să plece, aşa că am răspuns intenţionat afirmativ.

- Si aş bea şi un coniac! am declarat pe un ton
Â
fără apel. Il voi plăti eu...

- Nota este plătită de Agenţia de pe Coastă, poţi să ai toate coniacurile pe care le vrei!

"Este un bărbat foarte inconstant, am decis în sinea mea. Intr-o clipă bine dispus şi în momentul următor pare sobru ca o închisoare...".

Oare unde era fiinţa simpatică ce-mi vorbise despre soţia şi copilul său? Acceptase fără fasoane să cineze la Castelul roz şi iată că brusc se transformase într-un bărbat de

afaceri taciturn şi sever...

îndată ce mi-am băut ultima picătură de coniac, s-a ridicat.

- Fă în aşa fel încât notiţele pe care le-ai luat în această după-amiază să fie dactilografiate pentru mâine dimineaţă, Anne. Vom părăsi hotelul la ora nouă. Să nu uiţi să comanzi micul dejun destul de devreme!

Atât de tăios şi de dezagreabil se arăta, fără motiv! Am vrut să-i răspund cu asprime, dar mi-am reţinut fraza sarcastică pe care o aveam pe buze: oare nu era patronul meu?

M-am dus în camera mea şi am scos maşina de scris din husă. Am lucrat până la miezul nopţii şi am avut noroc că vecinii nu mi-au bătut în perete plângându-se de zgomot, după cum m-am temut!

Când m-am vârât în sfârşit în pat, a fost pentru a visa că Bernard Leger, Jean-Pierre Verbier şi tânăra fată zâmbitoare de la braţul său se aflau sus pe Turnul Eiffel şi-mi făceau semne largi. Am încercat
sa ajung lângă ei, dar în zadar m-am învârtit în jurul Turnului Eiffel, n-am reuşit să-i găsesc intrarea...

Ceasul deşteptător a sunat la ora şapte şi treizeci de minute. Am telefonat imediat pentru a-mi comanda micul dejun. Apoi am privit maşina de scris, întrebându-mă dacă trebuia s-o iau cu mine sau era suficient blocnotesul...

Am vrut să-i telefonez lui Bernard, dar părăsise deja camera. L-am găsit cu puţin înainte de ora nouă, în hol.

- Trebuie să iau maşina de scris? l-am întrebat fără alt preambul.

Am decis ca astăzi să fiu o secretară perfectă. Nu va găsi nimic să-mi reproşeze...

- Nu, nu merită osteneala. Ti-ai luat micul dejun?

- Sunt gata, am răspuns simplu.

Am ieşit împreună şi Bernard a strigat un taxi căruia îi ceru să ne conducă pe bulevardul Champs-Elysees.

în timpul cursei, i-am aruncat o privire însoţitorului meu şi nu m-am putut stăpâni să izbucnesc în râs. M-a privit cu un aer surprins.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic important. Dar soarele ţi-a luminat

brusc părul ţi părea că ai o aureolă!

- Sunt sfântul Bernard, nu ştiai? a răspuns fără să-şi piardă seriozitatea. Cel puţin aşa mă numea soţia mea... Mi-am scuturat părul scurt şi Bernard mi-a zâmbit.

- Mama dumitale are un păr superb!

Am oftat.

- Este adevărat, este foarte frumoasă. Păcat că are o fiică atât de comună...

- Nu spune prostii!

Si-a scos portofelul.

- Am ajuns...

Taxiul ne-a oprit la jumătatea bulavardului Champ-Elysees.

- Podul rotund... mi-a explicat Bernard.

Exista o circulaţie foarte mare la acea oră matinală, iar funcţionarii de la birouri se grăbeau în toate direcţiile.

- Ce agitaţie înnebunitoare! am exclamat.

Bernard a zâmbit amuzat.

- Este o schimbare faţă de calmul din Castelul roz, nu-i aşa? Si faţă de micul oraş liniştit care este Saint-Guillier... M-a condus pe stradă trasversală, apoi pe o alta, care mi s-a părut foarte îngustă faţă de Champs-

- De ce nu ne-a adus taxiul până aici? m-am mirat.

- Pentru că puţin mers pe jos nu ne poate face rău! Vom rămâne aici ore întregi, să nu uiţi!

- Te gândeşti la toate! l-am ironizat.

A ridicat din umeri şi n-a răspuns. Am continuat să mergem câteva minute până când s-a oprit în faţa unui imobil a cărui intrare era pardosită cu marmură albă. O uşă, toată din sticlă ornamentată cu auriu, era telecomandată electric şi se deschidea larg îndată ce apărea un vizitator.

Totul îmi părea somptuos şi, brusc, m-am simţit intimidată.

Am urcat la primul etaj renunţând la ascensor pentru a folosi o scară lată, acoperită cu o mochetă groasă, roşie. Pe palierul decorat cu plante exotice care urcau până la tavan, Bernard a rămas o clipă pe loc.

- Am ajuns, a declarat.

Am aruncat o privire la placa neagră gravată cu auriu care era aplicată pe uşa dublă, lustruită: "Jean Santenay, investitor”,

spunea aceasta.

Bernard a împins uşa şi ne-am aflat într-un hol de primire de un lux uluitor. Totul era în alb în această încăpere: pereţii, perdelele, mocheta, fotoliile şi chiar biroul în spatele căruia stătea o tânără femeie blondă, îmbrăcată într-o rochie roşu aprins. Unghiile foarte lungi erau lăcuite într-un roşu asortat cu culoarea rochiei şi faţa îi era atât de machiată încât ai fi crezut că vezi o copertă de revistă... Timiditatea mea a sporit. în faţa acestei gazde surprinzător de elegante, m-am simţit teribil de stângace şi neîndemânatică.

A zâmbit.

- Bună ziua, domnule Leger, a spus cu o voce studiată. Domnul Santenay vă aşteaptă.

Cât de eficientă şi de organizată părea! Am fost sigură că nu greşea clasând corespondenţa şi că nu făcea niciodată vreo greşeală de adresă bătând la maşină un plic! Dar oare ştia să bată la maşină? Si o putea face cu unghiile sale foarte lungi?

Totuşi, alături de biroul său se afla o maşină de scris... Evident, o maşină albă!

- Te voi chema când voi avea nevoie de dumneata, mi-a spus Bernard, fără să mă privească măcar...

Traversase deja holul în direcţia unui culoar lăcuit într-un violet închis. M-am simţit complet pierdută când l-am văzut dispărând...

- Luaţi loc, a spus gazda. Doriţi o revistă?

Fără să-mi aştepte răspunsul, mi-a întins o revistă pe hârtie glasată. Paginile îi erau consacrate colecţiilor marilor case de modă, dar toate acestea nu mă interesau deloc; nu-mi voi putea oferi niciodată o rochie de seară atât de elegantă şi nici atât de scumpă, nici una din blănurile extraordinare în care se refugiaseră manechine de vis...

Revista mi-a alunecat din mâini şi a căzut pe mochetă. Ridicând-o, m-am simţit roşind. Eram foarte neîndemânatică! Din fericire, păpuşa elegantă care, în spatele biroului său se cufundase în studiul unui calendar, nu păru să observe nimic... Poate nu meritam nici măcar dispreţul său?

Mi s-a părut că am aşteptat ore interminabile în

inconfrotabilul fotoliu. în realitate, aşteptarea n-a durat mai mult de douăzeci de minute, dar nici o clipă secretara vampă nu mi-a acordat atenţie.

Telefonul suna fără încetare şi fără să se consulte cu cineva fixa întâlniri pentru domnul Santenay, după ce răsfoia o agendă legată în piele.

Prefăcându-mă că mă interesează revista pe care mi-o împrumutase, o ascultam. Numărul de întâlniri, de prânzuri de afaceri sau de călătorii pe care le accepta în numele patronului său, mi s-a părut dement. Oare cum putea o societate mică, aşa cum era Agenţia de pe Coastă din Saint-Guillier să fie în legături comerciale cu o întreprindere atât de importantă?

Mi s-a părut surprinzător...

Când Bernard m-a chemat în sfârşit, a trebuit să iau notiţe în cea mai mare viteză. N-am înţeles absolut nimic din ce mi-a dictat şi aş fi vrut ca Mireille să fie acolo pentru a-mi explica ce puteau să însemne acele fraze sibiline. în definitiv, nu eram decât o funcţionară cu jumătate de normă, căreia nu i

se încredinţase nici odată sarcini importante...

A existat o clipă de pauză şi l-am putut în sfârşit examina pe domnul Santenay. Era un bărbat scund, aşezat în spatele unui birou enorm. Mi-a venit să râd constatând că era complet chel. N-avea nici măcar sprâncene... Iar ochelarii fără rame aparente accentuau şi mai mult impresia curioasă pe care ţi-o dădea capul roz, neted şi strălucitor... Am remarcat de asemenea că avea mâini foarte mici cu manichiura făcută cu grijă. Un inel lat, împodobit cu un diamant enorm îi strălucea pe degetul mic.

A a runcat o privire spre ceasul mare din aur de la mână.

- Ei bine, domnule Leger, este ora prânzului. Domnişoara Fischer se va ocupa de secretara dumneavoastră.

"Oh, nu, vă rog, evitaţi-o pe domnişoara Fischer", doream să-l implor. Din păcate, trebuia să accept deciziile domnului Santenay!

Domnişoara Fischer - cunoşteam acum numele secretarei care intimida - îşi pusese

deja mantoul de blană neagră, pe care l-a purtat cu dezinvoltură.

Mi-a zâmbit.

- Domnul Santenay mi-a cerut să vă duc la masa de prânz. Sper că nu aveţi alte planuri?

Oare ce-i puteam răspunde? M-am străduit să-i zâmbesc şi am asigurat-o că eram încântată să merg să prânzec cu ea. Puţin mai târziu, într-adevăr eram într-un restaurant confortabil, nu departe de birou. Ne-am oferit un antricot în vin însoţit de cartofi prăjiţi cât trebuie, totul stropit cu un excelent vin de Brodeaux, pe care l-a ales ea însăşi după multă ezitare.

- Sunteţi atât de subţire, încât mi-aş fi imaginat că vă veţi mulţumi cu o salată la ora prânzului! i-am spus

Timiditatea îmi dispăruse şi poate datorită vinului care mi se urcase la cap şi mă simţeam foarte bine dispusă.

- Nicidecum! a exclamat secretara. Am obiceiul să mănânc copios la prânz... Să ştiţi că am nevoie să capăt puteri. Domnul Santenay este foarte exigent şi uneori se întâmplă să mă reţină până la orele opt sau

nouă seara, când avem treburi urgente.

- Am remarcat că nu aveţi nici o clipă liniştită. Telefonul sună fără încetare...

- Este adevărat. Dar există compensaţii. Sunt foarte bine plătită încât sunt gata să lucrez în fiecare zi a anului...

Am privit-o cu stupoare.

- Serios?

- Este un mod de a spune! Mi se întâmplă să lucrez în timpul weekendurilor! Când se duce la casa sa de la ţară, somnul Santenay îmi cere uneori să-l însoţesc când avem afaceri mari în desfăşurare...

- La ţară? în ce parte?

- în Bretania...

- Dar eu locuiesc în Bretania! am exclamat.

- Stiu. Oare ce puteţi face în timpul liber în acest sezon?

- N-am timp liber. Părinţii mei ţin un mic hotel şi-i ajut...

M-a privit într-o manieră care mi-a părut ciudată. Am avut impresia că era pe punctul de a spune ceva, apoi a făcut un gest din mână.

- Aţi mâncat suficient? m-a întrebat.

 Prea mult! am asigurat-o.

După antricot, mâncasem o bucată enormă de prăjitură de ciocolată cu cremă de cafea şi mi se părea că nu-mi va mai fi foame cel puţin trei zile...

În acea după-amiază, am lucrat aproape fără să am timp să respir. Degetele mi se crispaseră pe creion, în timp ce notam fără încetare cuvânt după cuvânt. Cuvintele formau fraze al căror înţeles îmi scăpa complet.

Oare mă prostisem sau chiar nu fusesem înzestrată pentru acest gen de muncă? Singura mea speranţă era să reuşesc să le recitesc şi să le prezint într-un document oarecum inteligibil... Chiar dacă eu nu înţelegeam nimic, poate avea un sens pentru alţii!

Puţin înainte de ora optsprezece, domnul Santenay s-a lăsat pe spate în fotoliul său mare.

- Ei bine, cred că am trecut prin toate problemele! Nu este şi părerea dumneavoastră, Leger?

- întru totul! îl asigură Bernard.

Domnul Santenay şi-a frecat mâinile.

- Dacă ne vom atinge scopurile, mica dumneavoastră agenţie va avea un beneficiu important!

Bernard părea preocupat.

- Este exact... Totuşi, există un obstacol, bătrânul s-ar putea să ne pună beţe în roate...

- Sunt obişnuit să lucrez cu oameni bătrâni, a declarat domnul Santenay pe un ton fără replică. {tiu ce trebuie să le spun pentru a se hotărî...

Am salutat-o pe domnişoara Fischer când am traversat holul, iar ea s-a mulţumit să-mi adreseze un uşor semn din cap, fără să vorbească, deoarece era la telefon.

Când am ajuns în stradă, am inspirat adânc, şi aerul parizian, viciat de aburii ce scăpau din ţevile de eşapament, mi s-a părut plin de mirosuri încântătoare, după staţionarea interminabilă în biroul lipsit de zgomote al domnului Santenay.

- Ne vom întoarce la hotel pentru a ne schimba şi apoi vom merge să cinăm, a declarat Bernard. A fost o zi grea?

- Nu ştiu dacă îmi voi reveni! am oftat. Mâinile îmi sunt aproape paralizate...

A început să râdă.

- Ei bine, Anne! Sunt sigur că într-o oră sau două totul va fi mai bine.

A reuşit să oprească un taxi şi în clipa în care am vrut să urc în maşină, m-am împiedicat de trotuar şi am căzut cu toată greutatea pe genunchi, rupându-mi ciorapii.

- Ah! am oftat ridicându-mă, sunt sigură că domnişoarei Fischer nu i se întâmplă niciodată să facă un pas greşit!

- Vino, Anne! a spus Bernard cu o oarecare iritare. M-a ajutat să mă instalez în taxi şi s-a aşezat alături de mine.

- Pfff... Să găseşti un taxi la această oră din zi, nu este simplu! Am avut noroc!

- Unde mergeţi? a întrebat şoferul.

Bernard i-a dat adresa hotelului şi taxiul se grăbi în direcţia Champs Elysee. Am făcut în sens invers drumul pe care l-am parcurs dimineaţă şi m-am mirat din nou de agitaţia înnebunitoare care domnea pe străzi la această oră a ieşirii de la birouri. Oamenii se grăbeau în masă spre gurile de metrou, stăteau la rând în staţiile de autobuz, alergau în toate sensurile... Cu nasul lipit de geam, am privit capitala agitându-se şi această frenezie mi-a părut nemaipomenită.

Capitolul 1

Bernard m-a dus să cinăm într-un restaurant mare, aproape de gara Montparnase. De data aceasta luase maşina sa, dar mi-am dat repede seama că era imposibil să găsească un loc pentru a staţiona. A parcat jumătate pe trotuar, jumătate într-o staţie de autobuz.

- Dar... am obiectat.

- Dar ce?

- Ai dreptul s-o pui aici? m-am mirat.
A

- în principiu, nu. Totuşi, toată lumea face la fel...

Am constatat că avea dreptate.

- La Saint-Guillier se întâmplă să staţionezi fără probleme, chiar în plină vară, am remarcat.
A

Bernard a început să râdă. In seara aceasta părea într-o dispoziţie excelentă.

- Regreţi deja Saint-Guillier si Castelul roz, Anne

M-am gândit o clipă.

- Nu stiu... am mărturisit, în cele din urmă.

Râsul său a răsunat din nou.

- Haide, vino să cinăm, fetiţo!

Nu mi-a spus niciodată astfel si mi-a făcut o impresie ciudată. Eu fetiţă? La douăzeci si patru de ani?

- Te crezi bunicul meu? l-am întrebat pe un ton degajat.

M-a măsurat gânditor, apoi a scuturat din cap.

- Nicidecum. Ai douăzeci si patru de ani, cred, iar eu, am treizeci si doi... Nu-mi spune că am vârsta bunicului, în timp ce n-am nici măcar vârsta tatălui dumitale!

Avea exact vârsta lui Jean-Pierre Verbier si această coincidenţă mi s-a părut uimitoare. Apoi am râs de mine însămi; trebuia să existe în lumea mare atâţia oameni în vârstă de treizeci şi doi de ani, încât chiar nu era surprinzător să întâlneşti în câteva săptămâni două persoane născute în acelaşi an!

Când ne-am aflat instalţi faţă în faţă la o masă acoperită cu o faţă de masă imaculată şi când un şef de sală mi-a întins un meniu imens, am oftat uşor.

- Mulţumită? m-a întrebat.

- Hm... da.

- Acum te poţi relaxa. Ai fost formidabilă, Anne. Mi-a fost teamă ca această muncă să nu reprezinte prea mult pentru dumneata, deoarece nu eşti deloc antrenată...

- Este adevărat, am mărturisit cu sinceritate. Si nu ştiu stenografia! Am propriile mele prescurtări şi presupun că nimeni nu va şti să se orienteze în paginile de notiţe pe care le-am luat în această după-amiază!

Am zâmbit

- De altfel, nu mă orientez eu însămi!

Vreau să spun că voi reuşi să dactilografiez totul, fără dificultăţi, dar tot ce ai vorbit cu domnul Santenoy a rămas de neînţeles pentru mine, de la început până la sfârşit!

Am făcut un gest cu mâna şi am roşit.

- Probabil mă consideri proastă...

A scuturat negativ din cap.

Nu mă miră că n-ai înţeles nimic, Anne. Si Mireille ar fi fost pierdută... Dacă vei avea unele dificultăţi în dactilografierea acestui text la birou, vei putea să-mi ceri lămuriri: am o memorie destul de bună şi-mi amintesc aproape tot ce s-a spus...

M-a privit într-o manieră ciudată.

- Ar trebui să iei lecţii de stenografie, Anne. Ti-ar putea fi de ajutor într-o zi... Ai putea deveni o secretă excelentă, să ştii!

Am făcut o mină amuzată.

- Dumneata spui asta? Ai uitat că am hoinărit prin Paris în loc să te aştept cu răbdare? Sunt sigură că domnişoara Fischer n-ar face niciodată un asemenea lucru!

S-a înfiorat.

- Să nu devii ca ea! a exclamat. Mă îngheaţă! Am impresia că-l intimidează şi pe Santenay... Si imaginează-ţi că şi doamnei Santenoy îi este puţin teamă de ea!

- Este căsătorit! am exclamat. L-aş fi considerat un celibatar convins!

- Nu numai că este căsătorit, dar este tată de familie. Are cinci copii, cinci fete...

Am izbucnit în râs.

- Sper că au ceva mai mult păr decât el...

Bernard a râs cu mine, apoi a declarat:

- Acum alege tot ce-ţi place! Meriţi o cină excelentă...

N-avea rost să-mi facă această propunere de două ori. Am început să cercetez amănunţit

meniul, fără să ţin seama de preţurile care figurau în faţa fiecărui fel de mâncare şi am ales lucruri pe care nu le mâncasem niciodată, începând de la ficat de gâscă şi terminând cu îngheţată din fructe exotice: nu erau prea multe fructe de mangher, nici fructe ale pasiunii în livada Castelului roz...

La sfârşitul mesei, Bernard m-a întrebat:

- Regreţi că trebuie să ne întoarcem mâine la Saint-Guillier?

- Mi-ar fi plăcut să mai rămân câteva zile la Paris. Sunt atât de multe lucruri care mi-ar plăcea să le văd!

M-a privit gânditor, apoi a spus brusc:

- Vom face asta curând, Anne.

L-am privit cu ochii mari de uimire:

- "Vom"? Cum asta?

- Vom putea să venim la Paris în călătorie de nuntă...

Am tresărit atât de tare, încât mi-a scăpat linguriţa. Am vrut s-o ridic, dar un chelner s-a însărcinat deja cu asta şi a înlocuit-o cu alta...

- Călătorie de nuntă? am repetat, încruntându-mă.

A izbucnit într-un râs uşor.

După o punte mare... Te văd foarte bine, îmbrăcată într-o rochie lungă, albă, Anne...

- De ce-ţi baţi joc de mine, Bernard?

- N-am fost niciodată în viaţa mea atât de serios! a exclamat. Căsătoreşte-te cu mine, Anne, te rog. Sunt sigur că vom avea o căsnicie reuşită.

Sau îşi bătea joc de mine, sau băuse prea mult! L-am privit cu asprime.

- Haide, nu eşti îndrăgostit de mine şi nici eu nu sunt îndrăgostită de tine! Nu... este rezonabil să vorbeşti astfel.

"Nu sunt îndrăgostită de tine" tocmai afirmasem categoric. Oare era adevărat? Inima începuse să-mi bată cu putere, în timp ce-mi regretam deja cuvintele...

- Cine a spus că nu sunt îndrăgostit de tine, Anne? Eu nu, în nici un caz...

- N-ai spus nici că eşti! am exclamat.

Conversaţia era ridicolă! Se auzise vreodată
vorbindu-se de o cerere în căsătorie atât... de puţin romantică?

- Poate nu sunt suficient de sentimental? m-a întrebat Bernard, ca şi când îmi citea gândurile. Ai nevoie oare de o regie cu viori, clar de lună şi toate celelalte?

Am izbucnit într-un râs nervos.

- Nu este asta, dar...

M-a prins de mână şi n-am retras-o.

Era un contact plăcut şi aş fi rămas astfel ore întregi, cu plăcere...

- Anne, îţi cer să împarţi viaţa cu mine... Sunt tânăr, sănătos, activ... Am bani şi o mulţime de planuri!

- Cu domnul Santenay?

- Cu el şi cu alţii... Să ştii că Henry Raguenon şi cu mine avem în vedere foarte multe afaceri!

- Si eu, care este locul meu în toate acestea? am întrebat.

Conversaţia noastră părea mai mult o discuţie comercială decât un dialog sentimental!

Dacă mă iubea, cum pretindea, de ce nu-mi făcea o declaraţie cum se cuvine? Câteva sărutări, câteva priviri tandre? Oare nu la asta se aşteaptă orice fată tânără în clipa cea mai importantă a vieţii sale? Cu toţi chelnerii aceia în jurul nostru, lumina puternică şi vecinii de masă care se certau pentru a şti cine plăteşte nota, atmosfera nu era deloc romantică!

- îmi pare rău, Bernard, am spus în cele din urmă, încet. Dar totul este atât de neaşteptat. M-ai luat prin surprindere şi în

realitate...

M-am întrerupt înainte de a relua cu voce mai fermă:

- In realitate, nu sunt sigură că ai uitat-o pe prima ta soţie... Nu cred nici că eşti cu adevărat îndrăgostit de mine! Poate vrei pe cineva care să se ocupe de casa ta! Stiu că bărbaţilor nu le place să trăiască singuri... deseori se descurcă greu când este vorba să facă menajul sau să-şi calce cămăşile...

- Anne, n-ai înţeles nimic! a exclamat. Ei bine, nu vei deveni niciodată o domnişoară Fischer dacă judeci oamenii în acest mod! Vezi doar defecte!

De data aceasta m-am înfuriat.

- Aşadar, o secretară este tot ce-ţi trebuie? Nu o femeie de serviciu? Cineva care să răspundă la telefon şi să stenografieze o mulţime de cuvinte pe minut? Bernard Leger, eşti incredibil! Absolut incredibil!

A izbucnit în râs.

- Nu te înfuria, draga mea! Eşti atât de roşie, încât vei face un atac!

Mi-a luat mâna din nou.

- Te iubesc, Anne! Te iubesc şi-mi doresc să fiu cu tine pentru totdeauna!

Acum devenea tandru. Dar era prea târziu...

- Nu te cred... am murmurat. Nu pot să te cred... Să plecăm de aici!

M-am ridicat şi l-am lăsat să plătească nota, care era probabil astronomică! în acest timp m-am dus să-mi iau mantoul şi l-am aşteptat afară din restaurant. Eram copleşită de mânie şi când a ieşit şi a vrut să mă ia de braţ, m-am eliberat.

- Ce facem acum? m-a întrebat. Este doar nouă şi jumătate şi suntem la Paris!

- Mă întorc la hotel! am declarat.

M-a luat de braţ.

- Ar fi stupid, Anne! Vrei să mergem la cinema, sau într-un local de noapte? Din nefericire este prea târziu pentru teatru... Vom merge în timpul călătoriei noastre de nuntă, ador teatrul!

Eram atât de furioasă, încât eram incapabilă să vorbesc. în acelaşi timp, îmi venea să izbucnesc în râs, deoarece simţul umorului mă făcea să văd partea comică a

situaţiei.

Mâine, lucrurile vor reveni la normal... In seara aceasta, eram în acelaşi timp obosiţi de ziua lungă de muncă şi de cina generoasă, puţin prea udată...

- Vino! a spus Bernard. Stiu un club de noapte foarte plăcut...

Nu pusesem în viaţa mea piciorul într-un local de noapte şi totul mi s-a părut fantastic. Evident, nu mi-ar fi plăcut să petrec fiecare seară în localuri de acest gen, dar o dată în douăzeci şi de patru de ani, era departe de a fi prea mult!

Am băut şampanie, am dansat pe o pistă foarte mică pe care jucau lumini... Aveam impresia că visez cu ochii deschişi!

Din fericire, Bernard a rămas întru totul corect. Chiar în timpul celor mai tandre slowuri, a evitat să profite de situaţie şi i-am fost recunoscătoare, deoarece astfel m-am putut amuza fără cel mai mic gând ascuns.

Când ne-am urat noapte bună în holul hotelului,

nu mai eram întru totul cei de dimineaţă... In

aparentă de evident. Dar în sinea noastră, simţeam că depăşisem o barieră.

A doua zi plecam în direcţia Bretaniei. Divertismentul parizian se terminase deja.

Imediat la întoarcerea mea la Castelul roz, i-am povestit mamei în detaliu sejurul în Capitală. I-am spus cât de mult am muncit, dar i-am vorbit şi despre restaurantul mare în care am mâncat ficat de gâscă pentru prima dată în viaţă. I-am descris de asemenea clubul de noapte, dar m-am ferit să-i vorbesc despre propunerea ciudată a lui Bernard Leger.

La ce bun s-o neliniştesc pe mama? Părea destul de îngrijorată şi aşa!

După ce i-am vorbit cu înflăcărare, am remarcat brusc că nu părea la fel de veselă şi destinsă ca de obicei.

- Ce s-a întâmplat, mamă? am întrebat-o. Sabine şi Ghislaine nu te-au ajutat?

A scuturat din cap.

- Nu, nu este vorba despre asta. Totul s-a desfăşurat bine... Ghislaine s-a ocupat de curăţarea legumelor şi Sabine a dat o mână de ajutor, cu toate că este încă zdruncinată moral...

- Si atunci?

- Bunicul tău mă îngrijorează... A primit o scrisoare care-l necăjeşte, dar nu vrea să ne spună despre ce e vorba!

- Nici chiar lui tata?

- Nu. Nici chiar tatălui tău, a spus oftând. Si atitudinea lui mă supără, nu l-am văzut astfel niciodată!

Am încercat s-o încurajez.

- Bunicul nu are obiceiul să păstreze secrete! Nu va întârzia să-i spună tatei şi tata îţi va spune despre ce este vorba!

- Sper. Asta nu mă va împiedica să mă neliniştesc...

Am ezitat o clipă înainte de a propune:

- Si dacă m-aş duce să-i vorbesc?

Mama a scuturat din cap.

- M-ar mira să-ţi spună ceva! Totuşi, de ce să nu încerci?

Am urcat în camera bunicului. Era aşezat în locul său obişnuit, în faţa ferestrei mari care dădea spre mare. Atitudinea sa mi-a făcut milă: ţinea capul plecat, privirea fixă şi părea imaginea disperării...

- Bună ziua, bunicule!

- Te-ai întors, Anne? Te-ai săturat repede de Paris, nu-i aşa? Aerul este mai bun aici, nimic de spus!

- întoarcerea mea nu are nimic de-a face cu atmosfera din Capitală! am exclamat.

- Toată ceaţa aceea, fumul...

Am izbucnit în râs.

- Nu este mai multă ceaţă la Paris decât la Saint-Guillier!

- Si maşinile, circulaţia intensă... a continuat bunicul.

Am înţeles că era în acea dispoziţie în care căuta să spună contrariul la tot ce-i puteam prezenta.

- Pari obosit, bunicule...

- Nicidecum! Sunt în perfectă formă! a

protestat.

- Nu s-ar spune... am murmurat.

S-a auzit râsul lui neplăcut.

- Mă vezi deja mort, nu-i aşa? Ei bine, Anne, mai poţi aştepta încă mult timp!

A strâns ochii şi m-a examinat fără amabilitate.

- Mă întreb dacă nu te afli la originea acestei istorii incredibile! Nu m-ar mira!

- Ce istorie incredibilă, bunicule? Nu ştiu despre ce vorbeşti...

- Serios? Eşti o mare mincinoasă, draga mea! Ştiu de ce te-ai dus la Paris, nu încerca să-l înşeli pe bătrânul tău bunic!

- Am fost la Paris în calitate de secretară! Nu uita că lucrez pentru Henri Raguenon, de la Agenţia de pe Coastă, din Saint-Guillier!

- Si acea carieră de piatră, he? a exclamat brusc.

Am ridicat braţele spre cer.

- Bunicule, te asigur că nu înţeleg absolut nimic din ce spui! Despre ce carieră de piatră vorbeşti?

A întors capul.

- Totuşi, nu cred ca tu să fi scris scrisoarea

acêea, a murmurăit.

- Bunicule! am repetat cu ardoare, nu înţeleg nimic din ce spui! Dacă mi-ai explica? Nu ţi-am scris şi nici n-am auzit vreodată vorbindu-se de o carieră de piatră, în afara celei din Roch'Ir, dar este foarte departe de aici!...

M-a privit drept în ochi.

- Spui adevărul?

- Fireşte! Ar trebui să ştii că nu mint niciodată... Dacă mi-ai arăta scrisoarea aceea faimoasă, bunicule?

A scos din buzunar un plic şifonat, din care a tras o foaie de hârtie, de asemenea şifonată. Am bănuit că citise şi răscitise acea misivă de nenumărate ori.

- Iată, a declarat, întinzându-mi-o

Era vorba de o foaie de hârtie albă, care nu avea nici dată, nici adresa expeditorului, nici măcar semnătură. Am citit-o repede:

"Ar trebui să fiţi atent. Degeaba sunteţi proprietarul Castelului roz, asta nu va mai dura mult timp. O dată ce în marginea pământurilor dumneavoastră se va afla o carieră de piatră, nimeni nu va mai veni la

hotel din cauza zgomotului greu de suportat al maşinilor care vor extrage piatra şi de asemenea din cauza prafului care va acoperi împrejurimile acelei cariere. Aşa că va trebui să plecaţi cât mai este timp, fiţi rezonabil”.

Cineva care vă vrea binele.

- Este ridicol, bunicule! am exclamat. O carieră în regiunea aceasta unde se vorbeşte de un parc natural? Imposibil!

I-am înapoiat scrisoarea pe care a împăturit-o cu degete tremurânde.

- Nu trebuie să iei în seamă acest avertisment, bunicule! Cineva a vrut să te tachineze, atâta tot! Iar scrisorile anonime nu merită nici măcar osteneala să le citeşti!

A dat gânditor din cap.

- Poate există un adevăr acolo! Se spune că nu iese niciodată fum fără foc!

- Au vrut să te tachineze, i-am spus din nou.

Este doar o glumă proastă. S-a încruntat.

- Oare cine a putut face asta?

Avea dreptate. Nu vedeam pe nimeni în jurul nostru capabil de un astfel de gest. Probabil bunicul se gândise deja la asta.

- N-am făcut niciodată rău nimănui! Toată lumea o iubeşte pe mama ta, eu am numai prieteni şi tatăl tău de asemenea... Cel puţin aşa sper! N-a făcut niciodată nimic pe dos!

- Nu, am spus cu oarecare tristeţe. Dat fiind că nu face niciodată nimic, nu poate să greşească!

Ochii bunicului aruncau fulgere.

- Să nu-l vorbeşti de rău pe tatăl tău, Anne! Este un bărbat respectabil, care iubeşte Castelul roz la fel de mult cum îl iubesc eu! Nu vreau să se
instaleze aici o carieră! înţelegi?

A ridicat tonul şi acum ţipa.

- înţelegi? a strigat din nou.

- Nu sunt surdă! am replicat.

Si, încrucişând braţele, am declarat:

- Ascultă, bunicule, ai să te îmbolnăveşti dacă vei continua să iei asta în serios! Nu te nelinişti: mă voi duce să mă informez la

primăria din Saint-Guillier, pentru a afla dacă este vreun adevăr în această poveste...

- Vei face asta, Anne?

- Desigur!

- Când vrei, eşti o fată drăguţă... Este păcat că te simţi atrasă de luminile Parisului! N-ai să ne părăseşti, spune-mi, Anne!

Bărbia îi tremura puţin şi mi-a făcut milă. In ciuda caracterului său irascibil, îl iubeam mult pe bunicul!

- Ai încredere în mine, bunicule! N-am intenţia să părăsesc Castelul roz! Mă voi duce chiar în această după-amiază să mă informez la primărie!

Mi-am ţinut cuvântul mai repede decât prevăzusem. Mama nu mai avea suficientă pâine pentru prânz şi i-am propus să mă duc să iau de la Saint-Guillier. După ce am trecut pe la brutărie, m-am îndreptat spre primărie, unde am fost primită de un bărbat tânăr, cu barbă creaţă, care nu era în nici un caz din regiune, deoarece când a auzit întrebarea mea, m-a privit cu un aer stupefiat.

- O carieră de extracţie a pietrei la Castelul

roz? Mai întâi, unde se află acest Castel roz?

I l-am arătat pe harta militară care se afla prinsă pe perete si a dat din cap.

- Ah, da... înţeleg. Castelul acela mare care domină golful?

- Exact.

A ridicat din umeri.

- Ei bine, nu se poate pune problema unei cariere în acel loc, deoarece chiar acolo va fi stabilită rezervaţia naturală!

- Sunteţi sigur?

- Absolut.

- Dacă un astfel de proiect ar fi în curs de elaborare, am insistat, aţi fi inevitabil la curent?

- Evident, domnişoară, a răspuns categoric.

S-a întors la biroul său, după care mi-a adresat un uşor semn din cap.

- Uitaţi-vă temerile şi o după-amiază plăcută! a exclamat, indicându-mi prin asta că întrevederea s-a terminat.

- O după-amiază plăcută, am mormăit la rândul meu.

Am plecat, nu pe deplin convinsă. Nu aveam încredere în acest tânăr cu părul prea

lung. Oare de când angajaţii primăriei se îmbrăcau ca studenţii de la Arte Frumoase? Cu pantalonii de catifea verde ca mărul şi puloverul gros din lână albă pe care juca un pandantiv mare din argint, nu semăna deloc cu un funcţionar municipal!

Am pedalat cu sârguinţă spre Grand Hotel de la Castel şi după ce am pus pâinile pe masa din bucătărie, am alergat până în camera bunicului pentru a-l asigura că nimeni din primăria din Saint-Guillier nu auzise vorbindu-se de un asemenea proiect.

- Sectorul acesta este protejat, deoarece este destinat să devină parc natural, bunicule! Nu va exista niciodată o carieră aici, poţi să dormi liniştit!

- Eşti o fată drăguţă, Anne, mi-a spus bunicul pentru a doua oară în acea zi.

Nu mi-a făcut niciodată atâtea complimente!

Când am plecat de la el, îşi regăsise buna dispoziţie obişnuită. M-am dus lângă mama la bucătărie şi i-am spus toată povestea.

A părut stupefiată.

- Anne, dar asta ar fi sfârşitul la toate! Hotelul n-ar mai putea funcţiona şi nu l-am putea nici măcar vinde! Ar fi teribil!

I-am zâmbit.

- Cred că este vorba despre o farsă de prost gust. Funcţionarul care m-a primit la primărie mi-a afirmat că nu s-a pus niciodată problema unei cariere în regiune.

- Oare cine a putut scrie această scrisoare? a murmurat. Bunicul tău are dreptate, nu iese fum fără foc! Poate este un plan în curs de stabilire a carierei, fără ca primăria să fi fost deja anunţată...

- Poate unul dintre clienţii noştri de anul trecut este autorul acestei misive? am îndrăznit. Au văzut ce s-a întâmplat la Roch'Ir şi a vrut să ne sperie...

- Dar de ce? A scuturat din cap.

- Problema asta mă îngrijorează... în spatele ei este cineva care vrea să ne sperie de moarte!

- Sau să ne facă să vindem, am spus. Da, poate acesta este scopul scrisorii, să ne

îndemne să vindem în grabă, ca să avem cu ce trăi!

Mama s-a prăbuşit pe un scaun vechi, mâncat de carii, care trosni în mod îngrijorător.

- Anne, trebuie să fim foarte atenţi!

- Este o glumă, mamă, am asigurat-o încă o dată.

Am avut o clipă de ezitare înainte de a adăuga:

- Nu este şi părerea ta?

A

Işi muşca buza inferioară.

- Nu mai sunt atât de sigură.

Oamenii nu trimit scrisori anonime pentru a glumi... Există întodeauna ceva în spatele lor; în nouă din zece situaţii se află adevărul ameninţător...

- Totuşi, la primărie...

Mama m-a întrerupt.

- La primărie, întotdeauna sunt anunţaţi ultimii! Dacă oamenii care vor să sape o carieră aici şi ţin neapărat s-o facă, vor trece direct pe la prefectură! Există totuşi mijloace de a-ţi atinge scopurile când cunoşti oameni

sus-pusi!

Si încruntându-se, a coborât vocea, ca şi când vorbea cu ea însăşi:

- Oare la cine ne-am putea informa?

- Aş putea să-i vorbesc despre asta domnului Raguenon? am propus. Poate ne-am putea adresa chiar unui avocat?

- Oh, nu! a exclamat mama. Un avocat ne-ar cere onorariu pentru a scoate această treabă la lumină... Si nu avem bani de dat!

A oftat îndelung.

- Păcat că Jean-Pierre Verbier a plecat! Sunt sigură că ne-ar fi dat un sfat bun...

- Apropo! am exclamat. Imaginează-ţi că l-am văzut la Paris!

- Aveai întâlnire cu el? s-a mirat mama.

Am izbucnit în râs.

- Nicidecum! Eram într-un taxi si el era pe trotuar... în compania unei fete foarte frumoase, care-l sorbea din ochi!

- Oh, Dumnezeule! a exclamat mama. In nici un caz să nu-i vorbeşti despre asta Sabinei! Pare să se simtă mai bine, dar dacă-i vei povesti asta, va cădea din nou în

disperare!

- Voi ţine pentru mine, nu te nelinişti, mamă! Nu sunt chiar atât de proastă!

Si, revenind la subiectul nostru de conversaţie, am întrebat-o:

- Vrei să-l întreb pe domnul Raguenon dacă ştie ceva în legătură cu această faimoasă carieră? Nu-i voi vorbi despre scrisoare, îi voi spune doar că am auzit un vag zvon...

- N-ar fi o idee rea, a aprobat mama.

Capitolul 8

Â

în aceeaşi după-amiază, i-am pus întrebarea domnului Raguenon. Mi-a zâmbit cu multă ironie.

- Oare nu-i ciudat! am exclamat puţin ofuscată de această reacţie neaşteptată.

- Se povestesc atât de multe lucruri într-un oraş mic, Anne! Circulă tot felul de zvonuri diverse, încât este de preferat să nu ţii cont de ele! Când am pus pe picioare această agenţie, iată că acum sunt aproape cincisprezece ani, toată lumea a fost de aceeaşi părere, spunând că nu voi rezista mai mult de şase luni... Si iată!

M-a bătut cu afecţiune pe spate.

Â

- Nu lua asta în serios! In locul dumitale, nu mi-aş face griji!

- Castelul reprezintă modul nostru de a ne câştiga pâinea, am obiectat.

- Nu văd cum v-ar putea deranja o carieră, dacă s-ar instala într-adevăr acolo sus. Aveţi destule hectare pentru a nu vă simţi agresaţi!

- Destule hectare? Nu ştiu nimic despre asta, am mărturisit. Bunicul este extrem de discret pe acest subiect...

- Aruncă o privire pe actul de proprietate!

- Este imposibil! am exclamat. Totul este sub cheie... Si bunicul este de o neîncredere lipsită de sens! Imaginaţi-vă că s-a gândit că aveam un rol în zvonurile care circulă... A crezut că deplasarea mea la Paris avea o oarecare legătură cu toate acestea...

Zâmbetul domnului Raguenon dispăru.

- Ce vrei să spui prin "toate astea"?

- Am fost la Paris pentru a lua notiţe pentru domnul Leger, dar bunicul este convins că am plecat pentru cu totul alt motiv!

Domnului Raguenon i-a revenit zâmbetul.

- Ah, da? Un alt motiv? Acest motiv se numeşte din întâmplare Bernard Leger?

Am roşit puternic.

- Domnul Leger este asociatul dumneavoastră şi în consecinţă patronul meu,

am declarat. Atâta tot, punct! Si am muncit din greu la Paris! Mai mult decât am lucrat vreodată în viaţa mea! Am avut crampe la mâini străduindu-mă să iau nişte notiţe din care n-am înţeles absolut nimic!

- Te-ai dovedit o colaboratoare remarcabilă, Anne! m-a asigurat domnul Raguenon. Aş dori să lucrezi pentru agenţie cu normă întreagă... Salariul îţi va fi dublat şi poate mărit...

Chiar dacă salariul meu nu ar fi fost decât dublat, ne-ar fi permis să aşteptăm reluarea sezonului estival fără prea multe dificultăţi. Dar cum va reuşi mama complet fără mine? Desigur, aş putea totuşi s-o ajut în timpul serii, cu toate acestea n-ar fi suficient.

Ah! Dacă măcar tata şi verişoarele mele ar accepta să i se alăture...

- Aş dori să vorbesc mai întâi cu părinţii mei, i-am spus domnului Raguenon. Vă voi da răspunsul mâine...

- De acord, a răspuns. Lasă-mă să te

sfătuiesc să profiţi de această ocazie, Anne! Agenţia de pe Coastă va face un mare salt înainte şi asta va fi foarte avantajos pentru dumneata şi Mireille...

După ce l-am părăsit pe domnul Raguenon, m-am dus s-o pun la curent cu propunerea pe colega mea.

- Acceptă, Anne! a exclamat aceasta. Vei putea conta pe mine pentru a te informa cu toate... Ne-am putea descurca foarte bine amândouă, fără ca domnul Raguenon să angajeze funcţionare suplimentare! Noi ne înţelegem perfect, dar nu este sigur că o a treia persoană în acest birou se va pune la acelaşi diapazon...

- Dar care este această muncă suplimentară, Mireille? am întrebat. Domnul Raguenon pare cu adevărat convins că va face avere în Saint-Guillier!

M-am gândit o clipă.

A

- Il cunoşti pe domnul Santenay?

- Nicidecum!

- N-a scris niciodată? N-a telefonat niciodată?

A scuturat din cap.

- Nu! Cine este?

- Un investitor. La el a mers domnul Leger şi cu mine în timpul călătoriei la Paris...

- Poate că era vorba despre o afacere pe care domnul Leger o controlează singur? a sugerat Mireille.

- Cu siguranţă, este o afacere importantă, am spus gânditoare.

Si, însufleţindu-mă, am continuat:

- Ascultă, Mireille, am descins într-un hotel foarte confortabil! Si toate cheltuielile erau în sarcina agenţiei...

Am avut o cină scumpă! Preţurile indicate pe meniu m-au făcut să mă înfior. Nu mi-am imaginat niciodată că un simplu aperitiv poate costa atât de scump!

I-am citat câteva dintre preţurile restaurantului în care mă dusese Bernard Leger şi ochii i se măriră de uimire.

- Este înnebunitor! Din întâmplare, nu-ţi baţi joc de mine, Anne?

- In nici un caz, Mireille!

A scuturat din cap.

- Ciudat... a murmurat. Intr-adevăr trebuie să fi fost ceva foarte important cu acest domn Santenoy...

- Chiar aş vrea să ştiu despre ce e vorba... am murmurat.

Mireille mi-a făcut cu ochiul.

- Dacă aflu ceva, contează pe mine!

Mama a părut încântată când i-am vorbit despre propunerea domnului Roguenon.

- Iţi imaginezi, draga mea! a exclamat cu ochii strălucind. Toţi acei bani în plus... Fireşte, nu aştept să-mi dai tot ce câştigi, ar fi prea nedrept!

- Dar cum vei face, mamă, cu treburile hotelului?

A făcut un gest cu mâna.

- Va trebui să-şi dea şi tatăl tău osteneala... Si mai sunt Sabine şi Ghislaine!

- Inţepatele alea două! am exclamat. Ce fac pentru a-şi câştiga existenţa? Nimic, absolut nimic! Totul le este cuvenit!

Mama m-a mângâiat pe păr.

- Stiu, ştiu, a murmurat. Totuşi trebuie să recunosc că Ghislaine m-a ajutat mult în timp ce tu erai la Paris! Este în stare să facă mai mult...

După cină, m-am oprit lângă Ghislaine care întocea paginile unei reviste, cu un aer neglijent. Peste picioare avea pusă o pătură ecosez.

- Ghislaine, i-am spus nitam-nisam. Mi s-a propus o slujbă cu normă întreagă, ceea ce înseamnă bani în plus care ar intra în casă dacă cineva ar putea-o ajuta pe mama.

- Eu nu pot. Sunt infirmă.

- Ghislaine, nu-ţi poţi folosi picioarele, dar ai braţe solide şi capul pe umeri! Dacă ai accepta să munceşti puţin, i-ai face un mare serviciu mamei...

- Nu pot, a repetat.

Totuşi, un zâmbet uşor i s-a conturat pe buze, complimentele mele au flatat-o.

- Ghislaine, am spus încet, sora ta nu este în stare de mare lucru, dar tu da! Gândeşte-te cât de mândru ar fi bunicul, dacă te-ar vedea ajutând-o serios pe mama! Dacă într-o zi mama încetează să muncească, tu vei fi cea care vei putea conduce hotelul... Eşti foarte capabilă!

Ochii i s-au îngustat în timp ce s-a gândit o clipă.

- Dacă mama ta nu mai vrea să se ocupe de hotel, va fi tatăl tău care-l va prelua...

Am ridicat din umeri.

- Stii bine că nu!

Ghislaine a continuat să se gândească. Oare de ce trebuia să folosesc căi atât de întortocheate pentru a-mi atinge scopurile? Dacă Ghislaine considera că era în interesul său să înceapă să muncească, va accepta imediat... Si o cunoşteam destul de bine pentru a şti că va refuza s-o ajute pe mama

dacă asta nu trebuia să-i aducă nimic.

- Crede-mă, dacă ar putea să înceteze să se mai ocupe de Grand Hotel de la Castel, mama ar fi încântată. Cât despre mine, mi-ar plăcea să trăiesc
Ă
la Paris! In calitate de directoare de hotel, poate vei reuşi să realizezi beneficii...

- Probabil este realizabil! a exclamat cu ardoare. Mama ta procedează foarte greşit şi de asta nu se descurcă! sunt sigură că hrănindu-ne mai puţin clienţii, s-ar face economii importante...

A tăcut o clipă înainte de a relua:

- Si poate mă voi căsători? O directoare de hotel este cineva! a declarat cu pasiune, deja pierdută complet în noile sale himere.

- Accept! a lăsat să-i scape, foarte marea doamnă.

I-am povestit mamei cum am reuşit s-o hotărăsc pe Ghislaine şi a zâmbit uşor.

- Când este vorba să-şi atingi scopurile,

eşti la fel de abilă ca bunicul tău!

Domnul Roguenon mi-a adresat un zâmbet larg când l-am informat că am putut să mă eliberez şi că voi fi pe viitor la dispoziţia sa, cu normă întreagă.

Si Mireille a fost încântată. Cât despre Bernard Leger, nu l-am mai văzut de la întoarcerea noastră de la Paris.

M-am gândit de mai multe ori la uimitoarea cerere în căsătorie pe care mi-o făcuse, după ce am cinat foarte bine... Totul fusese mai degrabă ridicol şi totuşi, mă simţeam ciudat de emoţionată când retrăiam în memorie acele clipe...

Bernard Leger era extrem de seducător, mă fascina şi mi-aş fi dorit să-l cunosc mai bine. Totuşi, simţeam faţă de el o neîncredere instinctivă, fără să-i înţeleg motivele.

Oare unde era? Nu ştiam şi n-am pus întrebări, deoarece n-am vrut ca domnul Raguenon sau Mireille să-şi imagineze că mă interesam foarte mult de el...

Probabil că era din nou într-o afacere de neînţeles... Poate lucra din nou în colaborare cu domnul Santenay? In zadar mi-am spus că puţin îmi păsa de toate astea, nu mă putea stăpâni să mă întreb...

Când mama a anunţat familiei că pe viitor voi lucra cu normă întreagă, nici bunicul, nici tata n-au fost de acord.

- Aşadar, ne laşi! a spus bunicul din vârful buzelor. Chiar în clipa în care vine iarna, fără să te gândeşti că mama ta va avea mai mult de muncă!

- Mama va fi mulţumită să aibă nişte bani în plus, am replicat.

Bunicul şi-a muşcat ţeava pipei mormăind. Cu cât înainta în vârstă, cu atât devenea mai morocănos... Indată ce se ivea vreun eveniment, se străduia să nu vadă decât partea rea şi în zadar eram obişnuiţi cu reacţiile sale, ne deprima în ciuda a tot...

Tata şi-a reluat argumentele.

- Mama ta va avea mai mult de muncă! a spus la rândul său. Mult mai mult!

- Poate ai putea s-o ajuţi tu! am spus mai tăios decât aş fi vrut.

Incepuse să mă cuprindă mânia.

Nimeni nu voia să înţeleagă că dacă voi lucra în oraş opt ore pe zi, va însemna pentru ei ceva mai multă bunăstare!

Tata m-a măsurat din cap până-n picioare cu un aer surprins şi şocat în acelaşi timp.

- Eu? s-a mirat. Ei bine, draga mea Anne, nu este treabă de bărbat să pregătească nişte camere!

- Este treaba oricui are puţin curaj pentru a-şi lua această răspundere! am exclamat fără amabilitate. Dacă te-ai ocupa de unele treburi la bucătărie, Sabine ar putea pregăti camerele!

- Acea sărmană micuţă! a exclamat scuturând din cap cu tristeţe. Este atât de demoralizată de când a rupt logodna!

- A rupt logodna? m-am mirat.

- Haide, Anne! Ai căzut din nori? Si Jean-Pierre Verbier?

- N-au fost logodiţi. A fost pur şi simplu vorba de o legătură de vacanţă şi dacă Jean-Pierre Verbier a venit la Castelul roz, n-a fost pentru Sabine, ci pentru că dorea să studieze flora regiunii!

Tata a strâns buzele.

- A fost mai mult de o aventură de vacanţă! a declarat. Mi-a spus Sabine...

- Ce ţi-a spus?

- Că Jean-Pierre Verbier avea intenţia s-o ia de soţie... A asigurat-o că erau făcuţi unul pentru altul!

- Nu cred! am exclamat. Sabine şi-a luat dorinţele drept realităţi... Este puţin ca Ghislaine, trăieşte într-o lume ireală...

- Sabine? Evident, nu... a afirmat tata.

- Toţi suntem la fel, l-am asigurat. Bunicul se consideră bătrânul venerabil al Castelului roz, tu, pentru a-l moşteni, aliat cu cele mai

mari familii franceze... Eu însămi mă cred o secretară eficientă... Fiecare are visurile sale, dar ştiu că este vorba doar de visuri, în timp ce Sabine nu şi-a dat încă seama de asta!

Tata m-a privit gânditor.

- Eşti dură, Anne.

Eşti foarte dură... Fii atentă, bărbaţilor nu le plac femeile prea insensibile!

Si-a pus o mână pe ochi ca şi când îl dureau.

- Sabine are nevoie de acest bărbat! Merită să fie fericită...

L-am privit pe tata cu stupoare. Uneori nu-l înţelegeam deloc... Avea o personalitate complexă, călduroasă din când în când, şi altă dată acerbă. I se întâmpla să pară pierdut în viaţă şi brusc, avea sclipiri de luciditate surprinzătoare.

- Ar trebui să facem ceva ca acest tânăr bărbat să se întoarcă, a murmurat.

Am oftat uşor.

- Ei bine, nu este posibil, tată! Sabine îl va

uita şi apoi, poate va găsi pe altcineva...

- M-ar mira, a spus în şoaptă. Acest bărbat era pentru Sabine şansa vieţii sale... Verişoara ta nu este nici foarte frumoasă, nici atrăgătoare, nici deosebit de inteligentă... Mă îndoiesc că va întâlni o a doua şansă!

A dat din cap.

- Da, mă îndoiesc, a repetat.

Duminica era întotdeauna mai mult de muncă la Grand Hotel de la Castel, pentru că mesele erau pregătite cu grijă extremă şi mama ţinea să facă prăjituri.

După ce am pus în funcţiune aspiratorul în toate camerele de la parter, mi-am dat seama că aveam aproape o jumătate de oră liberă, înainte de a mă duce s-o ajut pe mama la bucătărie.

Era frig şi ploua mărunt, dar totuşi doream să mă plimb... Mi-am luat impermeabilul, am încălţat cizmele de cauciuc şi m-am îndreptat spre grădină.

A

In această perioadă a anului nu era deloc strălucitoare... Frunzele uscate acoperiseră aleile, iar florile ofilite atârnau lamentabil pe tijele lor. Curând va trebui să ne îngrijim să curăţăm toate astea!

Am traversat parcul, apoi am ieşit fără sens în landă, luând-o pe o cărare îngustă care şerpuia printre drobiţă, ferigi şi arbuşti plăpânzi, îndoiţi de un vânt puternic.

Respiram profund, în timp ce mergeam în pas vioi. Ploaia se oprise şi aerul rece îmi făcea bine.
Adoram să merg pe câmp, când vântul sufla în rafale.

Brusc, a trosnit o cracă şi am tresărit. Am rămas nemişcată... Era oare un câine vagabond, o persoană care se plimba şi care depăşise hotarul Castelului roz, marcat totuşi cu inscripţia "Proprietate particulară", sau pur şi simplu efectul vântului?

O altă ramură a trosnit şi am bănuit că se apropie cineva... Oare cine putea veni în acest

colţ pierdut, în această perioadă a anului?

Vara se întâmpla ca persoane care făceau camping să se instaleze în landă, iar tata le cerea să se ducă mai degrabă pe terenul de camping din Saint-Guillier, deoarece din păcate, avusesem mai multe incendii. Se întâmplase de asemenea - tot vara - ca nişte vagabonzi să ne fure fructele, legumele şi chiar păsările...

Dar în plină toamnă...

N-am avut timp să-mi pun mai multe întrebări, deoarece Bernard Leger a apărut la cotitura drumului.

- Asta-i bună! a exclamat.

S-a apropiat zâmbind.

- Bună ziua, Anne! Ce surpriză să te întâlnesc aici!

- Nu-i nimic surprinzător: eu sunt acasă.

- Dumnezeule! a exclamat. Nu ştiam... Am crezut că este vorba de un teren comunal...

- N-ai văzut oare inscripţia? l-am întrebat tăios.

- Nu, n-am remarcat-o... Dar trebuie să mărturisesc că visam şi că este posibil să nu fi fost atent...

Am întins braţul pentru a-i arăta hotarele proprietăţii...

- Aceste terenuri îi aparţin bunicului, am spus. Până la stânca aceea, departe în acea direcţie şi puţin după colină, în celălalt sens...

A făcut ochii mari de uimire.

- Serios?

Apoi, dând din cap, a fluierat uşor.

- Bunicul tău are un domeniu mare... Toate acestea reprezintă probabil o oarecare valoare.

- Landele nu aduc mare lucru...

Apoi m-am străduit să zâmbesc, înţelegând că nu puteam să tratez de sus, la nesfârşit, un bărbat care, la urma urmei, era patronul meu.

- M-ai speriat, am mărturisit.

- Nu te cred! a exclamat.

- Ba da! l-am asigurat. Se întâmplă să vedem rătăcind pe aici oameni cu înfăţişări

destul de îngrijorătoare...

- Cu asta sunt de acord! Iartă-mă, Anne... Pur şi simplu, mă plimbam! Voi face stânga-mprejur fără să-mi impun mai mult timp prezenţa familiei Bergeron...

Am roşit. Işi bătea joc de mine, sau nu? Aş fi fost incapabilă să ghicesc. Totuşi, nu trebuia să uit că fusese foarte amabil cu mine la Paris şi că-mi propusese să mă căsătoresc cu el!

- Mă voi întoarce la Castelul roz, i-am spus. Mama mă aşteaptă pentru a lua prânzul... De ce n-ai veni cu mine? Sunt sigură că toată lumea va fi încântată să te revadă! Au păstrat o excelentă amintire de la prima ta vizită.

A râs puţin ciudat.

- Eşti foarte generoasă, Anne! Eu te-am speriat şi astfel mă răsplăteşti?

M-am încruntat. Acest limbaj galant nu i se potrivea deloc!

- Ajunge cu gluma! s-a întrerupt. Invitaţia

ta îmi face foarte mare plăcere şi sunt fericit că te-am întâlnit, Anne. Este mult timp de când nu ne-am văzut... De fapt, de la călătoria noastră la Paris!

- N-ai fost în Saint-Guillier, am remarcat.

- Nu, într-adevăr. Am lucrat în colaborare cu domnul Santenay.

- Tot cu el...

- Tot cu el! a făcut ca un ecou, zâmbind.

Acum mergeam spre Grand Hotel de la Castel,
unul după celălalt, deoarece cărarea era prea îngustă pentru a umbla alături.

- Cine este acest domn Santenay, l-am întrebat. Sau mai degrabă ce afaceri poate avea de tratat Agenţia de pe Coastă cu acest investitor parizian? Când am fost la biroul său cu tine, n-am înţeles nimic!

- Nu-ţi face griji pentru asta...

Domnul Santenay este un bărbat important şi sprijinul său poate da o mare dezvoltare Agenţiei de pe Coastă!

Am alunecat brusc pe o piatră şi am căzut cu stângăcie pe jos. Capul mi s-a izbit de trunchiul unui copac, în timp ce mă aşezam pe colţul ascuţit al unei stânci...

Durerea a fost atât de violentă, că nu ştiu cum am reuşit să nu ţip.

Dar ochii îmi erau plini de lacrimi şi eram incapabilă să ascult urmarea cuvintelor lui Bernard. Acesta m-a ajutat să mă pun pe picioare.

- Este în ordine? m-a întrebat îndatoritor.

- Oh, n-am să mor... am bâiguit.

Am ajuns la marginea parcului. De-abia mergeam şi mi se părea că totul se învârteşte în jurul meu.

- Mi se pare că într-adevăr te simţi rău...

- Trebuie să mă grăbesc! Trebuie s-o ajut pe mama...

M-a înconjurat cu braţul şi am reuşit să ajung acasă fără greutate, datorită lui.

Mama tocmai tăia friptura în timp ce tata punea soteul de cartofi şi varza de Bruzelles

pe farfurii. Amândoi ne-au privit surprinşi.

- Oh! a exclamat mama, lăsând să-i scape cuţitul. Ce s-a mai întâmplat?

- Anne a căzut, a explicat Bernard. Din fericire, mă aflam în apropiere şi am putut s-o ajut să se întoarcă până aici... Cred că-i este foarte rău! Este pe jumătate leşinată...

- Oh, Dumnezeule! a exclamat mama. Trebuie
Â
s-o aşezăm imediat în pat... Ii voi telefona medicului!

- Nu este cazul, am murmurat cu o voce aproape neauzită, cu toate că vrusesem vă vorbesc foarte tare.

- O puteţi conduce pe aici?

Bernard m-a luat în braţe şi mi-am pierdut cunoştinţa.

Când am deschis ochii, am observat că eram culcată într-o încăpere mică, toată albă. O tânără femeie într-un halat imaculat s-a aplecat deasupra mea.
Â

- Iată... In sfârşit, se trezeşte!

Am realizat aproape imediat că mă aflam în spital. Oare ce mi se întâmplase? Căzusem, desigur... Mi se făcuse rău, dar nu în asemenea măsură încât să fiu internată în spital!

M-a cuprins panica, imaginându-mi că voi ieşi de acolo într-un fotoliu rulant, ca Ghislaine...

Nu fusesem bolnavă niciodată în viaţa mea şi iată că mă aflam imobilizată în această cameră invadată de un puternic miros de dezinfectant...

M-a copleşit disperarea şi am început să suspin spasmodic, fără să vreau să ascult de cineva. Infirmierele m-au înconjurat neputincioase, apoi a sosit un medic. Mi-a luat tensiunea şi m-a examinat cu grijă înainte de a mă privi cu un aer stupefiat.

- Ce s-a întâmplat oare?

Am continuat să plâng în hohote.

- Haideţi, puţin curaj, ce naiba!

N-aveţi nici un motiv să vă lăsaţi pradă disperării... Coccisul nu este nici măcar fisurat, cum credeam la început! Radiografiile sunt explicite, n-aveţi nimic grav!
A

- In acest caz, am suspinat, de ce... de ce sunt aici?

A ridicat din umeri.

- Pentru că aţi primit două lovituri puternice! Una la cap şi cealaltă la baza coloanei vertebrale, adică la coccis.

- La coccis!

Brusc, am început să râd, fără să mă opresc din plâns.

- Ce nu este în ordine? m-a întrebat cu blândeţe, în timp ce mă bătea pe umăr.

- Nu ştiu... am bâiguit.

In acelaşi timp, am înţeles brusc motivul descurajării mele... Bernard Leger era responsabil de ea!

De ce oare se plimba prin împrejurimile Castelului roz în această dimineaţă cenuşie de

toamnă? De ce se interesa de acest loc?

Zvonurile referitoare la instalarea unei cariere mi-au revenit în memorie si în acea clipă am bănuit motivele alianţei între domnul Santenay si Agenţia de pe Coastă!

După câte îmi spusese secretara sa, domnul Santenay avea o casă în Bretania, în consecinţă cunoştea perfect posibilităţile regiunii si stia că instalând o carieră lângă Saint-Guillier va face o afacere de aur! Cea de la Roch'Ir avea faima că aducea proprietarilor beneficii interesante... De ce n-ar fi la fel cu cea de la Castelul roz?

Am încercat să-mi amintesc notiţele pe care le-am luat în biroul domnului Santenay, fără să reuşesc. Am reuşit doar să mă doară mai rău capul şi, epuizată, am adormit.

- Ssst, doarme, să n-o trezim!

Aceste murmure uşoare au fost suficiente pentru a deschide ochii... Venise Mireille să mă viziteze, purtând un enorm buchet de flori din spatele

w •A•A1
caruia îmi zâmbea.

- Ei bine, biata mea Anne! Ce te-a apucat oare?

- Hmm, am bombănit.

- Domnişoara nu mai poate face doi paşi fără să se împiedice. Si o cădere nefericită o aduce direct la spital! Ei bine...

Acum eram complet trează... şi într-o dispoziţie execrabilă!

- Aş vrea să ţi se întâmple şi ţie! am exclamat. Va fi rândul meu să râd!

- Eşti la fel de bombănitoare! a exclamat Mireille cu bună dispoziţie. Asta dovedeşte că nu eşti bolnavă...

Mireille i-a arătat florile unei tinere infirmiere,
1 AwA
care o condusese până în camera mea.

- S-ar putea găsi o vază oarecare pentru aceste flori? a întrebat-o. Este atât de cald aici, încât fără apă nu vor rezista deloc...

Tânăra fată a dispărut şi Mireille a spus

arătându-mi cu mândrie buchetul splendid:

- Este din partea domnului Raguenon, a domnului Leger şi a mea!

S-a instalat pe scaunul incomod de la picioarele patului.

- Vezi, toată lumea se gândeşte la tine!

Am început să plâng.

- Ce-am spus? s-a mirat Mireille.

Si, cum infirmiera venise cu o vază, s-a întors spre ea.

- Ce i s-a întâmplat?

- Nu vă neliniştiţi, a afirmat tânăra fată. Medicamentele sunt probabil cele care au acest
A
efect asupra ei... Incercaţi s-o faceţi să se gândească la lucruri mai vesele... Ar trebui să citească nişte reviste amuzante...

Am făcut un gest iritat.

- Mă doare capul, am declarat tăios. Mi-ar face şi mai rău să citesc! Sunt sigură că medicul ar interzice asta!

- Poate... a mai spus infirmiera roşind uşor.

A plecat şi am închis ochii.

- Anne... a murmurat Mireille.

Si-a pus mâna peste a mea şi am ridicat pleoapele. Unghiile îi erau lăcuite într-un roşu-violaceu absolut oribil. De obicei am evitat să fac observaţii asupra eforturilor sale de a se îngriji sau machia, dar de data aceasta eram atât de prost dispusă, că nu mi-am reţinut cuvintele care mi-au venit pe buze:

- Lacul ăsta este îngrozitor! Mă îmbolnăveşte culoarea...

Mireille şi-a ridicat repede mâna. Ochelarii i s-au aburit şi am înţeles imediat că am rănit-o...

- Iartă-mă, Mireille! am exclamat.

A ridicat din umeri fără să spună nimic.

- Iartă-mă! am repetat. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine. Vreau să fiu nesuferită cu toată lumea!

- Din cauza medicamentelor...

Mi-a zâmbit.

- La birou m-au însărcinat să-ţi spun o mulţime de lucruri drăguţe! Domnul Raguenon întreabă ce ţi-ar face plăcere... Cât despre domnul Leger, pare atât de nefericit! Pretinde că ai căzut din vina lui!

Am făcut un gest cu mâna.

- Este ridicol, am asigurat-o. N-am avut noroc, atâta tot...

Doream să-i pun lui Mireille întrebări referitoare la Bernard Leger, dar nu îndrăzneam deoarece şi-ar fi imaginat imediat că este ceva suspect... Eram convinsă că deja se întreba de ce eram împreună în landă, într-o dimineaţă ploioasă...

N-a trebuit să vorbesc, Mireille mi-a povestit tot ce voiam să aud!

- Nu l-am văzut niciodată atât de îngrijorat, Anne! Este evident că este îndrăgostit de tine! Imaginează-ţi că le telefonează neîncetat părinţilor tăi pentru a avea veşti de la tine!

- Este foarte amabil, am făcut tăios.

A fost o clipă de tăcere.

- Presupun că este furios că nu sunt acolo pentru a-i dactilografia textele de neînţeles...

- Nu este vorba despre asta! a protestat Mireille. Este atât de rar la agenţie...

S-a lovit peste frunte.

- Era să uit! M-ai întrebat dacă ştiu un anumit domn Santenay! Ei bine, a telefonat astăzi şi a cerut să-i vorbească lui Bernard Leger...

- Da, am încurajat-o.

- Dar domnul Leger nu era la agenţie, aşa că acest domn Santenay a făcut o adevărată dramă! Voia neapărat să-l găsesc în zece minute şi să-l

sunăm îndată ce domnul Leger se întoarce, deoarece era vorba de o afacere de cea mai mare importanţă...

A început să râdă.

- In sfârşit, îşi poţi imagina tot ce a putut spune pentru a mă convinge să pornesc în căutarea domnului Leger!

Durerea de cap mi-a dispărut ca prin farmec şi am ascultat-o cu atenţie.

- Si?

- Si domnul Leger n-a întârziat să-şi facă apariţia la agenţie, dar a telefonat pe linia directă, aşa că n-am putut afla despre ce era vorba...

Si-a pus poşeta din plastic pe patul meu.

- Priveşte ce ţi-am adus!

Eram mult mai interesată, pentru că puteam să aflu ceva despre raporturile care existau între Agenţia de pe Coastă şi domnul Santenay.

- Si apoi? am insistat. Domnul Santenay?

Mireille a făcut un gest iritat.

- Ţi-am spus tot ce ştiam! Pe legea mea, vrei să fac pe detectivul!

Mă întreb de ce te pot interesa toate astea!

Am roşit şi n-am îndrăznit să-i vorbesc despre singurul subiect care mă interesa cu adevărat...

- Priveşte ce ţi-am adus! a repetat Mireille.

A despachetat mai multe săpunuri parfumate, un flacon cu apă de lavandă, o cutie cu fructe confiate...

- Dar te-ai ruinat! am exclamat. Toate acestea te-au costat probabil o mulţime de bani!

Niciodată n-am primit atâtea cadouri şi m-am simţit ciudat de emoţionată. Eram din nou gata să plâng...

- Oh, Mireille... Mi-a zâmbit şi am observat că-i venea şi ei să plângă.

- Fă-te bine repede! a murmurat.

Infirmiera de salon şi-a făcut apariţia.

- N-ar trebui s-o obosiţi prea mult pe

bolnavă, a spus pe un ton indiferent.

Mireille s-a ridicat în grabă.

A

- Fireşte... Inţeleg!

Infirmiera mi-a întins un pahar plin cu un lichid albicios.

Mireille m-a sărutat.

- Ai grijă de tine!

- A fost totuşi destul de şocată, a aprobat infirmiera. Dar sunt sigură că după o noapte bună se va simţi mai bine...

Capitolul 9

A avut dreptate. A doua zi dimineaţă m-am trezit în formă deplină. Fireşte, membrele mă dureau încă... fără să mai vorbim de coccis care mă făcea să sufăr de fiecare dată când încercam să mă aşez în pat. Dar gândurile îmi erau limpezi şi puteam să reflectez asupra subiectului care mă frământase...

Subiectele de îngrijorare erau numeroase! Erau Bernard Leger, domnul Santenay şi acea carieră care se punea problema să fie săpată în apropierea Castelului roz, chiar dacă nimeni la primărie nu părea să fie la curent cu asta...

Eram pierdută în gândurile mele, când uşa camerei s-a deschis şi a apărut tata şi Sabine. M-am aşteptat la vizita mamei şi am fost puţin dezamăgită constatând că nu îşi putuse face timp liber.

- Sunt încântată să vă văd, am declarat totuşi. Este o surpriză... Unde este mama?

- Va veni probabil diseară sau mâine

dimineaţă, dacă vei mai fi încă aici! Dar avem un nou oaspete şi a trebuit să rămână la hotel pentru a-i pregăti camera...

- Un nou oaspete! am exclamat. Ce veste bună! Iată ceva neaşteptat în această perioadă a anului! Mama trebuie să fie încântată!

In acea clipă am fost surprinsă de expresia Sabinei.

Părea că o lumină îi revenea din interior...

- Este Jean-Pierre, a spus. S-a întors!

Tata a dat din cap şi a pus o mână pe umărul nepoatei sale.

- Ţi-am spus să nu disperi!

Sabine îşi răsucea o şuviţă de păr lipsit de strălucire pe vârful degetului.

- Când voi ieşi de la spital, mă voi duce direct la coafor! Mi-a dat bunicul bani... Un avans din salariul meu!

Gândul că bunicul le înmâna regulat "salarii" Sabinei şi Ghislainei m-a amuzat

întotdeauna. Aceşti bani veneau ca recompensă a muncii pe care se presupunea că o făceau la hotel... Desigur, nu era vorba despre sume foarte mari, dar pentru munca pe care o făceau - sau mai degrabă n-o făceau - era chiar prea mult!

- Dacă aş fi în locul tău, Sabine, am spus încercând să uit gândurile care mi-au venit în minte, i-aş cere coaforului să-mi dea cu un şampon care să strălucească... Erai foarte drăguţă cu acele reflexe aurii...

Mi-a zâmbit uşor şi, în acea clipă, părea într-adevăr aproape drăguţă...

- îmi dai voie să împrumut pantofii tăi negri, Anne? m-a întrebat. N-ai nevoie de ei acum...

- Ia-i dacă vrei, am spus fără să protestez.

Ştiam bine: cu sau fără permisiunea mea, ar fi
pus mâna pe ei. Aşa că mai bine să-i spun "da"...

A aruncat o privire spre ceas.

- Trebuie să te părăsesc, Anne! Am atâtea drumuri de făcut...

Mi-a adresat un semn cu mâna.

- La revedere.

Apoi a dispărut. După plecarea sa, am ridicat din umeri: i se potrivea verişoarei mele să facă o vizită unei persoane internate în spital si nici măcar să nu se gândească să ceară noutăţi despre ea!

- Ştiam că se va întoarce! a declarat tata.

- Cine? am întrebat cu rea-credinţă.

- Jean-Pierre Verbier, fireşte! Da, ştiam că se va întoarce: o iubeşte cu adevărat pe Sabine. Doreşte s-o ia de soţie...

Am râs uşor.

- Fiecare cu prostul său gust...

- Nu fi răutăcioasă, Anne!

- Nu sunt răutăcioasă, tată! Sunt doat lucidă, am protestat. Oricum nu se va putea spune că Jean-Pierre se va căsători cu Sabine pentru banii săi!

Apoi mi-a venit în minte un gând ciudat. Poate că Jean-Pierre auzise şi el zvonurile în legătură cu
Â
instalarea unei cariere? în acest caz, îşi imaginează probabil că bunicul va fi obligat să vândă Castelul roz şi că familia se va trezi bogată...

Era foarte posibil să fie înşelat de poveştile bunicului şi să fie convins că acesta era mult mai bogat decât în realitate. Acesta vorbea deseori despre proprietatea sa cu atâta importanţă, încât s-ar fi putut crede că poseda tot departamentul.

N-am mai dat atenţie la ce spunea tata, atât eram de absorbită în propriile mele gânduri. Un cuvânt mi-a atras atenţia şi am ciulit urechile:

- Domnul Leger telefonează neîncetat, Anne! I-ar plăcea să vină să te salute şi întreabă dacă-l poţi primi în vizită la spital... Am strâns buzele.

- Nu vreau să-l văd!

Chiar a doua zi m-am putut întoarce la Castelul roz. Aveam un concediu de patru zile şi, în realitate, nu aveam curajul să mă urc pe bicicletă pentru a merge până la Saint-Guillier. Căderea aceasta mă zdruncinase într-adevăr profund.

Atât acasă cât şi pe Agenţia de pe Coastă, toată lumea părea că se dispensa foarte bine de mine şi m-am întrebat cum am putut crede într-o zi că prezenţa mea era indispensabilă...

Ghislaine începuse să muncească şi mama era surprinsă şi încântată în acelaşi timp. Ajuta cu eficacitate la bucătărie şi începuse chiar să-şi asume sarcina de a răspunde scrisorilor de rezervare care începuseră să sosească pentru vară.

Cât despre Sabine, muncea şi ea puţin. O ajuta să pregătească zilnic camerele şi acceptase chiar să supravegheze focurile, adăugând câte un buştean

ici şi colo... Intoarcerea lui Jean-Pierre o readusese la viaţă şi-şi îndeplinea diferitele sarcini zâmbind.

- Am impresia că vrea să-l impresioneze pe acest tânăr bărbat, mi-a spus mama. Doreşte să-i arate cât este de eficace într-o casă.

A zâmbit uşor.

- Numai să dureze!

încă nu-l văzusem pe Jean-Pierre Verbier, deoarece de la întoarcerea mea la Castelul roz, n-am ieşit din cameră.

- Şi el, cum este? am întrebat.

- Ca de obicei... Sabine şi Ghislaine au tot felul de mici atenţii pentru el... S-ar spune că sunt nişte viespi în faţa unui borcan cu dulceaţă! Presupun că Jean-Pierre găseşte asta foarte plăcut, dar văzut din exterior, este caraghios...

Şi-a aruncat spre spate părul blond.

- Tatăl tău pretinde că Jean-Pierre şi Sabine sunt logodiţi. Mă întreb de unde ştie asta... în tot cazul, cei interesaţi n-au nimic de spus despre acest subiect!

- Sabine i-a povestit asta tatei, am spus. Şi Sabine spune deseori orice, aşa că nu trebuie s-o crezi!

- Chiar mă întreb ce a venit să facă acest bărbat la Castelul roz în această perioadă a

anului! Flora din frumoasa noastră regiune este mai departe într-o stare jalnică în prag de iarnă!

Mama a zâmbit.

- A spus că a venit să se odihnească, deoarece a muncit enorm la Paris în ultimul timp! Uneori mi-aş dori ca aceste persoane care se plâng că sunt copleşite, să vină să mă ajute la bucătărie! De exemplu, în clipa când aprind focul pentru prânz...

A început să râdă.

- Oricum, oricare ar fi motivele reapariţiei sale la Grand Hotel de la Castel - fie din cauza florei sau a Sabinei - sunt încântată să primesc din nou
Â
cecul său săptămânal! în tot cazul, pare să se fi instalat pentru mult timp... Sabine pretinde că va petrece Crăciunul cu noi!

- Dumnezeule! am exclamat. Crăciunul...

Săptămânile trecuseră şi sfârşitul lui decembrie

nu mai era departe... Fusesem atât de absorbită de griji, încât nici nu mă mai gândisem la asta!

Crăciunul la Castelul roz a fost întotdeauna o sărbătoare extraoridnar de reuşită. Mama a ţinut ca fiecare să aibă impresia că participă din plin la atmosfera caldă pe care reuşea s-o creeze datorită tuturor acelor mici nimicuri care au atât de multă importanţă...

- Sper că voi fi complet restabilită până atunci! am murmurat.

Spatele mă mai durea încă foarte tare şi aveam deseori dureri de cap. Mă miram că o simplă cădere putea avea atât de multe consecinţe...

- Ar trebui să telefonez la agenţie! am declarat brusc. Te-ar supăra, mamă, dacă o invit pe Mireille la cină? Sunt sigură că ar fi încântată.

- Bineînţeles, draga mea. Ar trebui să-l inviţi şi pe domnul Leger!

Este un tânăr bărbat absolut fermecător...

Sărmanul, a fost atât de speriat când ai căzut! N-am văzut niciodată un bărbat atât de tulburat, atât de emoţionat...

Mi-a aruncat o scurtă privire pe furiş şi am bănuit că încerca să-mi cunoască sentimentele. M-am străduit să rămân de lemn...

- Si apoi, n-a încetat să telefoneze pentru a cere veşti...

- Foarte amabil din partea lui! am răspuns tăios.

Am fost îngrozită de duritatea vocii mele. Oare
cum mă puteam arăta atât de aspră?

Mama m-a privit surprinsă în timp ce am continuat:
^

- în tot cazul, dacă nu s-ar fi aflat pe terenurile noastre în acea dimineaţă, n-aş fi căzut niciodată!

- Anne! a exclamat mama.

- Este adevărat! am mormăit. La urma

urmei este numai vina sa!

- Cred că...

Mama a ezitat şi s-a întrerupt.

- Ce vrei să spui? am încurajat-o.

- Cred că... a reluat bâlbâindu-se. Cred că... acest tânăr bărbat este îndrăgostit de tine. Dacă rătăcea în împrejurimile Castelului roz în acea zi, este pentru că spera să te întâlnească...

- Nu pe mine mă căuta, am spus gânditoare.

Mama a avut o clipă de stupefacţie.

- Ce? Să nu-mi spui că se interesează tot de Sabine!

Mi-am muşcat buzele.

- De Sabine? Sau de Ghislaine? m-a întrebat mama.

Am scuturat încet din cap.

- Nu, pământurile noastre le vrea...

- Nu înţeleg.

- Poate el este cel care doreşte să deschisă o carieră aici!

Mama a izbucnit în râs.

- Anne, uneori eşti la fel de stupidă ca bunicul tău! Chiar o carieră! Dar cine ar vrea să se lanseze într-o asemenea afacere?

A scuturat din cap.

- Este ridicol! Absolut ridicol... M-am informat şi te pot asigura că nimeni n-a auzit vreodată vorbindu-se de un proiect asemănător! O rezervaţie naturală, da. Dar o carieră, niciodată!

Mi-a ciufulit părul.

- Aşa că încetează să te frământi, draga mea, sau chiar vei începe să mă nelinişteşti! Oare şocul pe care l-ai primit la cap ţi-a tulburat atât de mult minţile?

S-a ridicat.

- Te rog să nu-i vorbeşti despre asta bunicului tău! Acum crede că scrisoarea aceea anonimă a fost o glumă... Nu-i stârni din nou îngrijorările!

N-am răspuns, iar puţin după aceea am coborât în salonul oaspeţilor, deoarece în

micul nostru salon particular evitam să facem focul în timpul zilei, din motive de economie.

Jean-Pierre Verbin era instalat într-un fotoliu si discuta cu doamna Maillard si domnul Brevin, care era înconjurat de un nor gros de fum, ca de obicei.

Jean-Pierre se grăbi spre mine cu mâna întinsă.

- Sunt încântat să te văd, Anne! Am aflat că ai avut un accident... Cum te simţi?

Strângerea de mână era fermă si liniştitoare. Aveam nevoie să mi se arate puţin interes şi căldura primirii sale mi-a făcut plăcere.

I-am zâmbit. Privirile noastre s-au întâlnit şi ceea ce am citit în ochii săi m-a făcut să roşesc...

Mi-am eliberat mâna, în timp ce încercam să mă conving că m-am înşelat şi că în ochii săi nu era nimic altceva decât simpatie...

- Sper că nu te vei întoarce la muncă atât de devreme? a spus doamna Maillard.

Remarca sa m-a adus la realitate.

- N-am decât patru zile de concediu!

Stiţi, acest mic accident nu reprezintă mare lucru... Dar m-am lovit atât de tare la cap, încât mi-am pierdut cunoştinţa un anumit timp...

Am început să râd.

- Pentru ca să te loveşti în acelaşi timp la cap şi
Ă
la coccis, trebuie să fii puţin acrobat... In tot cazul, acum nu sunt bună de mare lucru într-un birou: mă doare doar dacă stau aşezată şi mă doare capul încă.

La ora cinei, am fost surprinsă să-l găsesc pe Jean-Pierre instalat în sufrageria femiliei.

A remarcat privirea mea mirată şi mi-a făcut cu ochiul.

- Acum, fac aproape parte din familie! Nu este aşa, doamnă Bergeron? a întrebat, adresându-se mamei.

Aceasta a râs scurt, pentru a-şi ascunde

stânjeneala, deoarece nu găsea nimic de răspuns...

Sabine avea părul vopsit în şuviţe alternative roşcate şi blonde. Vrând să arate foarte bine, nu reuşise decât să se urâţească. Nimeni nu putea crede că o asemenea culoare este naturală...

Am remarcat de asemenea că linia de contur de la ochiul stâng era prea groasă... în schimb, pleoapa dreaptă era supraîncărcată cu fard albastru... Aveai impresia că avea un ochi învineţit si m-am întrebat încă o dată ce oare îl putea atrage pe Jean-Pierre Verbier la această fată egoistă, superficială si machiată sfidând orice bun-simţ...

Ghislaine zâmbea cu un aer angelic. Nu avea nevoie de machiaj pentru a se înfrumuseţa! Era într-adevăr o tânără fată foarte frumoasă si când era la masă si bietele sale picioare erau ascunse, părea extrem de seducătoare.

Jean-Pierre se întorcea frecvent spre ea si în acele clipe chipul i se îmblânzea... Sabine nu scăpa ocazia să îi observe manevrele. Ochii i se înăspreau, în timp ce gura i se strângea într-o linie foarte subţire.

Conversaţia se învârtea în jurul unor lucruri banale: cum era vremea, cum ar putea să fie... Aveam impresia că fiecare îşi dă

silinţa să treacă neobservat si să nu spună nimic care ar putea să atragă atenţia.

După cină, am urmat-o pe mama la bucătărie pentru a o ajuta la spălatul vaselor, dar m-a trimis înapoi în salon.

- Nu, draga mea! Doctorul a spus că ai nevoie de odihnă. Cere-i Sabinei să vină să mă ajute!

Crezi oare că e o idee bună?

- Este o idee excelentă, a replicat mama cu o anumită duritate. A aruncat un jet de produs de spălat vase într-o cuvă a chiuvetei.

- De altfel, trebuie să-i vorbesc. Se comportă de o manieră ridicolă! N-ai remarcat nimic?

- Pare foarte geloasă pe Ghislaine, m-am hazardat.

Mama a ridicat din umeri.

- Dacă ochii i-ar fi fost pistoale, de mult timp i-ar fi asasinat pe cei cărora Jean-Pierre

le acordă puţină atenţie.

A oftat uşor şi a adăugat:

- Dacă va continua să se comporte astfel, îl va pierde definitiv!

- Cum ar putea pierde ceea ce n-are încă? am întrebat sarcastic.

M-am simţit indispusă. Toată lumea ţinea să protejeze dragostea Sabinei... Mai întâi tata şi iată că se amesteca şi mama.

- Este absolut îngrozitoare! am rostit răspicat. I-ai observat machiajul? Complet ridicol! Oare n-ar putea să se privească într-o oglindă după ce se mâzgăleşte astfel?

- Este neîncetat în contemplare în faţa imaginii sale, a replicat mama. Dar ceea ce vede nu corespunde, din păcate, realităţii! Se închipuie aşa cum ar vrea să fie...

Mama mi-a zâmbit.

- Să ştii că toţi suntem puţin ca Sabine! Si mie mi se întâmplă să-mi spun că dacă aş purta o splendidă rochie de seară aş fi foarte frumoasă... şi totuşi, ştiu că mă apropii de

cincizeci de ani.

I-am întrerupt vorbele.

- Tu eşti foarte frumoasă, mamă! am exclamat cu înflăcărare. Chiar când eşti obosită, chiar când porţi un şorţ şi pantofi vechi... De ce nu sunt eu frumoasă ca tine!

M-a privit surprinsă.

- Dar, Anne, eşti fermecătoare! Ai o siluetă delicată, un chip bine conturat şi ochi foarte frumoşi!

- Nu-ţi bate joc de mine!

Totuşi, acele complimente neaşteptate m-au făcut să roşesc. Am plecat pentru a-mi ascunde jena.

- Mă duc s-o caut pe Sabine.

Am găsit-o în salon, aşezată deja lângă Jean-Pierre. Ghislaine îşi adusese fotoliul rulant de cealaltă parte a tânărului bărbat şi întorcea paginile unei reviste, fără să pară interesată de imaginile care-i treceau prin faţa ochilor.

Sabine îşi puse mâna pe încheietura mâinii tânărului nostru oaspete:

- Când bunicul va muri, Castelul roz îmi va aparţine, a declarat. Această afirmaţie m-a şocat atât de tare încât nu m-am putut stăpâni să nu exclam:

- Ia te uită, nu mai spune! Iată ceva nou!

S-a mulţumit să ofteze îndelung şi să mă privească afişând un dezgust neascuns, ca şi când eram un animal care tocmai a apărut de pe stânci...

- Stiu ce spun, a afirmat pe un ton misterios strângând din ochi.

- Se pare că ai uitat de existenţa tatălui meu! am făcut remarca.

- N-am uitat... a răspuns adresându-mi un zâmbet ironic.

M-am străduit să rămân calmă.

- Mama te cheamă la bucătărie.

- Vezi bine că sunt ocupată! a exclamat prost dispusă.

- Si mama este, de aceea îţi cere să te duci

s-o ajuţi, am replicat.

Jean-Pierre s-a întors spre ea şi Sabine i-a adresat un zâmbet angelic:

- Vezi, am obligaţii, s-a fandosit.

- In acest caz, du-te, te rog! Ne vom revedea curând...

Sabine a plecat mormăind. Era vizibil furioasă că trebuia să-şi părăsească locul. M-am aşezat într-un fotoliu.

- Imi pare rău, dar mama consideră că nu trebuie să stau mult timp în picioare...

Ochii Ghislainei străluceau de o bucurie răutăcioasă.

- Este treaba Sabinei să şteargă vasele! a triumfat. Numai că este prea leneşă. Nu-i aşa domnule Verbier?

Acesta n-a făcut comentarii la remarca sa şi se mulţumi să spună:

- Te rog, spune-mi Jean-Pierre! Mi se pare că am hotărât deja să ne spunem pe nume... Detest să mi se spună "domnule", este atât de

solemn...

- Foarte bine, Jean-Pierre! a declarat Ghislaine, adresându-i unul din cele mai frumoase zâmbete ale sale. Sabine este teribil de leneşă, a oftat cu voce scăzută, ca şi când îşi vorbea sie însăşi.

Am încercat să schimb subiectul conversaţiei, deoarece consideram nepotrivit ca Sabine să fie acuzată în timp ce nu era acolo pentru a se apăra.

- Cât timp intenţionezi să petreci la Grand Hotel de la Castel, Jean-Pierre? l-am întrebat pe tânărul bărbat.

- Mi-ar plăcea să rămân pentru Crăciun, dacă este posibil, a răspuns. N-am familie, şi această perioadă de sărbătoare este întotdeauna grea pentru o persoană singură...

Mi-am stăpânit un zâmbet.

- Credeam că ai mulţi prieteni la Paris...

Spunând asta, m-am gândit la fata frumoasă pe
care o văzusem la braţul său...

- Câţiva, a răspuns scurt.

Mi-a adresat o privire ciudată şi m-am simţit puţin stânjenită.

- Nu mă leg atât de uşor, a mărturisit. Am relaţii, dar nu prieteni adevăraţi...

Si zâmbindu-i Ghislainei, a adăugat:

- Am impresia că am găsit prieteni adevăraţi la Castelul roz.

M-am înclinat uşor.

- Mulţumesc, am spus ironic. Prietenii adevăraţi, dragostea adevărată...

S-a încruntat şi m-am grăbit să vorbesc despre altceva.

- Joci bridge?

- Desigur, a răspuns. Vrei să faci o partidă? Dar ţie, Ghislaine, îţi place să joci cărţi?

Privirea Ghislainei s-a luminat. Era o jucătoare excelentă şi dacă mama ne-ar fi permis să jucăm pe bani, sunt sigură că ar fi adunat o mică avere.

I-am cerut domnului Brevin să se alăture nouă, ceea ce a acceptat imediat. Si lui îi

plăcea enorm să joace cărţi şi încerca mereu să organizeze partide. Din nefericire, reuşea rareori, deoarece familia Maillard nu juca, iar noi aveam deseori altceva de făcut...

Jean-Pierre era un jucător mediocru. Si eu eram cât se poate de mediocră, dar îmi ţineam rangul când trebuia.

Cât despre Ghislaine era cu adevărat minunată şi Jean-Pierre nu întârzie să observe asta.

- S-ar spune că n-ai făcut altceva decât să joci cărţi toată viaţa, Ghislaine!

Aceasta a zâmbit mulţumită. Adora complimentele, fie că erau sincere sau nu.

Era apraope miezul nopţii când domnul Brevin a declarat că se duce la culcare.

Ghislaine îşi roti fotoliul rulant.

- Si eu!

Ne-a adresat un scurt semn din cap.

- Bună seara la amândoi.

Domnul Brevin i-a deschis uşa si au dispărut amândoi în hol.

Doar în acea clipă am realizat că Sabine nu se întorsese şi m-am întrebat dacă era din cauza discuţiei pe care o avusese cu mama...

Fără să spun nimic, am amestecat cele două perechi de cărţi şi le-am pus în vechea lor cutie de piele, uşor zgriată. Jean-Pierre împături covoraşul verde din pâslă şi remarcând găurile de molii, a spus:

- Vă voi oferi un nou covoraş de joc, pentru Crăciun!

- Oh, nu! am exclamat, foarte jenată.

Fie, eram săraci. Dar ne străduiam să ascundem asta străinilor şi cine era Jean-Pierre Verbier dacă nu un străin?

- De ce nu? a insistat cu amabilitate. Este mult mai util decât o cutie de ciocolată.

S-a lăsat tăcerea. Focul era pe cale să se stingă în şemineul mare şi m-am înfiorat... M-am simţit brusc obosită si mi-am dat seama că jocul de cărţi îmi dăduse durere de cap.

Jean-Pierre făcu înconjurul mesei si-si puse mâna pe umărul meu.

- Pari epuizată si îngheţată, Anne... a murmurat.

Mi-a zâmbit si i-am adresat si eu un zâmbet tremurător.

Faţa i s-a înclinat spre a mea cu o încetineală care amintea de acele filme la ralanti. Apoi buzele sale au pus stăpânire pe ale mele si am răspuns la acel sărut...

M-a îmbrăţişat foarte strâns... Nu doream să mă misc. Era bine. As fi vrut să rămân astfel o vesnicie...

In acelasi timp, mi-am spus că trebuia să scap din acea îmbrăţsare!

Nu-l iubeam pe Jean-Pierre Verbier, în acest caz de ce l-am lăsat să mă sărute?

Cu oarecare rea-credinţă, m-am convins că nu eram încă restabilită complet după cădere si că reflexele nu-mi reveniseră la normal... Deoarece dacă Jean-Pierre ar fi încercat să mă sărute înainte de acea cădere neplăcută, probabil l-as fi pălmuit din toate puterile...

Un zgomot usor m-a făcut să tresar brusc. Usa salonului tocmai se închidea încet...

Cineva ne văzuse.

Capitolul 10

Am fost mulţumită să mă întorc la birou, deoarece atmosfera de acasă devenise din ce în ce mai apăsătoare.

Sabine se prefăcea că mă ignoră. Practic nu-mi vorbea si când, din întâmplare, era obligată să-mi adreseze o vorbă, tonul îi era glacial.

M-am întrebat de nenumărate ori cine mă putuse vedea în braţele lui Jean-Pierre... Nu credeam că a fost Sabine, deoarece n-ar fi dispărut liniştită, fără să spună nimic: probabil ar fi făcut o criză de nervi sau de furie...

Poate a fost tata? Dar el n-ar fi ratat să-mi facă morală.

Am presupus aşadar că fusese Ghislaine. Aceasta n-a spus nimic, dar păstra probabil această "armă" în rezervă, pentru a o folosi la momentul potrivit... Ghislaine avea o întreagă serie de săgeţi răutăcioase pe care le folosea bine gândit, în general pentru a otrăvi

atmosfera...

Beinînţeles, putuse fi domnul Brevin. Acest fumător de ţigări, incorigibil şi distrat, îşi putuse uita chibriturile sau ochelarii şi să se fi retras discret văzând ce se întâmplă...

Am sperat că nu fusese mama. Mi-ar fi fost puţin ruşine să mă găsească atât de aproape de un bărbat care se presupunea că o curta pe verişoara mea. Un bărbat pe care nu-l iubeam... dar al cărui sărut nu-l respinsesem!

Viaţa era foarte complicată şi acum mă temeam să-l revăd pe Jean-Pierre!

Când am împins uşa de la Agenţia de pe Coastă, Mireille m-a întâmpinat mai călduros ca de obicei şi m-am simţit emoţionată de amabilitatea sa. N-aş fi putut bănui niciodată că o simplă colegă de muncă putea deveni o prietenă atât de bună!

- Mireille, ţi-ar plăcea să vii la cină acasă? i-am propus. Mamei îi va face plăcere...

Invitaţia mea a părut s-o încânte.

- Adevărat? As fi încântată să merg la

Castelul roz... Nu l-am văzut niciodată decât de departe si m-a fascinat întotdeauna, încă de când eram foarte mică...
^

- Ii voi telefona mamei pentru a-i spune că va trebui să pună un tacâm în plus!

Doream ca Mireille să-l cunoască pe Jean-Pierre Verbier si apoi să-mi spună ce gândea...

Poate era puţin prea sentimentală, dar sub aparenţele sentimentalismului avea o inteligenţă vie si stia să judece repede oamenii la adevărata lor valoare.

Când un nou client apărea la agenţie, nu-i trebuia mult timp pentru a ghici care-i erau exact posibilităţile, chiar dacă acesta ţinea să ne trateze de sus, vrând să pară mai bogat decât era în realitate.

M-am instalat în faţa maşinii de scris şi am răsfoit strâmbându-mă numeroasele dosare care se adunaseră în coşul meu.

- Domnul Raguenon n-a şomat în absenţa mea! am exclamat. Am de lucru cel puţin pentru trei săptămâni...

Mireille a început să râdă.

- Să crezi tu! Le vei face foarte repede!

A ridicat brusc degetul.

- Avem extrem de multe contracte cu domnul Santenay, Anne! N-a încetat să scrie sau să telefoneze... Am ridicat capul, interesată.

Ai putut înţelege ce sfori se trag?

- S-ar spune că este vorba de o importantă afacere în regiune... Dar totul era foarte neclar şi n-am putut ghici despre ce este exact vorba! S-ar spune că sunt numeroase milioane în joc, dar nu par siguri de reuşita "loviturii" lor, după cum spuneam.

- O "lovitură", am spus cu ămărăciune.

Mireille şi-a pus bărbia peste mâinile împreunate.

- Eşti la curent cu ceva? a întrebat. Pari să ştii mai multe decât spui...

Mi-am muşcat buzele.

- Este vorba doar despre o ipoteză... Din păcate, mă tem că este adevărată şi este...

dramatic, Mireille!

- Despre ce este vorba? a insistat.

Am ezitat o clipă. Oare era rezonabil să-i vorbesc
A
colegei despre supoziţiile mele? In definitiv, acestea nu erau fondate pe o bază solidă... Mă mulţumisem să reunesc diferite informaţii, iar acestea, din nefericire, păreau să formeze un ansamblu foarte închegat.

- Despre ce este vorba? a întrebat din nou Mireille.
A
In acea clipă, i-am spus fără să mai tergiversez cât mă temeam că domnul Santenay să nu deschidă o carieră de piatră în împrejurimile Castelului roz.
A
In acest caz, ar trebui să închidem hotelul, deoarece vom fi invadaţi de praf...

Clienţii ne vor evita şi vom fi obligaţi să vindem castelul.

- Dar dat fiind vecinătatea carierei, nimeni nu
A
va mai vrea să cumpere, am continuat. In

cazul în care castelul devine de nevândut şi dacă nu mai
^
avem clienţi, oare ce se va întâmpla cu noi? In termen mai mult sau mai puţin scurt, asta înseamnă sărăcie.

De-abia am terminat de vorbit şi am înţeles că greşisem dezvăluindu-i Mireillei cele mai profunde gânduri. Aceasta avea tendinţa să ia totul în tragic şi deja mă privea cu un aer catastrofal prin ochelarii groşi.

- Este teribil! a exclamat.

A deschis gura, apoi a închis-o. In acea zi, buzele îi erau acoperite cu un strat de ruj oranj electric, care i se lăsase pe bărbie. S-ar fi spus că era o caricatură.

- Este teribil! a repetat. N-aş fi bănuit niciodată că Bernard Leger este capabil de un asemenea
^
lucru! Il consideram un bărbat drept, cinstit... şi imaginează-ţi că mi-am închipuit chiar că este îndrăgostit de tine!

Am plecat capul.

- Am impresia că sunt singura responsabilă din toată familia, am mărturisit! Bunicul trăieşte într-un vis, tata este incapabil să privească realitatea în faţă, iar verişoarele mele sunt prea superficiale pentru ca să le pot vorbi serios. Singura persoană cu bun-simţ este mama, dar mă tem s-o sperii împărtăşindu-i bănuielile mele. Are deja atât de multe griji!

- Ar trebui să ceri sfatul unei persoane autorizate! a declarat Mireille.

- Cui? am făcut din vârful buzelor.

- De ce nu te adresezi domnului Raguenon?

Am ricanat.

Draga mea Mireille, nu gândeşti mai departe de vârful nasului! Domnul Raguenon este inevitabil în această afacere, iată! Si se aşteaptă să obţină un procentaj frumos...

Am scuturat din cap şi am afirmat:

- Nu este nimeni... Nimeni!

M-am îndreptat brusc.

- Ba da! am exclamat. Va trebui să-i

vorbesc lui Jean-Pierre Verbier! Ar trebui să mă poată sfătui...

- De ce n-ai merge să vezi un avocat? a sugerat Mireille.

- Oh, Mireille! am exclamat cu enervare. In orăşelul ăsta bârfele circulă cu asemenea viteză, încât dacă m-aş adresa unui avocat, două ore mai târziu s-ar afla în tot Saint-Guillier! Pe de altă parte, cei doi oameni ai legii de vază din oraşul nostru, se află în termeni excelenţi cu domnul Raguenon...

Am făcut un gest cu mâna.

- Si apoi, nu-i pot plăti onorariul.

Mireille s-a ridicat.

- Ascultă, Anne! Sunt gata să te ajut...

N-a avut timp să-mi explice, deoarece uşa s-a deschis şi a apărut Bernard Leger. Zâmbea şi părea foarte mulţumit de persoana sa...

- Anne! a pus venind spre mine, cu mâna întinsă.

Mi-a fost imposibil să nu i-o strâng. Am

făcut-o fără nici o căldură.

- Sunt mulţumit că te-ai întors! Eşti realmente restabilită? Imi reproşez atât de mult...

- Si de ce? l-am întrebat brusc. A fost vina mea! Asta mă va învăţa minte să fiu capabilă să-mi păstrez echilibrul!

Am pus mâna pe un teanc de hârtii.

- Sunt perfect sănătoasă!

Si, aruncându-i o privre pe sub sprâncene, am adăugat.

- Se pare că lucrezi enorm cu domnul Santenay? Ai făcut multe noi "păcăleli" la Paris?

Zâmbetul i-a dispărut.

- Nu este vorba de "păcăleli", Anne. Poate ai înţeles greşit semnificaţia muncii mele... Il ajut pe domnuL Santenoy să pună pe picioare o afacere importantă. Este vorba de un client bun pentru Agenţia de pe Coastă, datorită lui se poate face un spectaculos salt înainte! Am

avut noroc să-l cunoaştem!

- Sunt sigură de asta, am făcut sec. Domnul Santenay pare să aibă o influenţă foarte mare...

- Ai dreptate.

"Crezi oare că mă las înşelată de uneltirile voastre"? doream să-l întreb. Dar n-am îndrăznit să merg prea departe... Fusesem deja destul de nesuferită cu Bernard Leger şi nu trebuia să uit că era patronul meu şi că salariul pe care-l primeam de la Agenţia de pe Coastă era vital, nu numai pentru mine, ci mai ales pentru familie.

S-a îndreptat spre biroul său, după ce mi-a cerut să-l urmez.

- Am corespondenţă de dictat...

Domnul Raguenon nu era acolo... M-am instalat în fotoliu şi mi-am deschis bloc-notesul. Bernard Leger s-a aşezat pe marginea biroului şi m-a privit îndelung.

- N-am nimic să-ţi dictez, dar am vrut să-ţi vorbesc, Anne.

De ce ai refuzat să mă primeşti câd erai în spital? Si de ce, după ce te-ai întors la Castelul roz, n-am reuşit să te găsesc niciodată la telefon? Mi s-a spus mereu că erai de negăsit... Drept cine mă iei? Un prost?

- Nu, am răspuns sincer. Dar consider că relaţiile noastre nu trebuie să depăşească limitele muncii. Sunt obligată să rămân la Agenţia de pe
Coastă, deoarece nu este uşor să găseşti o slujbă la Saint-Guillier...

Chipul i s-a înăsprit.

- Cel puţin, ai meritul că nu-ţi ascunzi gândurile! Sunt încântat să constat cât de mult îţi place compania noastră... Mulţumesc foarte mult.

A pălit şi m-am simţit şi eu pălind.

- Mă exprim prost... am bâiguit. Voiam să spun că în realitate îmi place această muncă şi că aş fi dezoltă s-o pierd. Totul devine ciudat aici... M-ai întâi m-ai dus la Paris pentru o misiune misterioasă, apoi domnul

Raguenon îmi oferă o normă întreagă... Nu mai înţeleg nimic!

M-am întrerupt brusc, realizând că explicaţiile mele păreau probabil foarte încurcate.

- Stiu că ai nevoie să lucrezi, Anne, a spus cu voce răguşită.

I-am aruncat o privire surprinsă şi am observat că mâinile i se crispaseră pe marginea biroului şi că încheieturile degetelor se albiseră.

- Eşti o secretară bună şi avem nevoie de tine. Dar nu crezi oare că este indispensabilă o înţelegere într-o societate în care muncesc doar patru persoane? Mă tratezi ca şi când aş fi devenit lepros şi îţi mărturisesc că mă întreb de ce!

S-a lăsat o lungă tăcere. N-am deschis gura, mă simţeam jenată şi supărată în acelaşi timp...

- Ti-am cerut să te căsătoreşti cu mine, Anne... Păreai că mă găseşti simpatic şi

speram că într-o zi vei reuşi să mă iubeşti atât de mult cât te iubesc eu...

Si-a dres glasul.

- Oare de ce ai considerat cererea mea în căsătorie ca... o insultă? Răspunde-mi, te rog!

Mi-am muşcat buzele.

- Presupun că această cerere în căsătorie face parte din strategia ta, am spus în sfârşit. Poate nu sunt decât o mică provincială nu foarte isteaţă... Asta nu mă împiedică să-ţi ghicesc planurile! Stiu ce vrei!

- Tot ce vreau...

A întins spre mine o mână pe care am ignorat-o.

- Tot ce vreau, a repetat, eşti tu, Anne! Am nevoie de tine, cum trebuie să ţi-o spun ca să înţelegi?

- Nu... am murmurat.

- Am nevoie de tine! a repetat. încearcă să faci să-ţi intre asta în capul tău de granit! Din fericire, simţul umorului mi-a venit în ajutor.

- Capul de granit este o boală gravă de

care suferim toată familia... Nu cred că există leac!

Si, încrucişând braţele, am adăugat sacadat:

- Să nu-mi mai vorbeşti de căsătorie! De altfel, curând mă voi căsători... căsători...

- Cu cine?

- Cu unul dintre gunoierii din Saint-Guillier.

A întors capul.

- Mulţumesc, Anne. Cel puţin ştiu cum exact cum stau în legătură cu sentimentele tale faţă de mine...

- Mă pot întoarce la muncă? Am foarte multe de făcut...

A înclinat capul afirmativ şi nu l-am mai văzut după-amiaza.

Mireille îmi spusese că o fascinase întotdeauna Castelul roz şi când am avut în faţa ochilor acea mare construcţie solidă din granit, mi-am dat seama că spusese adevărul.

- Un adevărat castel din basme! a declarat

aplaudând.

- Poate de departe şi cu multă imaginaţie, am murmurat. Pentru că dacă-l priveşti de aproape, îţi dai seama imediat că are nevoie numeroase reparaţii...

Baraca aceasta se duce de râpă negreşit fără întreţinere!

- Cât eşti de prozaică, Anne! a oftat Mireille.

- Prozaică? am repetat. Nu... Pur şi simplu lucidă!

După ce a admirat castelul, colega mea şi-a lăsat privirea să rătăcească peste landă. Ferigile se înroşiseră şi arborii, acum lipsiţi de frumze, îşi ridicau ramurile înalte şi goale spre cerul pe care amurgul îl întunecase deja.

- Toate astea sunt aşadar ale tale?

Am început să râd.

- Ei bine, nu! Această proprietate aparţine bunicului!

A făcut un gest larg cu mâna.

- Toate astea?

- Da. Dar hotarele proprietăţii se opresc la stânca aceea mare, acolo unde vin pescăruşii să facă escală... Se presupune că acela este locul unde va fi instalată faimoasa carieră. Cu vânturile de vest, ne vom afla fără încetare invadaţi de praf! Fără să mai vorbim de zgomot!

Mama a ieşit pentru a o întâmpina călduros pe Mireille. Fusese foarte impresionată de amabilitatea cu care prietena mea se ocupase de mine la spital!

I-a strâns mâna cu prietenie şi a invitat-o în salonul particular unde era reunită toată familia.

Bunicul a primit-o cu surprindere. Nu era obişnuit să primească tinere femei atât de machiate ca Mireille şi-i studia faţa cu un interes aproape jenant. Dar Mireille degustă aperitivul pe care i l-am servit fără să remarce nimic.

Aşadar, a spus brusc bunicul, lucraţi cu Anne?

- Da, domnule, a spus politicos prietena mea.

- Nu voiam ca nepoata mea să lucreze în oraş! a declarat, dar este atât de încăpăţânată, încât nu face decât după capul său! Avem nevoie de ajutor la hotel, nu poate să înţeleagă! Domnişoara preferă să meargă să se fluture prin oraş! Toate astea nu sunt deloc serioase...

Am fost teribil de ofensată. Bunicul era convins că dacă mă duceam să lucrez la Saint-Guillier, era pentru a evita sarcinile care mă aşteptau la Grand Hotel.

Gândul că salariul meu ajuta la supravieţuirea familiei nici nu-l atinsese! Sau indignarea sa era doar prefăcută? Acest bătrân viclean nu se lăsa cu una cu două şi am remarcat de mai multe ori că-i plăcea enorm să spună contrariul a ceea ce gândea, cu scopul de a-şi ului interlocutorii sau de a încurca iţele...

- Anne este o secretară excelentă! a

protestat Mireille. Este foarte utilă la Agenţia de pe Coastă.

I-am zâmbit bunicului.

- Aveţi un castel splendid, domnule.

Incântat de compliment, bunicul s-a umflat în pene.

- Sunteţi o persoană cu bun-simţ, draga mea. Imaginaţi-vă că nici Anne, nici mama ei nu
A
apreciază castelul! încearcă mereu să mă convingă să-l vând, dar nu voi ceda niciodată! Castelul a devenit un hotel important şi este proprietatea noastră. Nu voi renunţa niciodată la el!

In acea clipă, Sabine a intrat în micul salon, urmată de Jean-Pierre.

Părea foarte bine dispusă şi nu-l părăsea nici un pas pe tânărul bărbat.

- Cina este servită! a anunţat cu emfază. Puteţi trece în sufragerie!

Se agăţă în joacă de braţul lui Jean-Pierre şi-l conduse spre sufragerie.

- Vom deschide marşul! a declarat.

Ghislaine a râs sarcastic, ceea ce a răsunat neplăcut în încăpere. Am vrut să-l ajut pe bunicul să se ridice, dar m-a respins. Chiar dacă efortul de a părăsi fotoliul îl costa, nu accepta decât rareori o mână de ajutor.

Cina a fost delicioasă. Mama se depăşise pe ea însăşi şi Mireille a apreciat din plin fiecare fel rafinat de mâncare, al cărui secret în deţinea.

N-a vorbit deloc, ceea ce n-a împiedicat-o să asculte cu interes conversaţiile şi, în ciuda ochelarilor, i-am văzut de mai multe ori privirea pătrunzătoare oprindu-se asupra fiecăruia dintre comeseni.

Jean-Pierre Verbier îi vorbea mamei despre un serial pe care-l văzuse în ajun la televizor. Pretindea că-l cunoştea pe regizor şi pe majoritatea actorilor, iar mama a început să râdă când i-a povestit că două dintre interpretele din serial se detestau, în timp ce erau privite înfăţişând pe ecran cele mai bune

prietene din lume...

Serialul acela... Dar văzusem şi eu un episod! Mi-am amintit de un chip în prim-plan... Chipul unei femei tinere care îmi păruse în acea clipă vag cunoscut. "Poate am mai văzut-o în alt serial", îmi spusesem atunci.

Nu, nu asta era! Eroina serialului televizat era tânăra femeie care mergea la braţul lui Jean-Pierre
Verbier, când îl recunoscusem din întâmplare pe acesta pe o stradă din Paris.

A doua zi dimineaţă, Mireille nu se oprea din elogii asupra serii plăcute pe care o petrecuse la Castelul roz şi mai ales asupra lui Jean-Pierre care o adusese cu maşina înapoi la Saint-Guillier. Ascultând-o, nu exista pe lume bărbat mai amabil, mai seducător, mai simpatic...

- Anne, este minunat! Si mă întreb ce a găsit o fiinţă ca el, la verişoara ta... Tatăl tău mi-a spus că sunt logodiţi! Vocea a coborât.

- Sunt sigură că verişoara ta este foarte

îndatoritoare, dar nu este deloc frumoasă! Pare atât de ştearsă alături de tine şi de acea sărmană fată pe jumătate paralizată...

- Nu ştiu dacă Jean-Pierre este într-adevăr îndrăgostit de a ea, am mărturisit. Tata pretinde că da... Dar tata trăieşte într-o lume a sa, care are doar puţine legături cu realitatea!

Mireille mi-a aruncat o privire indignată.

- Dacă nu este îndrăgostit de verişoara ta, pentru care motiv s-ar afla la castel?

- Poate pur şi simplu pentru a schimba aerul? am întrebat. Grand Hotel de la Castel este ieftin, mama găteşte excelent şi nu este neplăcut să fie înconjurată de atenţii de o tânără fată, chiar dacă aceasta se dovedeşte uneori puţin "pisăloagă"...

- Oh, crezi? a întrebat Mireille ridicând din sprâncene.

- M-ar mira să fie acolo pentru Sabine, am spus. Dar în ziua în care verişoara mea va descoperi asta, prevăd o dramă!

Când m-am întors în acea seară acasă, era o furtună puternică. Un vânt puternic îndoia ramurile si rafale ca gheaţa se năpusteau continuu. Erau chiar si rafale de zăpadă si, în timp ce mă osteneam împotriva vântului, îmi spuneam că poate în acest an vom avea un Crăciun alb...

Se întâmpla rareori să vedem zăpadă si când un covor imaculat acoperea câmpul, aveam întotdeauna impresia unei feerii. Totusi, în acea seară, în timp ce mă simţeam pierdută în furtună, apreciam puţin fulgii care îmi băteau în faţă.

Când am ajuns la grilajul castelului, eram udă din cap până în picioare. Am fost primită si ca când soseam de pe altă planetă...

Tata mi-a luat impermeabilul care, într-o asemenea vijelie, nu mă protejase deloc. Mama m-a scăpat de fularul bun de stors, ca si de pantofii care siroiau de apă. Si Sabine mi-a adus un prosop, în timp ce Jean-Pierre mi-a oferit un pahar de alcool.

Puţin mai târziu, după ce mi-am schimbat hainele, mi-am regăsit familia în sufragerie. Toată lumea începuse să cineze fără să mă aştepte si m-am asezat la locul meu, unde supa fusese acoperită cu o altă farfurie, să nu se răcească prea repede.

In timp ce mâncam, am simţit ochii lui Jean-Pierre aţintiţi asupra mea, enigmatici. Gura Sabinei era strânsă si nu spunea o vorbă... Cât despre Ghislaine, arborase un zâmbet satisfăcut, care nu prevestea nimic bun.

Furtuna făcea ravagii... Brusc, sosise iarna. Si nu era numai afară, era si în sufletele noastre...

Ne-am reîntâlnit puţin mai târziu, în micul salon. Vântul sufla cu o violenţă nemaipomenită, ca si când ar fi vrut să smulgă castelul de pe stânca sa pentru a-l arunca în mare... Auzeam valurile izbindu-se de stânci cu un zgomot îngrozitor...

- Este teribil, a murmurat Sabine. Rareori

avem astfel de furtuni... Mi-e frică!

- Mie-mi place la nebunie! a declarat Ghislaine.

Părea fericită... O bucurie răutăcioasă îi însufleţea chipul si m-am întrebat ce farsă proastă putuse inventa pentru a se bucura atât de mult!

- Dacă mi-as fi putut folosi picioarele, a continuat, as fi alergat prin vânt!

Bunicul a mormăit nişte cuvinte de neînţeles, în timp ce mama a ridicat din umeri.

- Nu spune prostii, Ghislaine!

- Da, a insistat verişoara mea. Dacă mi-aş putea folosi picioarele, m-aş cocoţa pe o stâncă pentru a sfida marea şi furtuna!

- Biata mea fată! a oftat mama. Chiar şi un bărbat foarte puternic ar fi incapabil să reziste acestui vânt! Dacă te-ai instala pe stânci în plină furtună, ai fi neîntârziat aruncată în mare de o rafală! Ce moarte oribilă...

Ghislaine a scuturat veselă din cap.

- Ce moarte frumoasă, ai vrut să spui mătuşă Louise! a protestat ea energic.

- Eşti complet nebună, Ghislaine! am intervenit la rândul meu. M-am întors de la Saint-Guillier când vijelia nu atinsese încă punctul culminant şi
Â
crede-mă, n-a fost foarte nostim! In cea mai mare parte a timpului a trebuit să-mi împing bicicleta, deoarece vântul mă împiedica să pedalez! Este uşor să vorbeşti de furtună când te afli la căldură, lângă un foc bun...

Jean-Pierre s-a ridicat.

- Si dacă am bea ceva? Voi fi foarte fericit să vă ofer ceea ce vă doriţi...

L-a urmat pe tata în hol, deoarece tata îşi asumase rolul de barman la Grand Hotel de la Castel. Nici nu trecuse bine de uşă, că bunicul a scuturat capul cu un aer gânditor.

- Să fi făcut oare avere? Poftim câtă generozitate...

L-am privit surprinsă.

- Nu este nevoie să fii bogat ca şi Cresus pentru a oferi câteva pahare...

Cu atât mai mult, cu cât tarifele practicate de tata sunt foarte abordabile!

- Si noua sa maşină? a făcut bunicul.

- Noua sa maşină? m-am mirat.

Ghislaine a izbucnit într-un râs strident.

- Anne nu vede niciodată nimic! Prima dată când a venit Jean-Pierre, rula într-o rablă deformată de lovituri... Si de data aceasta are o limuzină splendidă care l-a costat probabil şi ochii din cap!

- Nici măcar n-am remarcat! am exclamat. Pentru că semnele exterioare ale bogăţiei mă lasă rece...Sabine a luat un aer important.

- Jean-Pierre are o avere importantă...

- Cu atât mai bine pentru el! am declarat Poate îi vom putea creşte preţul pensiunii.

Sabine s-a încordat, furioasă.

- Să nu încerci...

Să nu încerci să-l faci să plece!

- Să plece?

Din nou râsul Ghislainei răsună îngrijorător.

- Să plece departe de Sabine a sa adorată? Cine şi-ar putea imagina un asemenea lucru? Sunt convinsă că va rămâne chiar dacă mătuşa Louise i-ar dubla nota

Mama s-a încruntat.

- Nu-mi place conversaţia asta, a murmurat. Ghislaine izbucni iar în râs şi m-am simţit stânjenită.

S-a făcut linişte. Furtuna părea că-şi dublase violenţa...

^

In noaptea aceea n-am putut reuşi să adorm, atât de dezlănţuită era furtuna. Castelul roz trosnea peste tot... Jgheaburile scârţâiau, obloanele trosneau. Din parc se făcea auzit vuietul sinistru al vântului. Valurile loveau neobosite stâncile.

M-am ridicat, m-am înfăşurat în capot şi m-am dus să-mi sprijin fruntea de geam. Acum ningea şi zăpada părea că se prinsese pe stânci.. Totul era alb, cu excepţia valurilor, care vuiau.

Deodată s-a bătut la uşa mea. M-am încruntat, oare am auzit bine?

M-am dus să deschid şi l-am văzut cu stupoare pe Jean-Pierre în prag.

- Jean-Pierre! am exclamat. Ce s-a întâmplat?

- Lasă-mă să intru, Anne...

Era în pijama şi purta un halat din mătase

grea,
purpurie. In mod reflex am lăsat uşa deschisă; Jean-Pierre a pătruns în încăpere şi a închis-o după el.

- Ce s-a întâmplat? am repetat. Este cineva bolnav?

A scuturat din cap.

- Nu, nu chiar. Dar sunt neliniştit, Anne... Iţi aminteşti cum vorbea în seara asta Ghislaine despre moarte?

Am dat din cap afirmativ.

- Ei bine, adineaori am întâlnit-o pe un culoar şi ştii ce m-a întrebat? "Cât timp îţi trebuie ca să mori înecat"?

M-am încruntat.

- Bineînţeles, am încercat să iau asta în glumă, a continuat Jean-Pierre. I-am spus că nu ştiu, deoarece n-am încercat niciodată, dar toată această poveste nu este... foarte sănătoasă!

S-a apropiat de mine.

- Nu-mi place asta, Anne! Nu-mi place

deloc... Ghislaine este o tânără fată nefericită, care încearcă să mă atragă în plasă, dar Dumnezeu ştie că-şi pierde timpul!

- Serios?

A

- Evident! a exclamat. Imi pare rău că par brutal, Anne, dar sunt incapabil s-o consider pe sărmana Ghislaine ca pe o femeie adevărată...

- Si apoi, o ai pe Sabine! am exclamat.

S-a apropiat şi mai mult şi m-a luat în braţe.

- Anne ştii perfect de ce am revenit aici! Sabine nu reprezintă nimic pentru mine, absolut nimic. Pentru tine sunt la Grand Hotel de la Castel! Ai bănuit asta, eşti departe de a fi proastă!

- Poate nu! am murmurat. Totuşi, consider inutil să-i frângem inima Sabinei.

- Oh, vai! a exclamat îmbrăţişându-mă. Inimi frânte... Draga mea Anne, nu mai suntem în epoca inimilor sfărâmate! Romantismul a trecut!

M-a îmbrăţişat brusc şi s-a aplecat să mă sărute. Buzele lui tocmai le atinseseră pe ale mele, când un zgomot teribil a făcut să tremure castelul din temelii...

Jean-Pierre mi-a dar drumul brusc şi a ieşit în fugă... L-am urmat... Alte uşi se deschiseră şi apărură capete uluite. Vântul îşi sporise violenţa...

"Măcar de nu l-ar fi văzut nimeni pe Jean-Pierre ieşind din camera mea!", m-am rugat în şoaptă.

Toată lumea a început să vorbească şi să strige în acelaşi timp. Domnul Brevin, în pijama de culoarea mărului verde, traversa holul în fugă, ca şi când era urmărit... Doamna Maillard, cu bigudiuri,

A . A A . . | A l w . .

îşi împreunase mâinile murmurând rugăciuni.

Mama a coborât şi a deschis uşa. M-am dus lângă ea. Un vânt îngrozitor s-a năpustit în hol, dar nu ne-am sinchisit. Am privit ulmul mare care căzuse pe alee, ratând doar cu un metru acoperişul castelului...

Capitolul 11

A doua zi dimineaţă, furtuna se domolise. Marea era de un cenuşiu neliniştitor, dar valurile care în ajun porniseră la asaltul stâncilor, dispăruseră.

Mama a încercat să împrumute un tractor pentru a îndepărta ulmul mare, dar toţi vecinii avuseseră de asemenea de suferit în urma furtunii şi erau depăşiţi de probleme.

Numeroşi arbori fuseseră scoşi din rădăcini, o macara se prăbuşise peste o casă şi acoperişul unei mici ferme fusese luat. Pagubele erau considerabile în toată regiunea.

In ajun, în timp ce rămăsesem toţi privind arborele mare care fusese gata să distrugă aripa stângă a castelului, Jean-Pierre îmi spusese că mă va conduce a doua zi la birou...

Din păcate, era imposibil, deoarece maşina era în garaj şi ramurile ulmului barau aleea...

- Mă pot descurca, l-am asigurat. Furtuna a trecut şi-mi pot lua bicicleta...

Un strat de patru sau cinci centimetri de zăpadă acoperise drumul, dar trecuseră deja maşini şi am fost atentă să urmez urmele lăsate de pneuri: am rulat astfel fără prea multă greutate.

Am ajuns la birou de-abia cu un sfert de oră întârziere. Bernard Leger mi-a venit în întâmpinare.

- Anne, am fost teribil de îngrijorat! N-am putut obţine la telefon Grand Hotel de la Castel... Se pare că linia voastră este deranjată! Si maşina mea a refuzat să pornească: am vrut să vin să te iau!

- De ce?

- Pentru că eram teribil de îngrijorat! a repetat. Oare n-ai să înţelegi niciodată că te iubesc, Anne?

- Haide, nu dramatiza, Bernard. Nu mă iubeşti deloc şi dacă vrei să mă iei de soţie este pentru că ai nevoie de cineva pentru a-ţi călca nişte cămăşi şi a-ţi pregăti masa...

De-abia am terminat de spus acest vorbe,

şi m-am simţit ruşinată. Oare eu am fost aceea care am spus acele lucruri atât de neplăcute? Parcă o auzeam pe Ghislaine...

- Cât eşti de rea, Anne... a murmurat Bernard.

A dispărut, lăsându-mă în uşă, stânjenită. Cizmele vechi luaseră apă şi-mi era frig la picioare. Brusc, m-am simţit foarte nefericită.

De ce oare se înverşuna acest bărbat să ne piardă? Dacă n-ar fi existat în el acea duplicitate, cum aş vrut să-mi pun capul pe pieptul său, să închid ochii şi să-mi spun că am ajuns în sfârşit la liman...

Am oftat îndelung.

- Viaţa este prost făcută, am spus în şoaptă. M-am alăturat lui Mireille care m-a obligat să-mi
scot cizmele şi să-mi pun picioarele pe un radiator suplimentar.

- Ce furtună! a exclamat. Am vrut să-ţi telefonez dimineaţă, dar n-am avut ton... Liniile telefonice trebuie să fie într-un hal...

- Da, se pare că sunt deranjate, am spus cu un aer absent. De ce ai vrut să-mi telefonezi?

- Pentru că nu eram sigură că vei putea ajunge la lucru, dată fiind starea drumurilor! Si voiam să-ţi spun că a fost în corespondenţă o scrisoare de la domnul Santenay...

Vrei s-o citeşti?

Mi-a întins o foaie velină, luxoasă, pe care erau gravate numele şi adresa investitorului parizian... Domnişoara Fischer dactilografiase într-o manieră atât de perfectă, încât s-ar fi putut crede că era imprimată.

"Mulţumesc, dragă domnule Leger, pentru acele informaţii. Se pare că acum ei sunt într-adevăr într-o situaţie disperată. Aţi făcut o treabă excelentă şi sper să vă văd curând"...

- Inţelegi ce vrea să spună asta? a întrebat Mireille.

- Foarte bine, din păcate...

Imi venea să plâng, constatând că nu mă înşelasem bănuindu-l pe Bernard Leger.

- Crezi că... începu Mireille.

Am întrerupt-o.

- Iartă-mă, dar nu doresc să vorbesc despre asta acum. Mă îmbolnăveşte...

In acea clipă am observat că mama uitase să-mi pregătească o masă rece, ca în zilele precedente. De când lucram cu normă întreagă, mâncam rapid pe un colţ al biroului meu, în timp ce Mireille se ducea să prânzească la micul restaurant din colţul străzii.

- Ei bine, vei veni cu mine la restaurant, a declarat aceasta. Nu este nevoie să faci nazuri pentru o masă!

- Restaurantul este scump!

- Acolo? izbucni Mireille cu râs zgomotos. Vrei să râzi?

Meniul era într-adevăr foarte abordabil, dar mâncarea care ne-a fost servită nu se putea compara cu felurile suculente de mâncare pe care le pregătea mama de obicei.

- Oare cum pot găti într-o manieră atât de

infectă? m-am mirat strâmbându-mă în faţa salatei de cartofi care însoţea o sardea în ulei.

Cartofii erau puţin fierţi şi stătuseră probabil mult timp în frigider, deoarece erau acoperiţi de o peliculă întărită...

- Eşti foarte dificilă! m-a ironizat Mireille, care-şi mânca porţia cu poftă.

Acest aperitiv jalnic a fost urmat de un biftec îngrozitor de tare, subţire ca o pingea şi prea ars...

- De nemâncat! am declarat, împingând farfuria.

Chelneriţa aşează în faţa mea un bol cu salată.

- Ce vreme urâtă! a exclamat. Probabil aţi petrecut o noapte neplăcută acolo sus, la castelul roz...

Am privit-o surprinsă.

- De unde ştiţi unde locuiesc?

N-o cunoşteam şi m-am mirat că m-a putut identifica. Mi-a adresat un zâmbet.

- Stiu bine că locuiţi la castel... In landă, în

apropiere de locul unde va fi curând o carieră de piatră...

- O carieră?

Am tresărit si m-am simţit pălind.

- Cine v-a vorbit despre asta? am întrebat brusc.

Chelneriţa s-a încruntat.

- Trebuie să fi fost cumnata mea... A aflat de la verişoara mea.

- Si ea de unde stie?

A părut enervată.

- Este greu de spus... Stiţi, zvonurile care circulă se aud cam din toate părţile, în acelaşi timp.

S-a îndepărtat şi am privit-o pe Mireille care rămăsese tăcută.

- înţeleg... Povestea asta nu poate fi fără fundament! Există un dedesubt adevărat...

Mireille s-a mulţumit să scuture din cap. Părea preocupată şi evita să continue conversaţia pe acest subiect.

Când am părăsit în acea seară biroul, am

remarcat că în faţa agenţiei era parcată o maşină. Nu i-am dat prea mare atenţie, dar când portiera s-a deschis şi Jean-Pierre Verbier a apărut cu un zâmbet larg pe buze, m-am simţit imediat în cea mai bună dispoziţie...

- Aşadar, asta este noua ta maşină? am întrebat.

- Am venit să te iau, Anne. Aleea a putut fi eliberată.

A deschis portiera din partea pasagerului. In acea clipă, maşina lungă alui Bernard Leger a parcat alături de noi.

- Anne, am sperat să ajung mai devreme, dar am întârziat!

- Ai să-mi dai de lucru? am întrebat cu îngrijorare.

Am aruncat o privire la ceas.

- Este trecut de ora şase!

- Nu este vorba de lucru. Mi-ar fi plăcut să te invit la cină, apoi să te conduc acasă...

I-a aruncat o privire lui Jean-Pierre, care i-

a adresat un zâmbet ironic.

- Aş putea să te las cel puţin la grilaj, a continuat Bernard, deoarece se pare că un copac s-a prăbuşit în faţa castelului şi că maşinile nu mai pot trece...

- Ulmul cel mare a fost tras într-o parte, a explicat Jean-Pierre.

Am putut împrumuta un tractor şi s-a făcut o treabă bună cu ajutorul tatălui Annei şi al domnului Brevin... Iată cum am reuşit să scot maşina din garaj!

S-a instalat la volan.

A

- îmi pare rău pentru dumneata, dragul meu! a exclamat sarcastic, adresându-i-se lui Bernard. Nu ai noroc, am sosit primul pentru a răpi prinţesa!

Bernard îşi încleştă maxilarele.

- Anne, a insistat, te-aş putea duce înapoi la castel, dacă accepţi să cinezi cu mine...

- Prea târziu! a răspuns Jean-Pierre în locul meu.

Facem o mică petrecere în această seară la

Grand Hotel de la castel.

Poate ar fi trebuit să-l invit pe Bernard Leger, aşa cum îmi sugerase recent mama? Am rămas mută... Acest gen de bătălie verbală pe care o dădeau aceşti doi bărbaţi în legătură cu mine mă stânjenea...

Bernard mi-a aruncat o privire. Evident, se aştepta să spun ceva, dar m-am mulţumit să mă întorc spre Jean-Pierre.

- O mică petrecere? Pentru ce motiv?

- Pentru a-i mulţumi marelui ulm că a cruţat castelul...

Am scăpat uşor, crede-mă...

S-a întors spre Bernard.

- Ne-a fost foarte frică noaptea trecută! Cel puţin Anne şi cele două verişoare ale sale... Din fericire, am fost acolo pentru a le apăra!

- Sunt sigur de asta! a exclamat tăios Bernard Leger îndreptându-se spre maşină. Mi te imaginez perfect în rolul de brav cavaler, apărător al gingaşelor tinere fete.

N-a adăugat nici un cuvânt de adio şi a demarat în trombă, fără să-mi adreseze măcar o privire.

- Mi-am făcut rivalul să muşte pământul! a declarat Jean-Pierre pe un ton bombastic.

Am izbucnit în râs şi m-am simţit foarte jenată. Ne comportam într-un mod incalificabil şi îmi era ruşine.

Bernard Leger era patronul meu, chiar dacă maşinaţiile sale ascunse însemnau ruina familiei mele...

Â

în timp ce rulam spre castel, am văzut în ce măsură distrusese furtuna regiunea. Ramuri rupte zăceau peste tot, barierele fuseseră rupte şi mai multe adăposturi pentru animale fuseseră smulse complet.

Zăpada nu părea că vrea să se topească şi, pe alocuri, drumul era periculos de alunecos.

- Rareori am văzut regiunea noastră în asemenea hal, am remarcat. Priveşte, Jean-Pierre! Dar, priveşte...

- Nu te privesc decât pe tine, Anne, a spus

încet.

Mi-am pus mâna pe braţul său.

- Opreşte o clipă, Jean-Pierre. Am să-ţi spun ceva.

A ascultat şi m-a îmbrăţişat. Evident, pentru el, cererea nu avea decât o singură semnificaţie: un sărut!

L-am respins.

- Nu, Jean-Pierre... Am să-ţi vorbesc! Este serios... Foarte serios!

S-a lăsat pe spate pe scaunul său, cu un oftat uşor.

- Te ascult, Anne! Dar lasă-mă să-ţi spun că avem ceva mult mai bun de făcut decât să discutăm!

Mi-am încrucişat braţele.

- Mai întâi, Jean-Pierre, aş vrea să ştiu de ce eşti aici...

- Aici? Pe marginea drumului? Ei bine, din cauza ta!

L-am întrerupt cu nerăbdare.

- Nu, nu aici! Aş vrea să ştiu de ce ai venit la Grand Hotel de la Castel prima dată şi de ce te-ai întors. {tiu că te interesezi de flora şi de fauna din regiune, dar sărmanele noastre plante n-au o înfăţişare prea mândră sub

zăpadă. în consecinţă, presupun că ai alt motiv...

- Bravo, Anne! Meriţi un zece plus! Draga mea, doreşti să cunoşti tot adevărul, nimic altceva decât adevărul?

Ei bine, iată... Facă cercetări despre floră şi faună, dar în paralel sunt romancier. Când am întâlnit-o pe Sabine pe Coasta de Azur, personalitatea sa destul de ciudată m-a interesat. Am ieşit cu ea de câteva ori din simplă curiozitate...

- N-a fost prea drăguţ! am exclamat puţin şocată. Nu-mi place prea mult Sabine, dar nu-mi place ca un străin să-şi bată joc de unul dintre membrii familiei...

Jean-Pierre a făcut un gest din mână părând să însemne că asta nu avea nici o importanţă.

- Sabine mi-a vorbit în mod firesc despre Grand Hotel de la Castel şi, dat fiind că aveam nevoie să mă instalez într-un loc liniştit şi ieftin pentru a scrie, am venit aici!

- Dar de ce, după ce ai plecat definitiv - cel puţin aşa credeam - de ce te-ai întors?

Mi-a zâmbit ciudat.

- Aveam nevoie de material... de material uman pentru a-mi termina romanul pe care-l începusem. Viaţa pe care o duc Sabine şi sora sa în acest castel mare aproape în paragină mi se pare atât de incredibilă...

Am tresărit.

- Nu ţi-e ruşine? am exclamat îngrozită. Iată aşadar explicaţia prezenţei tale în casă! Eşti ca un entomolog, iar noi sunt insecte ale căror reacţii le studiezi?

- Anne, a protestat. {tiu că n-am acţionat foarte bine... Dar totul a devenit altfel când te-am cunoscut şi când m-am îndrăgostit de tine!

- {i cartea aceea, este gata?

- Da. Editorul a apreciat-o şi mi-a dat un avans...

Am ricanat.

- Pe care l-ai folosit pentru a-ţi cumpăra o maşină nouă!

S-a aplecat spre mine.

- Te iubesc, Anne! îţi jur că te iubesc... Doresc să fii soţia mea!

- {i Sabine?

A ridicat din umeri.

- Sabine a căutat ceea ce i s-a întâmplat!

Am încercat să mă eliberez pentru a deschide portiera şi a fugi peste câmp. Dar mă ţinea solid...

- Nu fi ridicolă, Anne! Va începe să ningă iar...

Iţi promit că te voi conduce fără să mai încerc să te ating!

Avea dreptate. Fulgi de zăpadă se striveau de parbriz. Jean-Pierre a pornit maşina şi ne-am întors la Castelul roz în tăcere.

Zilele care au urmat, am avut impresia că trăiesc un vis urât. Jean-Pierre mă evita vizibil... Nu ne-am mai întâlnit decât în clipele de odihnă si de-abia ne-am adresat câte o vorbă! După cină a plecat cu masina spre o

destinaţie necunoscută. Sabine părea mistuită de îngrijorare, deoarece îsi imagina că s-a dus să întâlnească o altă fată. Doamna Travere, femeia care o ajuta pe mama la bucătărie şi uneori la servit îi spuse că-l zărise într-o zi într-o cafenea din Saint-Guillier în compania unui necunoscut şi, plecând de la această întâmplare, Sabine construia întâmplări extravagante.

- Draga mea Sabine, i-a spus tata într-o seară, dacă doamna Travere l-a zărit cu un alt bărbat, nu este grav! Greşeşti că te nelinişteşti degeaba...

Când Jean-Pierre era acasă, se arăta foarte atent şi în acea clipă verişoara mea îşi uita toate temerile, întorcând spre el o faşă radioasă, plină de speranţă.

Acum, când cunoşteam secretul prezenţei sale la castel, toată această comedie îmi făcea greaţă.

Lucrurile nu mergeau bine la hotel şi deloc mai bine la Agenţia de pe Coastă. Bernard

Leger era glacial, iar politeţea sa rece mă înspăimânta... Dar ştiam că eram întru totul răspunzătoare de această nouă atitudine... Niciodată numele donmului Santenay nu fusese menţionat în birou, iar Mireille, care defăcea corespondenţa, îmi semnalase că acesta nu mai scrisese.

Crăciunul se apropia cu paşi mari. Vitrinele din Saint-Guillier erau împodobite cu vâsc, ilex sau decoraţii strălucitoare. Mireille a cumpărat un pom de Crăciun în miniatură, cu ramurile pudrate cu alb, pe care l-a instalat într-un loc bun, pe biroul său.

- Ne va aduce fericire! a declarat.

- Am mare nevoie... am murmurat.

Dar bradul lui Mireille mi-a adus mai degrabă nenorocire...

In acea seară, când de-abia m-am întors la castel, a sunat telefonul. Eram foarte aproape de aparat, care se afla în hol şi am răspuns fără măcar să-mi scot mantoul.

- Alo?

- Aş putea să vorbesc cu domnul Bergeron, vă rog?

Era o voce de femeie. O voce clară cu un accent uşor snob...

Mi s-a părut că o recunosc pe domnişoara Fischer, secretara domnului Santenay, care afecta, vorbind preţios.

- Care domn Bergeron? am întrebat. Robert Bergeron, tatăl meu? Sau domnul Bergeron senior, bunicul?

- Domnul Bergeron senior, vă rog.

- Nu închideţi, mă duc să-l anunţ...

Am urcat scara şi am bătut la uşa camerei bunicului. Acesta nu era aşezat în faţa ferestrei ca de obicei, ci era pe jumătate aţipit lângă şemineu, unde jucau vioaie flăcările unui foc mare. Tăiasem în bucăţi ulmul doborât de furtună şi aveam o mare rezervă de lemne de ars.

- Eşti chemat la telefon, bunicule.

- Nu mă plictisi cu asta, Anne. Sunt gripat. Ia tu mesajul, dacă există unul...

Am coborât şi am luat iar receptorul.

- îmi pare rău, bunicul este suferind şi mi-a cerut să primesc eu mesajul...

- Vreau să-i vorbesc personal! Este foarte important...

Cu un oftat iritat, am urcat din nou scara.

- Trebuie să răspunzi, bunicule. Se pare că este de cea mai mare importanţă!

Oare de ce făcea atâtea mofturi, când avea un aparat pe palier? Totuşi nu reprezenta un efort enorm să se deplaseze câţiva metri!

Bombănind, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre palier.

- Da, da... Ce s-a întâmplat? a mormăit. Nu mă simt bine deloc... Nu vreau să fiu plictisit la telefon! De ce nu i-aţi spus ce vreţi nepoatei mele?

A roşit brusc şi s-a lăsat să cadă pe pervazul celei mai apropiate ferestre.

- Ce spuneţi? a strigat.

Incet, am coborât iar în hol şi am luat receptorul. N-aveam obiceiul să ascult la uşi,

dar trebuia să ştiu ce se întâmpla...

Conversaţia continua între bunicul şi acea femeie care nu se prezentase dar care, eram convinsă, era chiar domnişoara Fischer: aş fi recunoscut acea voce studiată şi arogantă dintr-o mie!

- Când acea carieră va funcţiona din plin atât de aproape de hotelul dumneavoastră, nu veţi mai putea rezista, domnule... Ar trebui să vindeţi atâta timp cât mai este posibil!

Bunicul a început să înjure.

- N-are rost să vorbiţi astfel! l-a întrerupt intelocutoarea sa cu o voce tăioasă. M-am făcut interpreta persoanelor care m-au angajat şi care sunt gata să vă ofere o sumă frumoasă dacă le vindeţi castelul şi pământurile care-l înconjoară...

Bunicul o înjură din nou.

- {i ce veţi face? a strigat brusc.

- Vom demola castelul, firește, a declarat femeia ca şi când era vorba doar de o evidenţă. Dar avem nevoie de teren pentru a construi locuinţe rezervate muncitorilor...

- Să-mi distrugeţi casa! a exclamat bunicul. Sunteţi nebuni, complet nebuni! Este vorba despre o locuinţă istorică...

Dacă Artele Frumoase ne interzic să radem castelul, îl vom transforma în birouri... Nu este o problemă...

Â

în tot cazul, pământul este ceea ce ne interesează, doamnule Bergeron şi suntem gata să plătim un preţ bun. Un preţ foarte

bun...

- Cât? a întrebat bunicul.

Femeia a spus o cifră care mi-a smuls o exclamaţie. Cu suma aceasta aveam cu ce să trăim în lux timp de mulţi ani...

- Domnule Bergeron! Sunteţi singur? a întrebat vocea de la celălalt capăt al firului.

- Evident.

A

- în acest caz, cineva ne ascultă pe un alt aparat! Am auzit un declic acum câteva minute, iar acum o exclamaţie...

- V-am spus că nu este nimeni! a tunat şi a fulgerat bunicul. {i dacă aţi auzit o exclamaţie, eram eu, bineînţeles! Dacă oferta mizerabilă pe care tocmai mi-aţi făcut-o credeţi că este corespunzătoare valorii acestei proprietăţi!

- Nu sunteţi rezonabil, domnule Bergeron.

- {i dumneavoastră începeţi să mă scoateţi din sărite!

- Când va funcţiona cariera, nu veţi mai avea nici un client în hotel! Ar trebui să vă

gândiţi la asta...

Cu aceste cuvinte ameninţătoare, a închis şi am închis şi eu, întorcându-mă în camera bunicului.

- Unde ai fost? a ţipat acesta.

Am luat un aer nevinovat.

- Am fost să-mi scot mantoul.

S-a aşezat greoi în fotoliul său favorit. Obrajii îi erau acoperiţi cu pete vinete, ochii foarte strălucitori şi respiraţia scurtă, sacadată...

- Ei bine, am întrebat pe un ton degajat. Cine ţi-a telefonat? Una dintre numeroasele tale iubite?

A ridicat din umeri.

- Este un fel de nebună care voia să cumpere Castelul roz!

- Oh! am exclamat. De ce?

- Se pare că acea carieră va funcţiona curând... Vor să pună casa la pământ!

- Cât ţi-a propus?

- O pomană! Doar pomană... Dacă vor

crede că mă hotărăsc speriindu-mă...

M-am apropiat de el.

- Bunicule, când maşinile vor extrage piatra, aici va fi un zgomot greu de suportat şi vom fi invadaţi de praf. Toţi clienţii ne vor evita şi ce se va întâmpla
cu noi fără bani? Inţelegi ce se poate întâmpla?

- Să nu-mi vorbeşti pe tonul ăsta, Anne! Nu tu îmi vei dicta cum să mă comport! Oare nu poţi lua exemplu de la verişoarele tale şi să devii o tânără calmă şi bine crescută?

Am râs amar.

- Am picioarele pe pământ! am declarat tăios. Ştii oare de ce mă duc să lucrez la Saint-Guillier? Pentru a aduce bani cu care să ţinem acest castel... Dacă vrei părerea mea, bunicule, vinde Castelul roz! Şi lasă-ne să trăim liniştiţi...

S-a ridicat cu greu.

- Ieşi de aici! a strigat. Ieşi de aici! Casa asta îmi aparţine şi voi rămâne aici, chiar

dacă trebuie să construiască o carieră sub ferestrele mele! Ieşi de aici!

N-am insistat şi am plecat în fugă.

A

începând din acea zi, au existat numeroase apeluri telefonice de la misterioasa femeie. De fiecare dată când răspundeam, recunoşteam vocea domniţoarei Fischer... Mi s-a întâmplat să ascult şi astfel mi-am dat seama că mărise oferta iniţială!

Cu două zile înainte de Crăciun, apelurile au încetat.

***

A

In seara de 24 decembrie, Bernard Leger s-a oprit în birou la ora închiderii.

M-a privit cu o expresie destul de ciudată.

A

încerca oare să-mi ceară iertare pentru tot răul pe care-l făcuse familiei mele? Sau se aştepta să-i mulţumesc că încerca să ne scape de povara care o reprezenta castelul?

Chipul i s-a înăsprit când, după ce a ieşit cu mine, a zărit maşina lui Jean-Pierre parcată în faţa agenţiei.

I-am făcut un semn cu mâna.

- La revedere... Si Crăciun fericit! am spus repede.

Jean-Pierre a deschis portiera.

- Vino, Anne.

Trebuie să-ţi vorbesc. Să mergem să ne instalăm într-o cafenea mică şi liniştită...

Puţin mai târziu, în timp ce stăteam unul lângă lângă altul în încăperea din spate a unuia dintre barurile din piaţă, Jean-Pierre s-a întors spre mine.

- Anne nu mai vreau să trăiesc fără tine! Vei accepta să vii cu mine la Paris după Crăciun?

Mi-am aţintit cu mirare privirea asupra sa.

- Dar... Am munca mea, trebuie s-o ajutat pe mama si... ei bine, nu pot pleca!

A dat din cap.

- Este ultimul tău cuvânt? Aşadar, nu mă iubeşti, Anne?

- Nu, Jean-Pierre şi nici nu doresc să mă căsătoresc cu tine.

- N-am vorbit niciodată de căsătorie! a remarcat.

Am ridicat ochii spre el.

- Este exact...

Brusc, am simţit dorinţa să râd.

- Haide să plecăm Jean-Pierre! am făcut bine dispusă, după ce mi-am băut paharul. Nu mai avem nimic să ne spunem.

- Adevărat?

Am izbucnit amândoi în râs.

- N-ai fost niciodată îndrăgostit de mine! am exclamat

N-a răspuns. Dar privirea strălucitoare a rămas aţintită asupra mea şi m-am simţit încurcată.

Capitolul 12

Am petrecut un Crăciun excelent. Mama reuşise nişte performanţe şi cei patru clienţi ai noştri erau încântaţi. Mama mi-a propus să-l invit pe Bernard Leger, dar am pretins că era plecat cu ocazia sărbătorilor. I-aş fi cerut cu plăcere lui Mireille să vină, dar plecase la Paris la nişte prieteni.

Jean-Pierre se comporta firesc şi cu bună dispoziţie. Părea să cheltuiască foarte mulţi bani. Bonusul pe care-l primise pentru a scrie povestea Sabinei şi a Ghislainei trebuie să fi fost foarte important!

Va pleca probabil după sărbători şi va fi mai bine... Chiar dacă nu-l iubeam, găseam destul de jenant să-l văd în fiecare clipă, cu atât mai mult cu cât mă privea mereu cu un aer plin de subînţeles...

Nu, nu-l iubeam. Iar dacă mă gândeam bine, trebuia să admit că Bernard Leger mă atrăgea mult mai mult... Dar Bernard Leger era un trădător şi nu-i voi ierta niciodată modul perfid în care acţionase...

Când m-am întors la Agenţia de pe Coastă după Crăciun, am aflat că Bernard Leger se afla la Paris şi că Mireille a trebuit să-şi întârzie întoarcerea, deoarece era gripată. Era atât de mult de lucru, încât domnul Raguenon şi cu mine de-abia aveam timp să respirăm... Săptămâna a trecut ca fulgerul şi când m-am întors acasă în seara de 31 decembrie, mă simţeam epuizată.

Cai patru oaspeţi ai noştri - domnişoara Salles, domnul Brevin şi cei doi Maillard -

hotărâseră să se ocupe de cină. Comandaseră o excelentă cină rece pe care toţi o apreciam foarte mult, mai ales mama care, măcar o dată, nu avea de gătit!

După cină, în timp ce eram toţi adunaţi în salonul mare, domnul Brevin se duse la fereastră.

- Dar ninge! a exclamat surprins.

A

In cursul după-amiezii timpul se răcise, dar nimeni nu se gândise că zăpada va veni din nou să ne izoleze!

- Oh, nu! a exclamat doamna Maillard. Nu o altă furtună.

De-abia termină de vorbit, că începu să bată vântul. Mama s-a încruntat şi s-a înfiorat.

- Doriţi ceaiul domneavoastră cu verbină, doamnă Maillard? a întrebat-o pe bătrâna noastră pensionară.

- Cu plăcere.

Mama s-a ridicat, dar Sabine a oprit-o.

- Nu te mişca, mătuşă Louise. Mă ocup eu

de asta...

Era atât de rar ca Sabine să se hotărască să facă ceva din proprie iniţiativă, încât toţi am schimbat priviri surprinse.

- Mi se pare că am auzit căzând ceva acolo... a spus brusc Jean-Pierre. Vii să vedem, Anne?

Nu auzisem nimic, dar l-am urmat totuşi în seră,

A w A 1 .ww. A

o încăpere în stare de semiparasire, în care creşteau câteva plante pe care le stropean când ne aduceam aminte. Vântul sufla prin câteva geamuri sparte.

- Ai visat! Si chiar dacă s-ar fi spart un ghiveci de flori, nu este prea grav! am exclamat.

Jean-Pierre n-a răspuns şi m-a îmbrăţişat cu pasiune. Am încercat să-l resping.

- Nu, Jean-Pierre... Nu, lasă-mă, te rog...

Brusc s-a deschis uşa şi şi-a făcut apariţia Ghislaine în fotoliul său rulant.

- Ia te uită, ia te uită...

Si-a învârtit cu ostilitate fotoliul.

- Vă las... N-aş vrea să vă deranjez.

A dispărut ricanând şi m-am eliberat din îmbrăţişarea lui Jean-Pierre.

- Este îngrozitor! am exclamat.

- Nu dramatiza, Anne, nu este cazul.

Am strâns buzele.

- Nu îndrăznesc să-mi imaginez ce este în stare Ghislaine să povestească... am murmurat.

Uneori este atât de răutăcioasă!

M-am dus în camera mea şi, aruncându-mă pe pat, am început să plâng.

Aş fi vrut să nu-l mai văd niciodată în viaţa mea pe Jean-Pierre! Si doream enorm să mă destăinui cuiva... Mamei? N-aş putea s-o necăjesc cu problemele mele într-o seară ca asta!

"Măcar dacă i-aş putea vorbi lui Bernard!" am oftat. Din păcate, era la Paris, pe cale să pună pe picioare planul unei cariere, în

compania domnului Santenay...

M-am aşezat brusc pe pat şi mi-am şters ochii.

Oare îl judecasem greşit pe Bernard? Imi propusese să mă ia de soţie, dar fusese serios sau îşi bătuse joc de mine?

Capul mi se învârtea. Băusem puţin mai mult decât de obicei, pentru a sărbători apropierea noului an şi, după toate aparenţele, nu suportam bine alcoolul...

Brusc, parcă în vis, m-am auzit strigată. Era vocea Ghislainei.

- Anne! Anne! Vino repede!

Poate îşi prinsese fotoliul rulant şi nu reuşea să se elibereze. I se întâmpla uneori.

Era jos, lângă scară, şi faţa îi reflecta o spaimă de nedescris.

- Ce s-a întâmplat?

In salonul aflat foarte aproape, cineva tocmai pusese un disc cu tangouri şi doamna Maillard încerca să-l convingă pe tata s-o

invite la dans.

- Sabine! a hohotit Ghislaine. I-am spus că v-am văzut pe tine şi pe Jean-Pierre unul în braţele celuilalt! A făcut o scenă teribilă şi apoi a plecat!

Am strâns pumnii.

- Ghislaine, cum ai putut face asta? Eşti o... viperă! Unde este Sabine? Voi încerca s-o aduc înapoi şi să-i explic pentru a reveni la realitate!

Ghislaine izbucni într-un plâns convulsiv.

- A plecat afară!

Am alergat la uşă. Vântul încetase. Un strat subţire de zăpadă acoperea stâncile şi luna revărsa asupra peisajului o lumină stranie.

N-o vedeam pe Sabine...

Dar brusc, am auzit un urlet înspăimântător.

Venea dinspre cărarea îngustă care ducea la faleză...

Sabine gemea în jos pe cărare. M-am aplecat cu precauţie, cu inima bătând puternic, temându-mă de ceea ce voi vedea...

Verişoara mea era ghemuită pe o platformă strâmtă care forma un ieşind din stânci. Numeam acel loc "stânca pescăruţilor", deoarece păsările de mare aveau obiceiul să se adune acolo înainte de a plonja în valurile care vuiau câţiva metri mai jos.

Un arbust găsise destul pământ pentru a creşte pe malul acestei platforme şi cu siguranţă el o oprise pe Sabine din cădere... Zăcea pe piatră gemând, ca o păpuşă spartă şi picioarele îi formau un unghi ciudat.

Brusc, am auzit în spatele meu un scârţâit de roţi. Ghislaine sosea plângând.

Cărarea era atât de alunecoasă, încât m-a cuprins panica: şi dacă Ghislaine îşi pierdea echilibrul?

- Ghislaine! am exclamat. Ce faci aici? Poţi să cazi... Fă stânga-mprejur, te implor!

Faţa îi era deformată de teamă.

- Anne! a gemut, nu vroiam să-i fac rău...

Â

Işi ascunsese ochii sub mâinile care tremurau.

- Este... moartă, nu-i aşa?

- Nu. Este chiar dedesubt, pe "stânca pescăruşilor"... Dar probabil şi-a rupt picioarele!

Am prins încheietura subţire a mâinii Ghislainei între degetele mele îngheţate.

- Voi încerca să ajung la ea! Căci dacă îşi pierde cunoştinţa, s-ar putea să alunece şi să cadă în mare...

I-am întors rapid fotoliul rulant.

Â

- Intoarce-te în casă! am ordonat. Anunţă pe toată lumea, mama, Jean-Pierre, tata... Toată lumea! Trebuie anunţaţi pompierii pentru a reuşi s-o scoatem de acolo! Trebuie de asemenea o ambulanţă... Pot conta pe tine, Ghislaine?

Si-a ridicat faţa spre mine şi am văzut-o pe

fetiţa de odinioară... Fetiţa agilă pe care boala o imobilizase brusc.

- Mă voi vindeca, nu-i aşa mătuşă Louise? întreba fără încetare.

Iar mama, pentru a o încuraja, repeta:

- Desigur, draga mea... Desigur, mica mea Ghislaine, te vei vindeca!

Ghislaine a rămas infirmă... Trebuia oare să te miri că era atât de tristă şi de crudă?

- Grăbeşte-te, Ghislaine! am murmurat împingând uşor fotoliul pentru ca să plece mai repede.

Apoi am îngenuncheat pe marginea cărării. Sabine nu se mişcase...

- Sabine! am strigat. Sabine, voi veni să te iau! Nu te mişca, mai ales să nu te mişti!

- Alunec... a strigat aceasta cu o voce îngrozită. Alunec...

Si nu mă pot ţine!

Era la marginea platformei.

- Nu mai am putere! a murmurat.

Trebuia să cobor eu însămi pentru a o menţine pe acel cuib de vulturi, până la sosirea salvatorilor...

Mă simţeam puţin răspunzătoare pentru această dramă... Si, indirect, eram, deoarece din cauza lui Jean-Pierre şi a mea se aruncase Sabine de sus de pe faleză!

Da, trebuia să cobor până la ea...

"Este imposibil!", mi-am spus în sinea maea. Si chiar în acea clipă, am văzut chipul unui băieţel căruia i-am spus asta cu câţiva ani înainte. Venise la Grand Hotel de la Castel să petreacă în compania părinţilor câteva săptămâni şi mingea îi căzuse pe platforma stâncoasă...

Voia din toate puterile să se ducă s-o recupereze.

- Este imposibil! îi spusesem.

A

Il prinsesem de braţ pentru a-l împiedica să facă acea coborâre, dar se eliberase râzând.

- Un joc! a exclamat. Este un fel de scară

acolo...

Si, ajutându-se de mâini şi de picioare în acelaşi
timp, coborâse cu agilitate de-a lungul peretelui
stâncii, fără să înceteze să-mi arunce priviri ironice.

- Un joc... Un joc... repetase tachinându-mă.
^

Il uitasem complet şi iată că din trecut, apărea chipul său amuzat. "Un joc...".

Dacă aş putea să găsesc drumul pe care o luase el, aş putea şi eu să ajung până la Sabine. Fără să fiu foarte atrenată fizic, eram destul de solidă datorită muncilor de tot felul pe care le făceam acasă şi de asemenea datorită kilometrilor parcuşi zilnic pe bicicletă pentru a merge de la Castelul roz la Saint-Guillier...

"Un joc...". Am localizat fără greutate primul punct de sprijin...

M-am agăţat de o rădăcină şi am pus piciorul deasupra. Apoi am sesizat o uşoară proeminenţă în rocă... piciorul a găsit un alt punct de sprijin... Am înaintat centimetru cu centimetru spre platforma pe care gemea Sabine...

Oare cât timp mi-a luat asceată coborâre lentă? Cinci minute? Zece minute? Aveam impresia că nu se va mai termina niciodată... Tufele spinoase îmi

juliseră mâinile şi fruntea şi simţeam sângele curgându-mi pe faţă.

Dacă ratam un punct de sprijin, eram sigură că mă voi rostogoli de-a lungul falezei şi mă voi zdrobi de stâncile de jos. Valurile se spărgeau ameninţătoare, gata să mă ia şi să mă răsucească.

Când am ajuns lângă Sabine, eram îngheţată, epuizată, dar am mai găsit puterea s-o trag la adăpost.

- Dacă măcar Ghislaine ar fi ştiut să tacă! Intre mine şi Jean-Pierre nu este nimic, absolut nimic, te asigur!

Privirea înfierbântată i se opri asupra mea.

- O ştiu... Este căsătorit... Are o soţie la Paris!

Mi-am pus mâna peste ale sale.

- Sărmană Sabine, am murmurat.

A avut un râs ciudat, care era în acelaşi timp suspin şi hohot.

- Este puţin timp de când am aflat cine este

cu adevărat... a spus cu voce joasă.

Un nor a acoperit luna şi am fost curprinse de un întuneric complet.

- Nu ne vor găsi niciodată! a exclamat Sabine cu voce pătrunzătoare.

- Calmează-te, Sabine! Calmează-te!

Luna a apărut câteva clipe mai târziu şi verişoara mea a oftat. Mâinile îi erau fierbinţi; vorbea cu o voce sacadată, înghiţind cuvintele pe jumătate.

- Da, am aflat cine era cu adevărat! a reluat. I-am scotocit prin lucruri!

Am tresărit.

- Ai găsit scrisori de la soţia sa?

- Si de asemenea de la un mare lanţ hotelier. Era un complot, Anne! Jean-Pierre era însărcinat să răspândească zvonuri în regiune în legătură cu deschiderea viitoarei cariere de piatră... Asta cu scopul de a ne face să vindem castelul! Voiau să instaleze aici un hotel de lux, dublat de un institut pentru cură

cu băi de mare.

Vocea i-a slăbit.

- Un institut pentru cură cu băi de mare... a repetat în şoaptă.

Brusc tăcu şi capul îi căzu în jos pe piept. Oare murise? Si dacă Ghislaine alunecase şi ea pe stâncile ude? Dacă nu fusese în stare să se întoarcă la castel şi să dea alarma?

Poate va trebui să petrecem noaptea aici...

M-a cuprins panica. Stiam că nu voi mai avea forţa de a escalada peretele stâncos. Dar ştiam de asemenea că să petrec noaptea pe această platformă îngustă, în compania unei rănite grav, putea să însemne moartea...

Când am auzit voci, am crezut că visez... Vocile
Â
se apropiau... In sfârşit, veneau...

Când am deschis ochii, am fost asurzită de zgomotul unui motor, ca şi de sirena obsedantă a unei ambulanţe.

Eram întinsă pe un pat îngust şi un necunoscut în halat alb era aplecat asupra

mea.
A

- începeţi anul într-un mod nostim! a exclamat cu o bună dispoziţie forţată.

Memoria mi-a revenit treptat, în timp ce ambulanţa se afunda în noapte.

- Sabine... am murmurat. Unde este Sabine?

Am simţit că un ac pătrunde în braţul meu şi
mi-am pierdut din nou cunoştinţa...

M-am trezit pentru a contempla un tavan alb... Am aruncat o privire în jurul meu şi am observat că eram într-un pat de spital.

- Oh, nu! am spus în şoaptă. De ce sunt din nou aici?

Camera în care mă aflam semăna exact cu cea în care îmi petrecusem câteva zile după ce căzusem. Aveam impresia că retrăiesc un coşmar...

- Ce s-a întâmplat?

Vocea îmi era răguşită şi-mi era greu să-mi

găsesc cuvintele.

- Ce s-a întâmplat? am reluat strigând.

Am revăzut brusc platforma stâncoasă ieşind deasupra vidului... şi valurile care se abăteau peste blocurile de granit cu o furie turbată. Da, fusese după ce Ghislaine îmi mărturisise că-i povestise totul Sabinei...

Sabine, care zăcea alături de mine ca o păpuşă ruptă.

- Sabine a murit! am exclamat. Eu am omorât-o! Totul este din vina mea!

O infirmieră şi-a făcut intrarea în camera mea, cu un zâmbet pe buze.

- Ei bine, cum se simte bolnava noastră? a întrebat cu jovialitate.

Mi-am afundat capul în pernă şi am început să plâng. Faţa a început să mă înţepe când au udat-o lacrimile şi mi-am amintit că tufele spinoase mă juliseră când am încercat acea coborâre nebunească în noapte...

Haideţi, calmaţi-vă! m-a rugat infirmiera.

Dar Sabine a murit din vina mea... Si poate şi Ghislaine... Dar nimeni nu voia să-mi explice ce se întâmplase!

Am adormit din nou. Brusc, o mână s-a aşezat pe încheietura mâinii mele şi am tresărit. Tata stătea în faţa mea şi erau cel puţin trei buchete de trandafiri pe masă.

- Tată! am exclamat şi am izbucnit în plâns.

- Să n-o obosiţi prea mult, a spus infirmiera închizând uşa.

- Tată! Unde este mama?

- A rămas la castel s-o îngrijească pe Ghislaine. Sărmana Ghislaine a contractat o răceală gravă şi medicii se tem de îmceputul unei pleurezii... Nu este foarte grav, dar mama ta a preferat s-o supravegheze. Ghislaine a fost foarte curajoasă! Ca şi tine...

- Si Sabine a murit?

Tata a scuturat din cap.

- Cum poţi să spui asta, atâta timp cât i-ai salvat viaţa? Lacrimile mi-au secat brusc.

- Sabine este în viaţă?

- Bineînţeles, draga mea! Evident, nu este în mare formă cu o tibie şi un şold fracturate, dar se va vindeca în timp...

Mi-am amintit că Sabine îmi povestise că nu căutase să se sinucidă, dar că alunecase. Mi-am amintit, de asemenea, că Jean-Pierre Verbier era căsătorit şi că încerase să cumpere Castelul roz pe o nimica toată...

Am încercat să strâng mâna tatei între mvinile mele, dar am observat că bandajele îmi imobilizau degetele.

- Tată... am murmurat.

- Da, draga mea. Nu te nelinişti, totul este în ordine.

Probabil am căzut din nou în inconştienţă, deoarece nu m-am trezit decât a doua zi dimineaţă, când mi s-a adus micul dejun şi când apetisantele efluvii de cafea mi-au gâdilat nările.

- Aş vrea s-o văd pe Sabine! am spus cu

fermitate infirmierei, care puţin după aceea mi-a adus medicamentele.

- Este posibil. Cu condiţia să vă simţiţi destul de puternică pentru a merge...

Picioarele îmi erau moi, dar am reuşit să-mi păstrez echilibrul.

- Verişoara dumneavoastră se află în camera vecină...

Sabine era în ghips şi un cadru aşezat sub pături forma un fel de dom la capătul patului. Era trează şi m-a întâmpinat cu un zâmbet.

- Anne, cât sunt de mulţumită să te văd!

Mâna i s-a prins de braţul meu.

- Ai fost atât de curajoasă! Fără tine acum aş fi fost cu siguranţă moartă...

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

- Am fost atât de furioasă încât n-am mai ştiut ce făceam! Am alergat ca o nebună de-a lungul cărării, fără să-mi dau seama că alunecam din cauza zăpezii...

- Suferi? am întrebat.

- Nu prea mult. Dar mi se dau calmante...

Brusc, unghiile se imprimară în pielea mea.

- Anne, trebuie să-i vorbeşti tatălui tău şi bunicului! împiedică-i să vândă Catelul roz!

- Nu-ţi face griji, Sabine! Totul va fi bine...

O ajutoare de îngrijitoare a apărut în uşă

- Aveţi o vizită, domnişoară Bergeron!

I-am adresat Sabinei un semn cu mâna.

- Pe curând.

Era Bernard Leger. Purta un buchet de flori enorm, într-un colorit extraordinar.

- Ce sunt? m-am mirat.

- Orhidee.

Am râs, uşor jenată.

- Nu sunt actriţă! Am citit că doar starurile primesc asemenea flori...

Mi-a luat mâinile.

- Anne... Draga mea!

Lacrimile îmi curgeau din nou pe obraji. Oare pentru că-mi spusese "draga mea", sau numai din cauza prezenţei sale?

- Nu plânge, draga mea...

- Nu mă pot stăpâni, am suspinat.

Mi-a zâmbit, dar n-am reuşit să fac acelaşi lucru, din cauza vânătăilor şi a juliturilor.

- Vin de la Castelul roz, a declarat. Ghislaine nu se simte foarte bine...

- Biata Ghislaine! am exclamat. Ea a fost cea care a căutat ajutor... Nu mă puteam duce acolo: mă temeam că Sabine nu va avea forţa de a se agăţa mult timp de platformă...

Mi-a zâmbit.

- Tu eşti eroina zilei! Stii că ţi-a apărut poza în ziarele locale? Suntem foarte mândri de tine la
Agenţia de pe Coastă şi Henri Raguenon, ca şi Mireille, va veni probabil să te vadă diseară...

M-a străbătut un fior.

- Si... Jean-Pierre Verbier?

- Am impresia că a fost chemat de urgenţă la
Paris! Iţi va lipsi, Anne?

- Oh, nu! am exclamat. Il detest! El este vinovat de acest accident... Fusese împuternicit de un lanţ de hoteluri mari să încerce să cumpere Castelul roz la cel mai mic preţ, pentru a-l transforma într-un hotel luxos, dublat de un institut pentru cură cu apă de mare!

- Ah, da! a spus Bernard dând din cap.

Nu părea deloc surprins şi reacţia sa m-a mirat.

- Stiai?

- Nu chiar. Dar domnul Santenay îmi spusese că un lanţ internaţional se interesa de castelele bine situate pentru a le transforma în reşedinţe de lux...

L-am întrerupt.

- Domnul Santenay voia de asemenea să cumpere castelul?

- Santenay? s-a mirat Bernard.

Evident, nu... Are o casă încântătoare la vreo cincizeci de kilometri de aici şi îi ajunge din plin! De ce crezi că se interesează de Castelul roz?

- Pentru că a pus-o pe domnişoara Fischer să-l sune pe bunicul pentru a încerca să-l convingă să vândă! I-am recunoscut vocea!

- Probabil te-ai înşelat, draga mea! Domnişoara Fischer se află actualmente în vacanţă, în Italia. Presupun că persoana care i-a telefonat bunicului tău avea o voce uşor asemănătoare şi că ai făcut o confuzie!

- Totuşi aş fi pus mâna în foc că ea era! Am

crezut că a acţionat după instrucţiunile tale!

- Instrucţiunile mele? s-a mirat. Oare cum te-ai putut gândi la un asemenea lucru, Anne?

- Iţi aminteşti de dimineaţa în care ne-am întâlnit în landă? Dimineaţa în care mi s-a făcut rău căzând? Ei bine, am crezut că erai pe cale să inspectezi terenul!

A râs stânjenit.

- Stii de ce eram acolo, Anne? Pur şi simplu pentru că speram să te întâlnesc!

Un bărbat îndrăgostit se comportă uneori ciudat...

- In acest caz, ce voia exact domnul Santenay?

- Cumpără nişte şantiere de construcţii navale. N-are absolut nimic de-a face cu castelul vostru!

Işi aţinti privirea în a mea.

- Asta nu schimbă cu nimic viitorul, draga mea. Stii că am vizitat o căsuţă la ieşirea din Saint-Guillier? Foarte aproape de Agenţia de pe Coastă şi foarte aproape de asemenea de Castelul roz.

S-a aplecat, m-a sărutat blând şi mi-am simţit inima bătând să-mi spargă pieptul.

In acea clipă a apărut o infirmieră.

- Ora de vizită s-a terminat!

- Pe curând, draga mea, a murmurat Bernard plecând.

Câteva zile mai târziu, mi s-a permis să părăsesc spitalul. Bernard a venit să mă ia,

dar mai înainte am ţinut să-i spun la revedere Sabinei.

- Ne vom revedea curând acasă! i-am spus cu un zâmbet. Mă supără să te las singură aici...

- Nu te îngrijora, Anne, sunt bine îngrijită la spital, a declarat cu o voce calmă.

M-a privit drept în ochi şi în acea clipă am observat culoarea frumoasă căprui-aurie a ochilor săi. Nu remarcasem niciodată nuanţa, deoarece Sabine avea obiceiul neplăcut să nu privească oamenii în faţă...

- Sunt mulţumită, Anne, a afirmat. Mai întâi pentru că Ghislaine se simte mai bine... Si apoi pentru că am luat o decizie!

- Care? m-am mirat.

- Nu voi mai locui la Castelul roz.

- Dar unde te vei duce, Sabine?

- Voi deveni infirmieră. Am avut o conversaţie lungă cu responsabila de etaj şi cred că mi-am găsit vocaţia... O flacără mică îi

ardea în ochi. Niciodată n-am văzut-o atât de plină de viaţă...

Puţin mai târziu, mă aflam instalată în maşina confortabilă a lui Bernard, care mă ducea spre Castelul roz cu viteză moderată.

In acea zi, în landă era soare şi păsărelele cântau vesele...

Pescăruşii planau deasupra mării albastre, ale cărei valuri şuşoteau încet...

Acolo sus, ansamblul imens al castelului părea că-mi întinde braţele. M-am întors spre Bernard care, ridicând o clipă ochii de pe drum, mi-a zâmbit.

- Sunt fericită, Bernard, am murmurat.

- Si eu, draga, sunt fericit şi te iubesc.

Trei cuvinte mi-au ieşit de pe buze fără efort:

- Te iubesc, Bernard, am spus că un ecou.

Sfârşit